

KIRK HAMILTON

DOCK HOLIDAY

CENA 300 DINARA

BROJ 195

**DOSAO JE TIHO
I USAO U LEGENDU**

POSLEDNJA STANICA PEKOS

★ **DOK HOLIDEJ** ★

BROJ 195

KIRK HAMILTON

POSLEDNJA STANICA PEKOS

NIŠRO FORUM OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
DOK HOLIDEJ
Broj 195

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala
Kirk Hamilton
DIE FOR TEXAS

Recenzija
Radomir MILOSAVLJEVIĆ

Adaptacija i prevod
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor
Sava DAMJANOV

Tehnički urednik
Lajoš ILEŠ

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Marta MLADENOVIC
Margit HORVAT-HARANGOZO

Štampa: 26. V 1985.
Tržište: 7. VI 1987.

Izdaje i štampa NISRO FORUM — OUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvoće
Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka
ĆIRIĆ. Naslov originala: Kirk Hamilton — DIE FOR TEXAS.

Copyright: UNIVERSUM PRESS.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u
celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata
za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/73, od 10. maja
1973. godine.

Rendžerska stanica u Samsonu, severni Teksas, bila je zatvorena i zaključana.

To, izgleda, nije smetalo grupi ljudi koji su na konjima dojahali do zgrade od dasaka, sjahali i popeli se na verandu sa crvotočnom nadstrešnicom. Čovek u sredini grupe, srednjih godina i razbarušen, hodao je sa rukama vezanim na leđima. Ostala četvorica bili su naoružani revolverima i puškama, a jedan od njih nosio je skraćenu sačmaru teškog kalibra. Jednooki Indijanac sa crnim prevezom preko prazne očne duplje preleteo je pogledom po poternicama prikucanim na zidovima stanice, klimnuo glavom ostalima i dohvatio za rame jednog musavog dečaka u pocepanoj odeći, koji im se približio ispred grupe zazjavala koja se u međuvremenu okupila.

— Hoćeš li da zaradiš četvrt dolara, dečko? — zapitao je Indijanac.

Dečak je iskolačio oči. Ostali su tiho zažagorili; ono što je Indijanac želeo da dečko učini, mora da je bilo vrlo važno. U tim krajevima niko nije budzašto bacao četvrtake.

Čupoglavi dečak je klimnuo glavom još uvek izbuljenih očiju. — Da, ser, naravno da hoću.

Indijanac je prstima počeo kopati po džepu svog prsnika i izyadivši otuda jedan novčić, pružio ga dečaku ispred lica. Sunce je odblesnulo na sjajnom metalu. Dok je Indijanac govorio, dečak nije skidao pogled sa novčića.

— Čuj, znaš li gde možeš naći rendžere?

Dečak je ponovo klimnuo glavom. — Naravno... oni su u kući mis Kendi, u jednoj od zadnjih odaja; kao i uvek u ovo doba dana.

Neki u grupi su se glasno nasmejali. Indijanac je samo klimnuo glavom i odjednom kao da je palcem hitnuo novčić uvis ispred dečakove glave. Dečak je digao pogled, ali nije mogao da vidi novčić. Lice mu se snuždilo.

— Ooo, šta se desilo s novčićem? — zapitao je glasom bremenitim razočaranjem.

Gomila je ljutito zažagorila. Bezizraznog lica, jednooki Indijanac je pružio ruku do dečakove čupave glave, zadigao jedan čuperak sa dečakovog uha i novčić se našao među njegovim dugačkim prstima. Držeći novac sa dva prsta, Indijanac ga je prineo blizu dečakovih zaprepaščenih očiju.

— Uzmi sad ovaj četvrtak, dečko, i otrči do kuće mis Kendi. Nađi tamo rendžere i reci im da odmah dovuku ovamo svoje stražnjice. Kad kažem odmah, onda i mislim zaista odmah. Reci im da smo doveli bandita Kupa Datona i da želimo da naplatimo nagradu koja je za njega raspisana. Jesi li dobro shvatio?

Dečak je žurno zaklimao glavom, zgrabio novčić i uzmičući unazad, zagledao se netremice u sredovečnog čoveka u sredini naoružane grupe.

— Šuu! — viknuo je Indijanac i

mahnio rukom prema dečaku koji je, uplašen Indijančevim gestom, probio gomilu koja je u međuvremenu prišla bliže i potrčao niz ulicu.

— Do vraga, zar je to Kuper Daton? — zapitao je jedan debeli dokoličar zureći u uhvaćenog bandita.

— To je on — odgovorio je Indijanac. — Ne izgleda baš mnogo opasan, zar ne?

— Pa on je kepec! — primetio je neko.

— Kepec ili ne, svakako je pobio dosta ljudi — dodao je drugi.

— Bolje je da veruješ ono što si čuo nego da isprobaš na svojoj koži, momče — zamumlao je Daton začuđujuće dubokim glasom za čoveka tako niskog rasta. Bio je visok najviše 160 santimetara. Jedan od čuvara grubo ga je čušnuo puškom u rebra. Daton ga je krvnički pogledao.

Gomila je prišla bliže i Indijanac koji je vodio glavnu reč u grupi mahnio je kratkom dvocevkom prema gomili.

— Bolje bi bilo da se malo udaljite i da ostavite dosta mesta rendžerima. Mi smo ovo pilence spetljali, ali previše dobro ga poznajemo da bismo bili sasvim sigurni kako je potpuno bezopasan.

— Gde ste ga uhvatili? — zapitao je neko.

Indijanac je svojim jednim okom, sjajnim kao da je od stakla, pogledao onoga ko je pitao. — To je naša stvar, mister. To ćemo već reći rendžerima... kad naplatimo lova.

— Naravno, bez ljutnje — dodao je građanin žurno i ljudi su se počeli domundavati između sebe, uzmičući dalje od verande u očekivanju da se dečko vrati sa rendžerima...

Za to vreme ćupavi dečak je bez kucanja upao u zadnju odaju Ken-

dine „Kuće zabave za gospodu” i obojicu rendžera zatekao sa Kendi i jednom od njenih devojaka u položaju koji se mogao oceniti u najmanju ruku kao kompromitujući. Ušavši unutra, dečak je zastao zgranuto otvorenih usta.

— Gubi se bestraga odavde, dosadni slinavče! — zaurao je rendžer Tim Droin, crven u licu od ljutnje.

— Gubi se odavde! — povikao je i drugi čuvar zakona Bil Dejl, uzimajući pantalone sa stolice.

Dečak je nastavio da zuri i Kendi i njena devojka su ćutke popravile svoju odeću. Onda je oštroumna devojka zapazila da je dečak odstupio iz sobe, ali samo do spoljašnje strane vrata. Zaključila je da za to mora postojati neki razlog.

— Čekajte malo, momci — rekla je — čekajte! Doni je sav zaduvan i oči su mu iskolačene kao da je video čudo, pa otuda pretpostavljam da nije došao ovamo samo zato da bi vas video ovakve... je li tako, Doni?

Dečkić se ponovo vratio u odaju i energično zaklimao glavom. I dok se druga prostitutka mučila da zakopča dugmad na svojoj bluzi, Doni je pročistio grlo i progovorio.

— Mis Kendi, imam hitnu poruku za ovu gospodu.

Rendžeri su već navlačili čizme na noge.

— Kakvu poruku, do đavola? — riknuo je Bil Dejli kao bik i Doni je uplašeno ustuknuo korak nazad.

— Nemoj plašiti dečka, Bile — zamolila je Kendi Dejla i svojom mekanom debeljuškastom rukom obgrlila dečaka oko ramena i privukla ga bliže sebi. — Čuj, mali, reci nam sada šta te je nateralo da tako dojuriš, kao da je ceo grad u plamenu?

Dečak se izmigoljio iz njenog zagrljaja i izbrbljao. — Jedna grupa nepoznatih ljudi upravo je dovela vezanog Kupa Datona i želi da naplati ucenu za njega.

Rendžeri su netremice pogledali dečaka, a zatim izmenjali kratke brze poglede.

— Datona? — ponovio je Droin. — Jesu li sigurni da je to on? Poslednje što smo o njemu čuli bilo je da je još uvek u bekstvu ka Meksiku.

— Oni kažu da je to Daton i taj čovek zaista izgleda opasan — rekao je dečak, a onda dodao iskreno — mada je mali.

— Pa dobro, nadam se da je to zaista on — rekla je Kendi. — Mada se sve vreme mislio da je on već u Meksiku, biće mi lakše i biću mirna tek kada bude uhvaćen.

— O do đavola, šta ti imaš da brineš, Kendi? — zapitao je Dejl. — Samo ti pazi na tvog Tima i na mene, a mi ti obećavamo da ćemo te štititi. A to uključuje i zaštitu od Datonove pretnje da će te zapaliti zbog toga što si pokušala da ga predaš vlastima.

I Kendi i njena devojka bile su očigledno nervozne. — Da, da, a da vas dvojica niste bili tako spori i da niste gnjavili, uhvatili biste ga ovde umesto što ste ga pustili da se probije.

— Vraga, ali ranili smo ga, je li tako? — zamumlao je Bil Dejl. — Ranili smo ga u stražnjicu? — rekao je i iznenada se nasmejao. — Kladim se da šest nedelja nije mogao da sedne!

— Baš vrlo smešno! — prasnula je Kendi. — Pođite tamo i proverite da li je to zaista Daton i ako jeste, stavite dupli katanac na njegovu čeliju, a ključeve donesite meni. Ja ću ih staviti na sigurno mesto.

Droin je bacio kratak pogled do

njenih masivnih grudi i namignuo. — Ne sumnjam da hoćeš i da imaš gde, Kendi!

— To nije smešno! Bojim se Datona! — priznala je.

Rendžeri su se uozbiljili i pripasali opasače sa revolverima. Droin je uzdahnuo.

— Budi spokojna, Kendi. Ako je tamo Daton, mi ćemo se već pobrinuti za njega. Smatraj kao da je već na putu za vešala. Ako nije on... u tom slučaju videćemo se uskoro.

Dvojica ljudi su bolje namestili opasače i izašli gurajući ispred sebe čupavog dečuka. Kada su se svi našli napolju, Droin je pružio ruku i zavrnuo mališanu uho, tako da je ovaj jauknuo.

— Ako još jednom upadneš ovako kod mis Kendi, da znaš da ću te živoga oderati, jesi li čuo?

— Da, ser, gospodine Droine — zaplakao je dečko. — Neću više nikada tako ući. Kada ga je Droin pustio, on je skočio van domašaja njegovih ruku i dodao. — Još manje ću reći misis Droin šta sam video — napravio je nedužno lice i okrenuo se Bilu Dejlu. — Ni misis Dejl, ser.

Rendžeri su zastali kao ukopani.

— Pa, mislim da bi sad bilo najbolje da odem do kluba gospođa vezilja — rekao je dečko izmičući što dalje od dvojice rendžera. — Imam tamo redovan posao: da čistim prostorije posle njihovih sastanaka. Da li vi gospodo imate neku poruku za vaše supruge? Možete im preko mene javiti da ćete malo zakasnit na večeru ili tako nešto...?

Bio je to Donijev dan. Kada se udaljio od dvojice namrgođenih rendžera, imao je u džepu još dva sjajna četvrtaka, pored onog koji je dobio od jednookog Indijanca.

Rendžeri su pohitali niz ulicu ka

grupi okupljenoj ispred njihove stanice i kada su stigli tamo, bili su dosta naoštreni i ljuti. To se videlo po pokretima kojim su grubo odgurnuli ljude u stranu praveći sebi mesta za prolaz.

— Sklonite se vi tamo — doviknuo je jednooki Indijanac zakoračivši ispred Datona. — Propustite rendžere!

Građani su se sklonili, a Indijanac je koraknuo u stranu i otkrio Datona u sredini grupe, okruženog naparenim revolverima.

— Evo ga, gospodo, tu vam je Kuper Daton. A mi bismo želeli da što brže završite proceduru, tako da možemo da naplatimo dve hiljade dolara, na koliko je ucnjen.

Droin je zakoračio na stepenice i palcem zabacio šešir na potiljak. — To je zaista Kup Daton. Kako si, stari kućkin sine? — upitao je i obazrivo se osmehnuo. — Još uvek ne možeš da sedneš dok ručaš?

Rendžeri su se glasno nasmejali, a Daton ih je krvnički pogledao i stisnuo usne.

— Čuli smo da si zbrisao u zemlju manana, momče — rekao je Dejl Šeretski je munuo Droina. — Ali, izgleda da ni tamo nisi mogao da se skrasiš jer te je bolelo mesto gde si pogođen one noći kada si pobegao odavde, je li tako?

— Samo se vi smejte — zamumlao je Daton. — Uskoro nećete misliti da je to tako smešno.

— Zar? A šta ćeš da uradiš? Da nam pljuneš pod prozor? — zapitao je Droin.

— Neću. Za vas dvojicu hulja imam na umu nešto drugo.

Uz uplašene povike gomila se ogjednom raspšea.

Rendžeri su stajali kao skamenjeni, ne verujući svojim očima.

Indijanac je koraknuo u stranu, a to su istovremeno učinili i ostali čuvari, i dobacio svoju skraćenu

dvocevku Kuperu Datonu, koji je pružio ruke do tada vezane iza leđa; veze su bile obmana.

Bandit je u letu uhvatio dvocevku i palcem zategao oba obarača još pre nego što su se rendžeri sa zakašnjenjem mašili revolvera. Rendžeri su bili vešti i brzi u potezanju oružja, ali zaprepašćeni naglim obrtom događaja, nisu reagovali dovoljno brzo.

Predstojala im je sigurna smrt i u deliću sekunde oni su to shvatili.

Desna cev je zagrmela i kratka dvocevka je poskocila u Datonovim čvrstim rukama. I druga cev je planula samo tren oka kasnije, i izrešetana i polomljena tela dvojice rendžera bila su odbačena na ulicu kao dva svežnja raskomadanih krvavih krpa. Čuvši pucjavu, građani koji su bežali na sve strane udvostručili su brzinu.

Daton je prišao vrhu stepenica i kroz oblak zakovitlanog barutnog dima pogledao mrtve rendžere na ulici.

— Smejte se sada, psine — procedio je kroz zube.

Dobacio je kratku dvocevku Indijancu i prihvatio opasač sa revolverom, koji mu je jedan od njegovih ljudi pružio. Veštim pokretom pripasao je opasač oko bedara.

Grupa bandita je pojahala konje i pojurila glavnom ulicom vičući, pucajući u prozore, plašeći već preplašene građane.

Zaustavili su se pred kućom za zabavu mis Kendi i Daton je sjahao, hicem iz pištolja odbio zaključanu bravu i odgurnuvši nogom ostatak razvaljenih vrata, poveo svoje ljude unutra. Devojke su vrištale i skrivale se po uglovima. Rendari su pošli napred provalnicima u susret i Daton je skoro sa dosadom ubio prvoga ispalivši mu metak u lice. Njegovi ljudi pobili su

ostale i jedna od devojaka je zajaunkala da je ranjena. Nekoliko drugih devojaka su poluglasno plakale, a ostale su, blede u licu kao smrt, nemo zurile u nasilnike.

Jedna od tih bila je i Kendi, koja je uz to vidljivo drhtala od straha.

Daton joj je prišao i zagledao joj se u lice. Pružio je levu ruku i zagunjurio prste u njenu kosu, a onda joj je snažno trgao glavu unazad i zategao joj vrat. Pod zategnutom kožom jasno je mogao da vidi pulsiranje vratne arterije. Osmehnuo se i otkrio žute zube, suviše velike za njegova mala usta; pored oštrog nosa i sitnih očiju ti dugački zubi u malim ustima davali su njegovom licu lasičiji izraz.

— Poslednji put kad sam bio ovde, uznemirila su me dva lupeža po imenu Droin i Dejl, koje si ti pozvala, Kendi — rekao je Daton sa osmehom i snažno okrenuo, pramen kose u ruci, tako da se Kendi učinilo da će joj poupati kosu. Iskolačila je oči od straha. Otvor još uvek tople revolverске cevi prislonio joj je na mesto gde se sastavljaju obrve i osmeh mu se razlio celim licem kada je osetio da ona od glave do pete grozničavo podrhtava. — E pa sad nameravam da nastavim tamo gde sam bio prekinut... i ovaj put mogu da garantujem kako neće biti nikakvog uznemiravanja!

Nasmejao se glasno i mahnuvši revolverom prema devojkama okupljenim kao stado ovaca, gurnuo mlitavu Kendi prema stepenicama. Zaplićući nogama, ona se počela penjati, a on je pošao za njom gurajući je revolverom u leđa.

— Zabavljajte se, momci, zabavljajte se — doviknuo je Daton svojim ljudima. — Imamo dovoljno vremena. Možete se zabavljati koliko vam je volja, a pre nego što

odemo, daćemo im ono što su zaslužile.

Njegov grub promukao smeh razlegao se dvoranom. Zgrabivši Kendi za ruku, gurnuo ju je kroz vrata prve sobe na koju je naišao. Ona je pala na krevet i odskočila odbaćena federima, a minut kasnije oni dole začuli su njeno prodorno vrištanje.

Kada je nešto više od jedan čas kasnije podivljala banda napustila Samson, Kendina kuća za zabavu bila je u plamenu.

•

Šerif Linus Benton navukao je šešir niže na čelo, namestio bolje svoj opasač sa revolverom i čvrstim korakom prešao preko odaje do izlaznih vrata svoje kancelarije. Zaključao je vrata za sobom i pošao u noćni obilazak grada.

Kroz prozore trgovina i saluna probijala se svetlost petrolejki, bacajući na ulicu mutne nejasne senke. Prolaznici su šetkali trotoarima jer je još uvek bilo dosta rano. Sem tog prvog, ranog obilaska, Benton je išao i u drugi, kasniji obilazak grada, kada je grad najvećim delom već počivao. Taj drugi obilazak počinjao je u ponoć, i u te kasne sate bila su otvorena još samo dva saluna, a na ulici su se mogli videti jedine pijanci, prostitutke i poneki kauboj koji je pušio poslednju cigaretu pred spavanje.

Benton je dodirnuo prstima obod šešira pozdravljajući u prolazu poštovane gradske gospode. Nikada nije škodilo podsetiti čak i njih da postoji zakon i neko ko je voljan da ga podržava.

Linus Benton je u svom gradu uživao prilično veliki ugled. Bio je brz na revolveru i posedovao je sposobnost, tako se bar pričalo, da

prati trag zmiје čak do sredine reke Misisipi. U svoje vreme uspeo je da naplati jednu ili dve značajne ucene i to mu je pomoglo da izgradi svoju malu i lepu, ali dosta skromnu kuću na ivici grada, gde su ga sada čekali njegova žena i dvoje male dece. Taj novac od učenja omogućio mu je da im kupi neke luksuzne sitnice, a toga dana uspeo je da sa bankarom Kolinsom zaključi ugovor o zajmu, kako bi izgradio još jednu spavaću sobu pošto je Eti ponovo očekivala bebu.

Da, Linus Benton je vodio dosta udoban život u tom zabačenom gradu. Bio je poštovan i uvažavan od strane časnih građana, a to je njemu bilo vrlo važno. I on i Eti voljeli su da budu u toku zbivanja, a sledeće nedelje doživjeće čast da budu u žarištu društvenih događaja jer će po specijalnom pozivu prisustvovati zabavi koju svake godine priređuje gradonačelnik. Ta privilegija bila je rezervisana samo za bogate rančere i njihove porodice, bankara, beleznika, lekara i njima slične.

Sada su u to bili uključeni on i Eti, i ulazeći kroz vratnice u mali mirisni vrt svoje kuće, Linus Benton je uživao u saznanju da je dogurao toliko visoko na društvenoj lestvici. Pošao je ka verandi sa namerom da Eti saopšti da će za pola časa biti raspoložen za večeru.

Ali, nikada nije stigao do verande.

Iza žbunja ruža izašao je neki čovek sa naperenom skraćenom dvocevkom naslonjenom na kuk. Linus Benton je za trenutak zastao zaprepašćen poznatim licem, a onda se njegova ruka munjevito pružila ka dršci revolvera.

Linus je bio brz i cev njegovog revolvera već je bila izvan futrole kada je ubica pritisnuo oba okidača kratke dvocevke.

Udar snopa tanadi i barutnog pritiska odbacio je šerifa Bentona skoro deset stopa i on je pao poprskavši krvlju belu ogradu od letava. Petama svoje čizme zakačio je i porušio niz mladih božura koje je Eti toga jutra posadila.

Ubica je nestao u noći pre nego što su stravični krici Eti Benton odjeknuli gradom...

*

Diližansa za Amarilo je dosta kasnila i vozar Ben Krejl je šibao kajasima zapregu koja je vukla teška „konkord“ kola neravnim planinskim putem. Znao je da, vozeći tom brzinom, izlaže opasnosti kola i putnike, ali morao je da nadoknadi bar deo vremena izgubljen na poslednjem odmorištu i nešto kasnije na putu pred usponom, kada je zbog gubitka osigurača spao jedan točak. Sva je sreća da kola tada nisu bila u punoj brzini.

Nevolja je bila u tome što nije na vreme primetio gubitak osigurača. Trebalo je da na poslednjem odmorištu istovremeno sa zamenom zaprege izvrši i rutinsku proveru sigurnosti diližanse, ali zbog incidenta koji se tamo odigrao on je to smetnuo s uma. Pravdao je sebe da je za taj propust imao razloga, samo što, na žalost, nije bilo verovatno da će neko te razloge uvažiti. Desilo se nekim slučajem da je na toj stanici bilo više putnika nego što je u kolima bilo mesta i neko od putnika morao se popeti na krov sa prtljagom. Po nepisanim pravilima to je trebalo da budu oni koji su se ukrcali poslednji, tim pre što su se u kolima već vozili jedan senator sa ženom i kćerkom, jedan putujući trgovac i jedan čovek tridesetih godina, odeven u uredno, besprekorno skrojeno odelo, ozbiljan i ćutljiv, kome

se nije moglo pogoditi zanimanje. Do nevolje je došlo kada je počela rasprava ko će sedeti na krovu sa prtljagom. Trojica novih putnika, pripitih kauboja, nisu hteli ni da čuju da to budu oni i tražili su da se gore popnu trgovac i senator, a sve vreme su se osmehivali i gurkali što će sedeti u kolima sa dve žene, od kojih je starija još uvek bila dosta lepa, a mlađa neosporno prava lepotica. Čuvar dilžanse nije hteo da se meša u raspravu pod izgovorom da je plaćen samo za čuvanje pošte i putnika, a ne i za red u samim kolima, pa su konačno, posle grubljih reči, kauboji šćepali senatora i trgovca i izbacili ih iz kola, a sami zauzeli njihova mesta. Krejl je pokušao da interveniše, ali su ga pripite siledžije grubo ismejali.

Uplašena ponašanjem izgrednika, Kiminsova kći je pokušala da izađe iz kola, ali su je oni smejući se zadržali. Može biti da nisu mislili ništa loše već samo da se nasmeju i zabave, ali to mišljenje očigledno nije delio ozbiljni tridesetogodišnjak u besprekornom odelu, koji je tog trenutka izašao iz stanice. Videvši šta se događa, zastao je za trenutak da osmotri situaciju, a onda odlučnim korakom prišao kolima. Zaokupljeni neravnopravnom igrom u kojoj je devojka pokušavala da izađe, a oni je u tome sprečavali, u čemu je naročito prednjačio jedan plavokosi kauboj sa kožnim prsnikom izvezenim ukrasima od kože, koji je stajao raskrečen na vratima kola, kauboji nisu čuli približavanje čutljivog putnika i tim je veće bilo njihovo iznenađenje kada su im, kroz njihov raskalašni smeh, do ušiju doprle njegove resko izgovorene reči.

— Prestanite! Ti na vratima putsti mladu damu da izađe!

Za trenutak je nastao tajac. Pla-

vokosi kauboj je okrenuo glavu i uglom očiju ugledao čutljivog putnika koji je stajao iza njega. Mišleći verovatno da ima posla sa nekim plašljivim građaninom, on se ritnuo nogom u nameri da udari putnika donom u lice. No to mu nije uspelo. Ma koliko da je njegov pokret bio neočekivan i brz, putnik je bio brži. Izmakao je glavu u stranu i dohvativši kauboja za nogu, snažno povukao, tako da je kauboj i drugom nogom kliznuo sa stepenica kola i ispustivši okvir vrata za koji se rukama držao, tresnuo u prašinu koliko je dugačak. Pri tome je čelom zakačio stepenice kola i lice mu se oblilo krvlju.

Ljut zbog povrede, a još više zbog poniženja pred devojkom, plavokosi nasilnik je skočio iz prašine i nasrnuo na putnika. Putnik je bio visok i na izgled vitak, a nasilnik krupan i mišićav, i verovatno da je to bio razlog što je siledžija mislio da će putnika slistiti sa nekoliko udaraca. No, desilo se obrnuto. Nasilnik je zamahnuo pesnicom, ali je čutljivi putnik već što izbegao udarac koji bi inače verovatno mogao oboriti i bika. Pre nego što je povratio ravnotežu izgubljenju promašajem, siledžija je dobio kratak i snažan udarac ispod potiljka, od kojeg se srušio kao klada. Putnik je ostao spreman, sa rukom zamahnutom kao sekirom, ali oboreni napadač nije mogao da ustane. Bezuspešno je pokušao da se dignu na ruke, a za to vreme njegovi drugovi u kolima blenuli su čas u njega čas u putnika. Posle nekoliko trenutaka zbuđenosti jedan od njih mašio se revolvera. Ali pre nego što je njegov revolver izašao iz futrole, putnik je jednim munjevitim pokretom potegao svoj „kolt”. Metalno

zapijanje obarača jezivo je odjeknulo u grobnoj tišini.

— Nemoj! Na tvom mestu ja bih bio mudriji — odjeknuo je putnikov dubok, preteći glas. Začutao je kratko, a onda nastavio. — A sada izađite obojica iz kola sa rukama dignutim uvis. Polako i bez glupih pokreta.

Kauboji su mirno izašli i pridružili se svom saputniku, koji je u međuvremenu ustao. Sva trojica su stajali kao pokisli i mrko gledali putnika koji je, ne skidajući oka sa njih, prišao kolima.

— Budite bez brige, poštovane dame, gospoda će sa zadovoljstvom putovati gore na prtljagu. Nema razloga da se zbog toga više brinete, je li tako, gospodo? — dodao je obrativši se kaubojima, koje je i dalje držao na nišanu.

Njihovo gundanje nije se čulo od reči zahvalnosti kojima je putnika obasula misis Kimins.

— Oh, kako da vam zahvalimo mister — rekla je na kraju. — Mister...

— Holidej — predstavio se putnik zvučnim baritonom. — Džon Holidej.

Trojica siledžija su pobledeli. Ako gospodi Kimins to ime nije ništa značilo, njima svakako jeste. Po svoj prilici da su bili zadovoljni što će uopšte nastaviti put, jer su lako mogli ostati šest stopa pod zemljom. Radosni zbog toga kupili su u krčmi još viskija i nastavili da piju kao sumanuti, ali kloneći da se ostalim putnicima, a posebno Doku Holideju, nađu na putu.

To isto mislio je svakako i vozar Krejl, jer je, uzbuđen saznanjem koga je sve vreme vozio u kolima, odmah otišao u kantu i vrteći glavom, nadušak ispio tri viskija, umesto da je, što mu je bila dužnost, pregledao ispravnost kola. To

mu se osvetilo, jer je pola časa kasnije spao točak, što je srećom prošlo bez žrtava, ali je dovelo do daljeg zakašnjenja i još veće ljutnje senatora Kiminsa. Zabrinut da li će zbog svega toga izgubiti svoj posao vozara kada stignu u Amarillo, kao što mu je Kimins odlučno zapretio, Krejl je iz boce skrivene ispod sedišta povukao još nekoliko dobrih gutljaja. Viski, međutim, nije otklonio brižne misli koje su ga zaokupljale.

Da nije toliko bio obuzet tim svojim mislima i da nije bilo kobnog viskija, Krejl bi možda, izbijajući iza poslednje okuke, primetio prepreku na putu i bio bi u stanju da na vreme zaustavi diližansu. No, ovako se to nije desilo i prepreku je prva primetila zaprega, a budući da oko barikade od kamenja, balvana i žbunja nije bilo mogućnosti za prolaz, zaprega je spontano počela da koči. Trgnut iz sumornih misli, vozar Krejl je snažno potegao ručicu kočnice, a istovremeno zategao uzde pognuvši svom težinom unazad na svom sedištu.

Čuvar diližanse trgao se iz dremeža i uhvativši se instinktivno jednom rukom za naslon sedišta, drugu ruku pružio ka skraćenoj dvocevki koja mu je ležala pored nogu. No, odjednom je prasn timer puščani pucanj i stražar je ustao sa sedišta, savio se u pojasu kao da se klanja na nekoj svečanoj audijenciji i preko naslona za ruku srušio se na tlo pored kola.

U momentu kada je čuvarevo telo dodirnulo zemlju, zaprega je naletela na prepreku i nastao je kaos; njiska i rzanje konja, lomljenje diližanse, uplašeni povici isprevrtanih putnika i serija psovki Bena Krejla, koji je očajnički skočio sa sedišta da bi izbegao posledice sudara.

Kada se nekoliko sekundi kasnije oblak prašine razišao, dilažansa je ležala prevrnutu na stranu, točkovi su se i dalje ritmički okretali, a prtljag je bio razbačen svuda po putu. Vodeći konji u zaprezi bili su mrtvi, a oni iza njih stajali su drhteći među ostacima kola; jedna životinja, proburažena komadom otkinute rude, bolno je njiskala.

Ošamućeni Krejl ustao je s naporom i prineo ruku čelu sa koga je curela krv. U glavi mu se vrteło. Posrćući pošao je ka dilažansi i skoro istovremeno zastao jer je ugledao petoricu konjanika koji su sa revolverima uperenim na njega izašli iza gustog žbunja. Drhteći od straha, on je digao ruke uvis.

— Nema... ničega od vrednosti... u kolima! — izbrbljao je.

Kuper Daton je mamuznuo svog snažnog ždrepcu i prišavši vozaču, nagnuo se u sedlu prema njemu, otkrivajući pakosnim hladnim osmehom žute dugačke zube.

— Mister, grešiš, mnogo grešiš. U toj dilažansi ima nešto od velike vrednosti. A sada stani tamo na stranu i posmatraj, pa ćeš možda ostati živ, stići u Amarilo i ispričati tamošnjem šerifu da se stari Kuper Daton vratio, ali i da vraća svoje dugove sa stotrukam kamatom. Jesi li zapamtio moje ime, ortače?

Ben Krejl je progutao vazduh i žurno zaklinjao glavom.

— Daj da te čujem, reci!

— Kuper... Daton — promucuo je prestrašeni čovek.

Daton se osmehnulo. Pričinjavalo mu je veliko zadovoljstvo kad vidi da se neko uplašio pri samom pominjanju njegovog imena.

— Da, stari moj, govoriš sa Kupom lično. Ako preživiš ovaj dan, ta činjenica treba da ti obezbedi besplatno piće do kraja života. Jer, kada završim sa ovim, moje ime

biće poznato širom ove zemlje, širom Sjedinjenih Država, a ne samo u Teksasu... jesi li me čuo? Kada završim sa ovim danas, svi će me vrlo dobro poznavati... da, stari moj kada budeš pričao da si razgovarao sa mnom i da sam ti oprostio život, do kraja života nećeš morati da platiš ni jedno piće. Svi će te čašćavati da bi to čuli.

Daton se glasno nasmejavao i udario Krejla nogom u lice. Okrenuo je zatim svog konja ka dvojici svojih ljudi, od kojih je jedan bio Indijanac sa crnim povozom preko oka, koji su u međuvremenu kupili trojicu kauboju popadalih sa dilažanse i izvukli putnike iz kola. Sada su svi putnici ležali poredani pored jedne stene.

Mali bandit je sjahao. Držeći zapeću kratku dvocevku spuštenu pored tela, ritnuo je jednog po jednog trojicu kauboju koji su polusvesni od pada i mrtvi pijani popadali na leđa. Putujući trgovac je sedeo i uplašeno kolutao očima, ali Daton nije gubio vreme s njim. Pogledao je Holideja koji je onesvešćen ležao na zemlji i zapazivši revolver ispod kaputa, sagnuo se i izvukao ga iz futrole. Zagledao je njegovu dršku od slonove kosti sa ukrasima i očigledno da mu se revolver nije dopao jer ga je hitnuo dalje na put, prezrivo pogledavši njegovog vlasnika. Verovatno je Holideja ocenio kao nekog gradskog kicoša. Pažnju je posvetio senatoru i njegovoj ženi i kćeri.

Sam Kimins imao je iznad oka modru oteklinu veličine jajeta i malo usirene krvi u nozdrvama. Kosa njegove žene bila je na jednom mestu potamnela i jedna ruka bila joj je čudno iskrivljena, kao da je slomljena. Žena je bila jedva polusvesna. Kći, pak, mlađa lepotica, klečala je grčevito pripijena uz svog oca, zagušena jecaji-

ma, izgrebana i iscepane haljine, ali očigledno nepovređena.

Daton se osmehnuo, podigao rukom pramen njene kose koja joj je padala do ramena i pogladio je po vratu.

Ona je prodorno vrisnula. Bandit je uplašen skočio korak nazad. Opsovao je gadno i ošamario devojku po licu. Kimins je zaustio da protestuje i pokušao da ustane. Daton mu je prislonio kratku dvocevku na lice i odgurnuo ga nazad na zemlju.

— Budi miran, senatore — zakrkljao je. — Samo budi miran. Doći će red i na tebe da sredimo stare račune... još odonda kada si tražio da budem strogo kažnjen... za sada hoću najpre da se malo poigram sa tvojom ženom i kćerkom.

— Ne! — zakrkljao je Kimins promuklo i ponovo pokušao da ustane.

Pao je nauznak od snažnog udarca po glavi. Daton se sagnuo i dograbio ga za kosu. Zabacivši mu glavu unazad, krvnički se uneo nesrećniku u lice.

— Jesi li me čuo, životinjo? — procedio je Daton kroz zube glasom nalik na rezanje krvožedne zveri. — Najpre tvoja kći... zatim tvoja žena... i na kraju ti!

Ubica je gurnuo svoju žrtvu na zemlju i okrenuo se devojci, koju su držali Indijanac i još jedan bandit. Jednim pokretom ruke zderao je već iscepanu haljinu i obnažio je. Devojka je zavrištala pozivajući u pomoć oca opruženog na zemlji. Shvativši, izgleda, da joj sa te strane nema pomoći, ona je ko zna zbog čega povikala.

— Mister Holideje! Mister Holideje! Pomozite mi! Nemojte im dopustiti! Pomozite, za ime svega na svetu!

Njeni očajnički pozivi jedva da

su doprli do Holidejeve pomućene svesti, ali je zato Daton zastao i iznenađeno pogledao prema putnicima. Zatim se njegovo lice smračilo i u nekoliko žustrih koraka on se našao pored njih.

— Holidej? — promrmaljao je poluglasno, šarajući pogledom po putnicima koji su ošamućeni ili onesvešćeni sedeli ili ležali pored stene pod stražom jednog bandita. Zatim se obratio putujućem trgovcu. — Ko je od vas Holidej? Ti?

Torbar je mucajući pokazao na Holideja. — O... on.

Daton je podsmešljivo pogledao Doka, koji se, probuđen iz nesvestice prodornim devojčinim vriskom, počeo meškoljiti na pesku. — Kicoš! Džentlmen revolveraš! Gospodicić! E pa dokrajčiću ga i ceo Zapad će pričati da je Kup Daton ucmekao Doka Holideja — digao je kratku dvocevku i nanišanio, ali je grimasa mržnje zamenila likovanje na njegovom licu i on je spustio već zapetu pušku. — Ne, nešto drugo ću učiniti. Ostaviću ga u životu. Osvetiću se Kiminsu, a ovaj bedni kicoš neće moći ništa da preduzme da im pomogne. Dok Holidej nemoćan pred Datoonom! To je ono što mi treba. Nikada neće moći da opere tu sramotu sa svog imena... — prezrivo je iskrivio usne. — Ko bi rekao da je ovaj kicoš Dok Holidej?!

Još jednom je prezrivo odmerio Holideja i vrativši se do devojke, sa nekoliko pokreta pokidao ostatke odeće na njoj. Povetarac je odneo komade haljine i veša, i na dnevnoj svetlosti blesnulo je snežnobelo devojačko telo.

Na prodoran devojčin vrisak Holidej se trgao. Pokušao je da ustane, ali ga je stražar vrhom cevi gurnuo u prsa. Holidej je osetio oštar bol i u prsima mu je nestalo daha. U glavi mu se vrtelo, a

pred očima su mu igrale strostruke siluete ljudi i hiljade svetlaca koji su se u raznim bojama širili levo i desno od potpuno belog vidokruga. Još jednom je odjeknuo vrisak i Holidej je nemoćno klonuo. Vriskanje se nastavilo još neko vreme, ali je Holidej već izgubio pojam o vremenu. Čuo je to vriskanje u magli nesvestice i onda kada je ono već davno bilo prestalo, i činilo mu se kako nikada neće prestati da ga sluša.

II

— Taj čovek mora da je lud!

Dženifer Dickinson, farbana ridozica kelnerica u salunu „Srećni dolar“, bleđa i prestrašenog lica zurela je u šerifovog zamenika Metjusa Longboua. Dok mu je točila viski u čašu, izgledalo je kao da joj ruka podrhtava.

— Čini mi se da si po svoj prilici u pravu, Dženi — rekao je Metjus. Zabacio je palcem široki „stetson“ šešir i otkrio uvojke plave kovrdžave kose spleljene znojem. Pružio je ruku i prihvatio pruženu čašu. — Čekaj samo dok šerif Benson čuje za to... ako već nije čuo. Kuper Daton mu je bio trn u oku koji ga već duže vreme nije bockao. Ali sada...

— Ali... Daton je oduvek bio samo sitan bandit i ništa više — umešao se bradati kovač koji se hvalisao da je manje ili više poznavao sve prestupnike u tim krajevima. — To je ono što me čudi. Nikada nije bio na velikom glasu, zar ne? Bio je ucenjen na sitne svote.

— Nikada više od stotinu dolara — potvrdio je Met. — Ali, meni se čini da je on oduvek bio malo uvrnut, a sada je izgleda stvarno poludeo. Posle onog događaja u Samsonu, kada je jedva uspeo da uma-

kne, okupio je oko sebe bandu krvoloka i počeo da se sveti... da, osveta, to bi bila prava reč, ali kakva osveta? Stostruka! Vratio je milo za drago, i još sa kamatom, svakom onom čuvaru reda sa kojim je poslednjih godina bio u ma kakvom dodiru — pogledao je u čašicu sa viskiem. — Najpre je ubio dvojicu rendžera u Samsonu, zatim šerifa Linsa Bentona, a onda Čaka Briskoua, koga su našli sa probušenom lobanjom na putu ispred La Reda, pa onda još jednog čuvara zakona, Vila Džespera, koji je radio kao federalni pomoćnik šerifa. Vila Džespera pregazilo je krdo preplašenih goveda. I sad, na kraju, senator Kimins i njegova porodica; senator je ubijen pošto je prethodno morao da gleda šta su Daton i njegove zveri učinile sa njegovom žneom i kćerkom. Zaista grozno.

Po prirodi osetljiva na nasilje, Dženifer je digla ruku kao da se brani. — Dosta više, Metju. To smo čuli već mnogo puta.

— Izvini, Dženi, ali hteo sam da kažem još samo ovo: Kuper Daton maše kosom smrti. On je gori od kuge i mora biti onemogućen. To ćemo već na neki način učiniti.

Dženifer se zagledala u njegovo mladalačko ali muževno lice, na kome još nije bilo ni traga od životnih razočarenja i umora. Na njenom pak licu ogledala se nežnost, jer u gradu ni za koga nije bila tajna da lepa konobarica gaji ozbiljnu naklonost za mladog šerifovog zamenika i da bi svoje mesto za šankom rado zamenila za mesto u njegovom domu. To je znao i šerifov zamenik, ali je smatrao da njegov položaj u gradu još nije dovoljno siguran i da ne garantuje dovoljan prihod za pristojan život porodice, koju je posle ženidbe nameravao svake godine da uveća.

Nadao se da će sa odlaskom šerifa Bensonu u penziju njegove mogućnosti biti znatno veće.

— Metju — zapitala je Dženifer tiho kada se šerifov zamenik spremio da pođe — jesi li i ti na Datonovoj listi?

On je lagano odmahnuo glavom. — Mislim da nisam. Nikada nisam imao nikakvog kontakta sa njim i mislim da nema naoštren zub za mene. Ali, ne zaboravi da sam ja ipak čuvar reda, a da je Daton sumanut čovek. U toj kombinaciji sve je moguće.

— A šerif Benson?

— To je već nešto drugo. Benson mu je dva puta bio za petama i Daton mu je jedva umakao. Ali ne brini se, Dženi, mi ćemo ga već srediti ako naiđe.

— Čitavo tuce šerifa traga za njim, a da ne pominjemo federalce i tajne agente — umešao se ponovo kovač. — I ništa.

— Ja ne znam zašto uopšte da toliki dobri i poštjeni ljudi rizikuju život zbog... zbog takve životinje, Metju — umešala se ponovo sa puno temperamenta Dženifer. — Zašto? Zar je on vredan toga? Zar ne bi bilo bolje da ga neki vešt strelac smakne iz daljine i svršena stvar?!

— To ne možemo dopustiti — rekao je kratko šerifov zamenik. Uzeo je konobaricu za mišicu i privukao je bliže sebi. — Postoji nešto što se zove čast i dostojanstvo. Ne kažem da tako nešto neće biti iskorišćeno kao poslednje sredstvo, ali tome će se pribeci samo u krajnjem slučaju. Vidiš, taj bandit je sebi već stvorio takav ugled da obični ljudi veruju kako mu zakon ne može ništa. Svi beže u mišju rupu pri samom pomenu njegovog imena. Zbog toga on mora biti uhvaćen i izveden pred sud. Svetu se mora pokazati da niko ne može ne-

kažnjeno prkositi društvu. Moramo dokazati da je zakon jači od zločina.

— Ne znam šta ćete dokazati, ali mislim da će Datonu jedan čovek ipak doći glave. Za njega je on opasniji od svih šerifa u ovoj državi — progovorio je sa kraja šanka jedan omaleni jajoglavi čovek odeven u obično građansko odelo. — Daton je pogrešio što mu se zamerio.

— A ko je taj, moliću lepo — zapitao je Longbou malo uvređeno. — Ne znam nikoga ko vredi više od tuceta ljudi, pogotovo uvežbanih predstavnika zakona.

— Ja znam — javio se ponovo čovek sa kraja šanka. — Zove se Dok Holidej! Ako niste čuli za njega, onda ćete uskoro čuti. Za Datona bi bilo bolje da je dirnuo u osinjak nego što se njemu zamerio.

Nekolicina prisutnih sumnjičavo su zavrteli glavom, a Metjus je kiseloslo iskrivio usne, ali malecki se nije dao zbuniti.

— Mislite šta hoćete, ali ja vam tvrdim da će ga Dok Holidej srediti. Koliko znam, još se nije desilo da taj nekome ostane dužan... a već dosta sam u ovim krajevima i mnogo puta sam slušao o njemu. Nisu samo priče ono što se govori o obračunu kod O. K. Korala. Ja sam ga i video kako poteže revolver.

— Da, čuo sam za taj O. K. Koral — rekao je Longbou. — U velikoj gužvi sve je moguće.

Malecki sa kraja šanka otpio je gutljaj viskija i u naletu rečitosti nastavio. — Jeste li ikada videli munju? Naravno, videli ste. E pa to vam je Dok Holidej, živa munja, kažem vam. Nema toga ko se može meriti sa njim.

Longbou je ponovo napravio kiseloslo lice. — Mislim da su to preterivanja. Čuo sam da je brz, ali

ne verujem da je sve baš tako kao što se priča. Daton je mali zlikovac, ali sigurno nije otporan na metak. A sigurno da otporan nije ni taj Holidej — štipnuo je Dženifer za glatki obraz i osmehnuo se. — Ne brini, Dženi, sve će biti u redu. Uhvatićemo mi Datona i bez tog gospodina Holideja.

Okrenuo se i izašao na ulicu, a Dženifer je ostala za šankom zagledana za njim. Nije mogla da se otrese jeze pri pomisli na Kupera Datona. Uprkos naporu nije mogla da se otrese pomisli na način kako je Kendi, vlasnica kuće za zabavu, završila život.

•

Šerif Terk Benson bio je čovek pedesetih godina, prosede kose iznad visokog naboranog čela, koščat i mršav. Šerifsku zvezdu nosio je već više od dvadeset godina i to mu je pošlo za rukom uglavnom zahvaljujući njegovoj opreznosti i lukavosti. To nije značilo da Benson nije bio hrabar čovek, daleko od toga, ali je hrabrost kod njega uvek bila poslednje sredstvo. Pre toga uvek je pribegavao razumu i logici. Taj njegov način obavljanja šerifskog zanata bio je razlog što je odmah po povratku sa odustva odlučio da krene u poteru za Datonom. Po povratku iz Merilenda, gde mu je živela sestra sa porodicom, u Ostinu je saznao za Datonovo divljanje, a vrativši se kući, zatekao je poslednju vest o stravičnoj osveti koju je taj zlikovac iskaliio na senatoru Kiminsu. Posle tog poslednjeg napada zločinci su nestali i pronosili su se glasovi da su viđeni u obližnjoj pustari. Šerifu Bensonu se nije svidelo što se Daton pojavio u blizini, pogotovo što se on sam, po mišljenju

mnogih, nalazio na Datonovoj crnoj listi.

Suočen sa potencijalnom opasnošću, iskusni šerif je zaključio da je bolje poći joj u susret nego čekati. Lukavi čuvar zakona znao je da je bolje odabrati vreme i mesto obračuna nego strepeti od iznenadnog udara.

Zato je odmah skupio poteru i pošao tamo gde se pričalo da su razbojnici viđeni. Cilj mu je bio da nađe njihov trag, da ga prati i da po mogućstvu u najpogodnijem momentu udari po njima.

Posle dana jahanja u pustari su naišli na skoro izbrisan trag petorice konjanika. Trag je bio star nekoliko dana i jedva vidljiv, ali potera ga je sledila sve do pred mrak, kada je trag nestao na kamenitom vulkanskom tlu. Sutradan su gonioci pokušali da ga ponovo nađu, ali uzalud. Proveli su tako ceo dan u bezuspešnom vrtenju u krug, izbuljenih očiju, izloženi suncu i prašini, a oduševljenje članova potere jenjavalo je sa svakom pređenom miljom. Konačno su pred smiraj dana odlučili da pretraže još nekoliko kanjona i uvala i da, ukoliko ne postignu uspeh, dignu ruke od potere. Benson se u duši nije slagao s tim, ali je, videvši umorna lica svojih ljudi, zaključio da nema drugog izlaza nego da se povinjuje njihovim željama.

Pola časa kasnije, kada je sunce zašlo za vrh jednog kamenitog uzvišenja, zašli su u prvi kanjon, ne širi od dvadesetak metara. U polusenci predvečerja od kamenitih litica jasno je odzvanjao topot potkovanih kopita na kamenitom tlu i opreznom Bensonu to se nije sviđalo. Glasan topot kopita njihovih konja otkrivao je njihovo prisustvo, a to je u ovim krajevima uvek bilo opasno; i on je već pomišljao da se vrate kada je, na dvadesetak

metara ispred njih, iza jedne stene na put izašao neki čovek. Taj čovek visok rastom i snažnih ramena, odeven u „levis“ pantalone i kožnu jaknu, držao je u ruci pušku okrenutu prema zemlji. Benson je trgao vodice čak i pre nego što je zapazio da im nepoznati daje rukom znak da stanu. Prišavši laganim korakom nepoznatom, koji je zabacio rukom šešir više na čelo i otkrio lice dosta oštih ali prefinjenih crta, sa dvema naglašenim tamnim obrvama iznad prodornih sivoplavih očiju.

— Ako već nekoga gonite, onda nije potrebno da najavljujete svoj dolazak — progovorio je zvučnim baritonom. — Mislio sam da jedan iskusan šerif to zna.

Benson se pokunjo. — Mislili smo da su oni koje tražimo već daleko odmaglili.

— Kako se uzme — prokomentarisao je neznana. — Možda jesu, a možda i nisu, zavisi koga tražite. Vi verovatno tragete za nekim kradljivcima.

Pri pomenu njihovog zadatka Bensonu se vratilo samopouzdanje. — Ja sam šerif Benson i sa ovim ljudima tragam za Kuperom Datonom. A ko ste vi mister... i šta radite u ovoj pustoši? — dodao je gledajući neznanca sa senkom po-dozrenja.

Nepoznati je počutao nekoliko sekundi. — Ja sam Dok Holidej, a ovde sam po istom poslu kao i vi, šerife. Mislim da sam blizu cilja i zato sam izašao na put da vas upozorim.

— Šta? — šerif se zagledao u usamljenog neznanca, a ostali članovi potere su se zgledali i tihim šapatom izmenjali nekoliko reči. Šerif je nastavio poluglasno. — Zar je Datanova banda u blizini? Jeste li ih videli?

— Ne, ali... — Dok Holidej je

pokazao rukom ka jednom uzvišenju. — Sa onog vrha video sam providan stub dima, koji može poticati samo od vatre koju je naložio neko ko se skriva. Zapazio sam još nešto što nagoveštava da tamo ima više ljudi. To je verovatno Daton ili neko sličan njemu. Da ste nastavili ovako kako ste pošli, uleteli biste im pravo u čeljusti.

— Vaši smo dužnici... — rekao je Benson. — Ali, šta nam garantuje da je sve baš tako kao što kažete... i da ste vi zaista Dok Holidej?

— To je vrlo lako proveriti — rekao je Dok Holidej kao da je očekivao to pitanje. — Možemo se popeti do onog prevoja odakle se lepo vidi kraj ovog kanjona.

Benson je pogledao konjanika pored sebe i klimnuo glavom. — Sjašite, momci. Vežite konje i neka Destri ostane da ih čuva — obratio se ponovo Holideju, koji je u međuvremenu prišao kosoj strani jaruge. — Povedite nas, mister. I ne zaboravite da vas Mič ima na oku.

Jedan čas kasnije grupa je stigla do vrha grebena, odakle se pružao pogled na brda i dolje obavijene tamom. Sunce je već bilo zašlo i koliba u udaljenom kanjonu videla se samo kao svetla tačka. Preko prozorskog otvora bilo je razapeto šatorsko krilo i kroz jednu rupu na platnu tana zrak svetlosti petrolejke probijao se do dna kanjona.

Tako usamljena i daleka podsećala je na kulu svetilju u tamnoj noći.

Sa ivice prevoja potera je izvesno vreme posmatrala svoj cilj, a onda je šerif Benson naredio.

— Link, uzmi tri čoveka i siđi dole sa južne strane. Mič, ti uzmi

dvojicu i priđi sa zapada. Vi ostali pođite za mnom, uključujući i vas, mister Holideje, naravno ako želite da učestvujete.

Holidej je ćutke klimnuo glavom.

Benson je nastavio. — Dobro. Imajte na umu da ću lično oderati svakoga ko prićini i najmanji šum i upozori one životinje da smo ovde.

Tragači su pošli tiho kao duhovi u crnoj noći. Zvezde su svetlucale visoko na nebu, bacajući slabu svetlost na vrhove obližnjih brda, ali je malo svetlosti stizalo do dna kanjona i uvala. Pa ipak, svetlosti je bilo dovoljno da gonioci izbroje više od pola tuceta konja u ograđenom koralu na levoj strani od kolibe.

Šerif je tamo poveo svoje ljude i oni su pažljivo odvezali konje i izveli ih iz ograđenog prostora. Kada su bili daleko od kolibe, ponovo su svezali konje iza jedne gomile stena. Šerif se svirepo osmehnulo i pri sjaju zvezda njegovi zubi su zverski blesnuli.

— Bez obzira šta se sada bude desilo, ne mogu nam pobeći — rekao je. — Bez konja u ovom kanjonu to je isto kao da već imaju lisice na rukama... — izvadio je časovnik iz džepa i okrenuvši ga prema slaboj svetlosti zvezda, zažmirio očima da bi razabrao položaj kazaljki. — Prićekaćemo još samo minut... a onda ćemo napasti.

Kada je minut prošao, šerif je rukom dao znak svojim ljudima da se ispred kolibe razviju u polukružan stroj. Pogledao je levo i desno očekujući signal sa drugih pozicija i na južnoj strani primetio mahanje bele maramice. Sa zapadne strane do njegovog uha doprlo je cvrkutanje noćne ptice.

— Sada! — riknuo je kao bivo i

ustavši jurnuo ka kolibi, urlajući kao lud i pucajući iz puške onoliko brzo koliko je mogao, repetirati rućicu za ubacivanje metaka.

Njegovi ljudi jurnuli su za njim kličući i pucajući. Bandidi u brvnari verovatno su morali pomisliti da ih napada cela četa konjice. Svetlost je istog trenutka ugašena, ali već je bilo suviše kasno. U strahovitom naletu ljudi iz potere razvalili su vrata i pucajući jurnuli unutra. Blesak pucanih i revolver-skih pucnjeva obasjao je za kratko malu odaju. Dok Holidej je video kako siluete ljudi trče u mraku po uzanom prostoru i padaju pogođene kuršumima, a blesak pucnjeva iz njihovog oružja još više je pojačavao stravičan utisak pakla u prostoriji. Uši su mu bile zaglušene od neprekidnog gruvanja vatrenog oružja, a samrtničke krike ljudi prekidali su tupi udari olova u meso. Neki ćudan zvuk nalik na neravnomerno dobivanje, ćije poreklo nije mogao odmah da odgonetne, identifikovao je tada kao udare kuršuma u zid kolibe.

Odjednom su se razlegale psovke, kašljanje i lomljenje prevrnutog nameštaja, dok na kraju neko nije povikao.

— Dosta! Kh! Sto mu muka dosta, predajemo se! Kh!

— Prekinite paljbu! — začuo se šerifov glas i pucnjava je zamrla. U oblacima dima ljudi su neprekidno kašljali. — Neka neko zapali svetlost!

Niko se nije ni makao.

— Hajde, do đavola! Neka neko kresne šibicu.

— Kresni ti! — zamumlao je neko iz potere.

Šerif je glasno opsovao i kresnuo palidrvce o bedro.

Palidrvce je planulo, a istovremeno odjeknuo pucanj revolvera i

šerif je jauknuo i pao. Palidrvce je ispalo iz njegove ruke i palo na prijave daske poda. Još dva pucnja su odjeknula i u uglu prostorije začulo se stenjanje i tup pad nečijeg tela na drveni pod.

— To je bio poslednji kućkin sin — rekao je neko zadovoljno. — Kresni šibicu i zapalite lampu.

Šerif je bio pogođen u levu butinu i pored krvarenja trpeo je i žestok bol. Dvojica ljudi iz potere digli su ga sa poda i položili na jedan ležaj, a onda počeli da ga previjaju. Ostali su pregledali tela na podu i našli da su od bandita još uvek dvojica živi, pa su ih dovukli pred šerifa koji je, grčeći lice od bolova, ležao na ležaju. Jedan od bandita bio je lakše ranjen u bok. Drugi je, izgleda, bio nepovređen. Za to vreme Dok Holidej je stajao po strani sa revolverom u ruci.

Šerif je ledenim pogledom odmerio bandite, grizući usne svaki put kada bi ga obuzeo val bola. — Vas dvojica mi ne ličite na Kupa Datona.

— Ne, ni jedan od njih nije Kup Daton — umešao se Dok Holidej sa strane.

Šerif se oslonio na jednog od svojih ljudi i seo na ležaj. — Jeste li ga videli? Čuli smo da se Daton ovde skrivao.

Ranjeni bandit je pogledao svog druga, a ovaj je samo slegnuo ramenima.

— Pa jeste, zadržao se ovde nekoliko dana, to je sve. Kada smo čuli šta je uradio, rekli smo mu da se čisti.

— Naravno — osmehnuo se žučno šerif. — Tek tako. Vi ste mu rekli da se čisti i on je poslušao? Nije se nimalo ljutio?

— Pa nije hteo da ode, ali je morao. Držali smo ga na nišanu, i njega i ostale.

— Da, ostale. I oni me takođe interesuju. Reci mi ko jaše sa Datonom?

Bandit je ćutao.

— Šta je, jesi li odjednom naprasno ogluveo? — prasnulo je šerif i osuo bujicu kletvi, jer su u tom trenutku dvojica njegovih ljudi čvršće pritegli zavoj oko njegove butine. Bled u licu, mahnuo je rukom prema banditima. — Obradi ih malo, Mič. Osveži im pamćenje.

Petnaestak minuta kasnije ranjeni bandit je zacvileo moleći za milost. Ispljunuo je sukrvicu i jedan polomljen zub iz usta i šušajući progovorio.

— Reći ću... reći ću vam ko je sa njim!

— Umukni! — izdrao se besno na njega drugi bandit.

Šerif je pogledao bandita, a onda pokretom glave dao znak gnevnom Miču. — Nađite neko drvo i obesite ga.

Bandit je vidno pobledo ispod maske od krvi kojom mu je lice bilo obliveno. Kad su ga Mič i još dvojica zgrabili i podigli, on se počeo otimati.

— Za ime boga, nemate pravo da to učinite! — razdrao se.

Šerif se opružio po ležaju i nije ništa odgovorio.

— Nemate pravo, ne smete! — zavapio je bandit dok su ga trojica gnevni gonilaca vukli prema vratima. — Vi ste šerif! Morate mi obezbediti pošteno suđenje!

— Da, čini mi se da si u pravu — rekao je šerif i stisnuo vilice da bi prigušio stenjanje pred navalom talasa bola. Pogledao je oko sebe po licima preživelih članova potere; dvojica iz potere bili su mrtvi, a dvojica drugih, pored njega, bili su ranjeni. — Vi ste ovde porota i recite je li kriv ili nije kriv?

— Do vraga, kriv je! — rekao je Mič. — Priznao je da je skrivao

Datona. To smo svi jasno i glasno čuli.

I ostali su u horu potvrdili Mičovo mišljenje.

— Dobro. Znači kriv je; ja ga osuđujem na smrt vešanjem. Postarajte se da kazna bude odmah izvršena. Požurite.

Bandit se otimao i urlao dok su ga šerifovi pomoćnici vukli napo-
lje u noć. Kada su krici odjednom naglo zamrli i kada je nastala ti-
šina u kojoj se ništa nije čulo sem škripanja konopca prebačenog pre-
ko grane na čijem se kraju njihalo
mlitavo telo, šerif je pogledao ra-
njenog bandita.

Ranjeni bandit je drhtao od stra-
ha pred gnevnim šerifovim pogle-
dom. Šerif se još više namrštitio.

— A sada, hoćeš li nam reći ko
je u Datonovoj bandi.

Bandit se uzvrpoljio i žurno za-
klimao glavom. — Da, da, naravno!
Sa njim su jednooki Apač koga
jednostavno nazivaju Indijanac; za-
tim Mort Klajn, Harf Manipeni i
Dus Vordel... a govorili su nešto
i o tome da će im se pridružiti još
jedan momak, neko koga Vordel
poznaje...

— Ime! — presekao ga je šerif.

— Ne znam... nisam siguran.
Mislim da su rekli... Marin, mož-
da Martin.

Šerif je besno iskolačio oči. —
Je li to sve?

— Da, gospodine, kunem se!

— Znaš li kuda su pošli kada
su otišli oдавде?

Bandit je odmahnuo glavom.

— Gde je trebalo da se nađu sa
tim Marinom ili Martinom?

— Ne... ne znam.

Šerif je bacio pogled do Miča.
— Osveži mu pamćenje.

Bandit je počeo da kriči i moli
za milost još pre nego što ga je
Mič podizao sa poda i bacio u je-
dan ćošak. Posle otprilike pet mi-

nuta šerif je doviknuo Miču da
prestane i jedva polusvesnom ban-
ditu ponovo postavio isto pitanje.

Bandit je opet odmahnuo glavom.

— ... Ne znam ništa više...

Šerif se zamislio i napucao usne,
a onda doneo odluku i kratko
klimnuo glavom.

— O keji. Izgleda da govori is-
tinu.

Izubijani bandit se skoro one-
svestio od radosti. — Hvala, gospo-
dine. A sada, da li bi neko hteo
da mi previje ranu...?

Šerif se kratko glasno nasmejao.
— Do đavola, čoveče, nemamo vre-
mena da se gnjavimo s takvima
kao što si ti. Mič, čini mi se da je
onaj drugi nevaljalac previše usam-
ljen na onom drvetu napolju. Ne-
ka mu ovaj pravi društvo.

Bandit je počeo da urla kao da
ga živog deru, a momci iz potere
bez milosti su ga odveli u mrak.

Holidej je vratio revolver u fu-
trolu i lagano pošao ka vratima;
Šerif ga je ispratio pogledom.

— Kuda ćete? — zapitao je.

Holidej je zastao na vratima. —
Mojim putem. Sreli smo se slučaj-
no i više nema razloga da ostane-
mo zajedno... pogotovo što mi se
vaši metodi ne sviđaju.

Benson je sevnuo okom. — A
šta biste vi hteli? Da ih milujem?
To su ubice koji se ne bi ustajali
da vam ispale metak u leđa.

— Znam, ali ipak su imali pra-
vo na regularno suđenje — rekao
je Holidej i izašao u noć.

*

— Šta, do đavola, znači to tvoje
ne? — grmnuo je Kuper Daton li-
ca skoro modrog od besa, zureći
u otvore cevi pušaka uperenih na
njega.

Iza njega, njegovi ljudi sedeli su

ukrućeni u sedlu kao kipovi, pažeći pri tome da ruke drže nadomak pogleda deseterice ljudi koji su ih držali na nišanu u tom udaljenom, usamljenom kanjonu ispunjenom jarom.

Vođa bandita, koji se obično skrivao u tim uvalama, zurio je u Datona, koji je sedeo na svom velikom šarenom ždrepcu.

— Rekao sam ne, Kupe, i to znači da nećemo dopustiti ni tebi ni tvojim ljudima da se ovde kriju. Nisam učio mnogo škole, ali koliko znam reč ne piše se NE i znači jednostavno ne! To je prosto i jasno, je li tako! — bio je to jedan krupan trbušast čovek, proćelav i sa spljoštenim nosom koji je ružio njegovo široko rošavo lice. Masni uvojci retke kose visili su sa polućelave lobanje preko ušiju i vrata do ramena. Zaudarao je jako na znoj, a čupava neuredna brada bila mu je zamašćena i zaprljana jelom i prašinom.

Daton je s mukom obuzdao rastuću gnev, jer se nalazio pred brojnim zapetim puškama. Očekivao je da će sasvim lako dojahati u ove uvale i da će se tu izvesno vreme prikriti, uživajući u novostečenom poštovanju, koje je očekivao da će bratstvo lupeža sada pokazati prema njemu. Ali, desilo se nešto što je navelo ovu bandu, poznatu kao Vinderova banda, da se okrene protiv njega i njegovih ljudi.

— U redu, recimo da je to rešeno — rekao je svojim karakteristično dubokim glasom. — Ti kažeš da ne dopuštaš da se ovde krijemo sa vama. Onda mi preostaje jedino da pitam zašto?

— Zašto, to je sasvim druga stvar — odgovorio mu je trbušasti Vinder. — Ti se ponašaš kao pobesneli suludi ubica, ali pošlo ti je za rukom da se otarasiš i pošalješ na onaj svet nekoliko najgorih hu-

lja sa šerifskom značkom koji su ikada gazili zemlju u ovim krajevima, pa si zbog toga imao podršku skoro svih pripadnika našeg soja...

— Imao? — ponovio je Daton.

— Da, imao. Sad više nemaš. U svakom slučaju bar nemaš podršku moje grupe.

— Zašto, do vraga, nemam? Zbog čega je sa tobom drukčije nego sa ostalima? — zapitao je sićušni zlikovac.

— Reći ću ti. Evo zbog čega — uzeo je rukom rub svoje vratne marama i zategao je naviše, kao što se zateže omča oko vrata. — Vidiš? Za sada na vratu nemam ožiljak od omče i nameravam da tako ostane sa mnom, a i sa svim mojim ljudima.

Daton je bacio pogled do Indijanaca, ali je njegovo jedino oko kao i obično ostalo bezizrazno. Ostali banditi nelagodno su se promeškoljili pred uperenim cevima.

Vinder je nastavio. — Pretpostavljam da još nisi čuo? Otkako su Kantril i njegovi ljudi napustili svoj pohod iza koga je ostao trag krvi i leševa u Kanzasu, nije bilo većeg pokolja u ovim krajevima. Zbog svojih postupaka navukao si na sebe skoro svu silu zakona u Teksasu, Datone. I da znaš, kod njih sada nema šale. Pre tri dana napali su u sumrak Mjurelovu grupu. Izvršili su juriš, pravi juriš i većinu od njih pobili, a neke koji su preživeli povešali. I to bez suda. Nisu hten uhapšenike. Jednostavno su ih mučili da saznaju šta hoće, a onda su ih povešali. E, to se ovde neće desiti. Nastavi put i to što brže.

— Mogli bismo da se dogovorimo.

Vinder se kiselo osmehnulo. — Da, da, znam.

Daton je pocrveneo, ali je još

nekoliko trenutaka gledao Vindera u oči, a onda je uzajam uzde naglo okrenuo svog konja. — Zapamtiću ovo, Vindere.

— Ispratićemo vas do izlaza iz kanjona — rekao je Vinder. — Pojašite konje, momci. Iskažimo dužno poštovanje ovim momcima i otpratimo ih donekle.

Dok su jahali ka izlazu iz kanjona praćeni naoružanim banditima iza i ispred sebe, Mort se nagnuo u sedlu i tiho šapnuo Datonu, koji je jahao smrknut i besno stisnutih usana.

— Nadam se da nas odsada neće svuda ovako dočekati, Kupe.

Kuper Daton nije ništa odgovorio. Mrgodnog skamenjenog lica nastavio je da jaše svog snažnog ždrepcu vijugovim putem.

III

Saul Redmen operisao je u tom delu zemlje i njegova je navika bila da često nabaci laso na vrat nečijeg tuđeg goveda. Brda u tom kraju zemlje bila su poznata pod nazivom „Jazbina“, valjda zbog toga što se u njoj svaka zverka, pa i čovek, mogla lako sakriti, što je za svakoga ko se bavio krađom stoke bilo veliko iskušenje.

Godinama se Saul Redmen bavio krađom stoke, ekspresnim menjanjem žiga i prodajom. Niko u toj pokrajini „Jazbinu“ nije poznao tako dobro kao on, i to je bio glavni razlog zbog čega je tako dugo uspešno obavljao svoj lopovski zadatak. Nekoliko puta pao je u ruke predstavnika zakona, ali uvek zbog nekih sitnih prestupa, što mu je donelo samo nekoliko meseci zatvora.

No čim je izdržao kaznu, on se vratio u „Jazbinu“ i ponovo počeo da hvata tuđu stoku.

Pošto su kroz taj kraj prolazili mnogi begunci pred zakonom, on je svoje izvore prihoda dopunjavao time što je tim ljudima pružao utočište, za dobru cenu, mada je pazio da cena odgovara težini počinjenog zločina. Bilo je slučajeva, doduše mali broj, kada je begunce proveo kroz spleć brda bez ikakve naknade, nalazeći nagradu u tome što je izigrao predstavnike zakona.

Redmen je u svojoj prošlosti upoznao dosta nasilja, ali je u poslednje vreme tome vrlo retko pribegavao. Približavao se pedesetoj i još uvek je mogao da udarcem revolvera onesvesti čoveka ili da ga jednim metkom iz zasede pošalje na drugi svet, ako je za to imao dovoljno razloga, ali ako je mogao, on je to većinom izbegavao. Predstavnici zakona šunjali su se svuda i na svakom mestu, i on nije želeo da se mnogo okupljaju u njegovoj blizini.

Ponekad je, međutim, nasilje ipak bilo neizbežno.

Kao, na primer, one noći kada je hteo da ukrade malo krdo goveda sa ranča Blok Dž. Kauboji su danima prikupljali stoku po brežuljcima i jedno omanje stado ostavili su u kanjonu da bi iz uvala obraslih kržljivim rastinjem kupili još nekoliko grla. Pogledu na nečuvanu stoku Redmen nije mogao odoljeti. Morao je da za sebe odreže bar komadić tog kolača. Sem toga, nikako nije voleo vlasnika ranča Blok Dž.

Nevolja je bila u tome što je, šunjavući se po mraku, naleteo na stražara za koga nije znao da je postavljen. Taj čovek je kao besan izleteo i pripucao na njega, i Redmen je morao da odgovori istom merom. Uspeo je da pogodi stražara, ali ne i da izdvoji makar jedno grlo; puščana paljba privukla je druge kauboje iz njihovog

logora i Saul Redmen je morao da pobegne glavom bez obzira. No, to nije bio pravi problem. Znao je da nikada neće uspeli da ga uhvate kad se dočepa sebi dobro poznate teritorije i kada je dojahao do podnožja brda nazvanih „Jazbina“, sa lakoćom je uspeo da zavarava trag i otrese se gonilaca.

Bar tako je on mislio.

No već dva puta mu se učinilo da je za sobom čuo konja, iako se radilo o putu za koji je mislio da ga samo on zna. Jeanom bi još i mogao da proguta, ali dva puta bilo je suviše. Nije smeo ništa da rizikuje. Zbog toga je na mestu koje mu se učinilo pogodno sjahao i sa puškom u ruci sakrio se između žutih stena. Nebo na istoku postepeno je bledele. Svaki konjanik koji bi se iz tog pravca pojavio, bio bi jasno vidljiv kada sa puta izroni na vrh uzvišenja i Saul Redmen bio bi tada u mogućnosti da nepoželjnog pratioca jednom za svagda zaustavi. No, bio je ipak radoznao. Nikada do tada nikome nije pošlo za rukom da prati njegov trag toliko duboko u „Jazbinu“. Pitao se kakav je čovek kome je to uspolo.

Samo nekoliko minuta kasnije konjanik je izbio do vrha uzvišenja.

Kradljivac stoke je lagodno prineo kundak puške ramenu i nanišao niz dugačku osmougaonu cev. Iznad ravne zevi jasno je video kako se iznad vrha prevoja pojavljuju najpre konjske uši, a onda malo po malo cela konjska glava. Prst mu je blago dodirnuo okidač. Svakog trenutka očekivao je da će ugledati konjanikov šešir, a zatim i gornji deo njegovog tela. Posle toga uslediće samo malo jači pritisak prsta na okidač i pogodak u centar mete, jer je Saul Redmen bio vrstan strelac.

No odjednom je opsovao, spustio

prst sa okidača i digavši glavu, sa nevericom pogledao niz put.

Stazom je dolazio konj bez jahača.

— Gle, sto mu muka! — izustio je glasno. — To ipak nije bio niko, nego je samo jedno staro dobro kljuse išlo za mirisom mog konja. Bez razloga sam se plašio — nasmejao se slatko i zavrtio glavom. — Znao sam da mi niko ne može prići toliko blizu.

— Ne bih se na to kladio. Saule — začuo se neki dubok glas iz kradljivca stoke.

Redmen se instinktivno okrenuo, jednom rukom zaneo pušku u pravcu okreta i sa kundakom oslonjenim na kuk opalio kao da drži revolver u ruci. Držana jednom rukom, puška je od trzaja poskočila uvis, ali je i tako opaljen hitac bio prespor. Revolver u ruci onog drugog čoveka bljunuo je palmen pre nego što se Saul Redmen sasvim okrenuo i po prvi put u svom životu kradljivac stoke je osetio kako mu vrelo tane bolno prodire u telo. Puška mu je ispala iz ruke i zvečajući pala na tlo, a Redmen se zaneo unazad i rukama pritisnuo ranu. Nije mogao da obuzda jauk i tek što je pao između dve oble stene, grudi mu je pritisnula nečija čizma. Digavši glavu, ugledao je siluetu nekog visokog čoveka iznad sebe i osetio miris barutnog dima iz otvora revolverске цеви uperene, kako mu se činilo, tačno u njegovo bolno zgrčeno lice.

— Hoćeš li još jednom da pokušaš?

Redmen je žurno odmahnuo glavom. — Vraga, neću! Udesio si me. Krvarim kao zaklana svinja!

— Preživećeš.

— Poznajem li te, mister?

— Sreli smo se.

Nepoznati je ublažio pritisak či-

zme na kradljivčevim grudima, ali je sve vreme dok je oduzimao Redmenu njegov „kolt” i dalje držao zapet naperen revolver. Odbacio je banditovo oružje negde među stene i pridigao ga i naslonio leđima na jedan kamen. Sunce je do tada izašlo iza horizonta i bleštava svetlost obasjalo je ozbiljno lice oštih, odlučno urezanih crta, zasečeno bradom neobrijanom dva ili tri dana, tvrdu energičnu bradu, lučno izvajane markantne obrve i sjajne čeličnoplave oči.

— Sto mu muka! Dok Holidej! — uzviknuo je Redmen.

Holidej je hladno klimnuo glavom.

— Do vraga, vi ste jedini koji mi je doskočio... i to na mom sopstvenom terenu. Svaka vam čast. Ali, ne znam zašto...? Koliko se sećam, nikada vam nisam stao na žulj.

— E, to čovek nikada ne zna, Saule. Uostalom, od mnogo čega zavisi kako ću oceniti tvoje držanje i kako ću dalje postupiti. Moraš priznati da nije lepo od tebe što si me vrebao u zasedi... očigledno da nisi imao nameru da me poslužiš kolačima!

— Nisam hteo da vas... nisam znao da ste to vi.

— Ah, očekivao si nekog drugog. što znači da si opet nešto zabrljao. Pomislio sam — nastavio je Dok Holidej i bajagi brižno zavrteo glavom. — Redmene, nikada se nešto promeniti. Dakle, šta je sada u pitanju? Pretpostavljam da je nešto ozbiljnije.

— Čujte, Holideje, ja ozbiljno krvarim. Pomozite mi da zaustavim krvarenje... i znate, morao sam da ubijem onog kauboja. Učinio sam to u samoodbrani.

— Gluposti.

— Istina je, kunem se! On je skupljao goveda za ranč „Blok Dž”.

i u jednom momentu jurnuo je na mene pucajući kao poludeo!

— Po zakonu to se smatra ubistvom, Saule. On je čuvao krdo koje mu je povereno, vršio je svoj posao. Svaki sudija bi ti za to dosudio čvrstu omču i dugačko jako uže. A kao častan građanin, trebalo bi da te predam šerifu — dok je govorio, Holidej je na Redmenovom licu pratio tok njegovih misli. Redmen je netremice zurio u pu-stolova.

— Čujte, kad sam tamo pošao, nisam ni sanjao da će doći do pucnjave. Nisam hteo verujte. Vi me znate, Holideje, već godinama nisam upotrebio revolver...

— Nisi, to je tačno, ali ipak si još uvek spreman da ga upotrebiš ako zatreba... ali, možda bismo ipak mogli nekako da se sporazumemo.

Redmen je ispod zadignutog kraja pocepane košulje do tada ispitivački posmatrao ranu na desnoj strani grudi, ali je na te reči digao glavu. — Da se sporazumemo? Kako?

— Možda neću morati da te predam vlastima. To jest, možda, ako mi kažeš, ono što želim da znam.

Redmen je nabrao obrve. Znao je da obaveštenje koje je Holidej hteo od njega da čuje u svakom slučaju mora biti od velike važnosti. Znao je da se pustolov nikada ne bi upuštao u pogađanja kada je u pitanju ubistvo. Ali ako je već mogao da iz te promene izvuče neku korist, onda...

— Šta vas interesuje?

— Kuper Daton.

Redmen je nekoliko sekundi ostao nem. — Baš to? Kuper Daton? — upitao je kratko.

— Ti si ovde prilično udaljen, ali mora biti da si čuo šta se poslednjih dana događalo.

— Šta? Pa ne...

Holidej je udario bandita revolverom iznad slepoočnice. Ovaj je kratko jauknuo i kliznuo postrance pored stene na koju je bio naslonjen, ali se nije onesvestio.

— Ne oduzimaj mi vreme uzalud, Saule. Bio sam na licu mesta kada je Mjurelova banda zbrisana. Tamo sam čuo da će se Datonu pridružiti i Ejs Martin. Zaključio sam kako mu je Martin potreban da bi ga doveo do tebe. Ali, Daton je ipak zakasnio. Ejs je poslednji put podelio obeležene karte nekoliko časova pre nego što se Daton pojavio. Ipak, Daton je i sam znao da te potraži u „Jazbini“. To je bilo pre tri dana i sigurno da je do sada nešto preduzeo.

Redmen je opet neko vreme ču-tao, pokušavajući da zaustavi odliv krvi iz rane. Krv je odjednom počela obilnije da teče u ritmu ot-kucaja srca i naglo je postala svetlocrvena. Lupež je uplašeno digao glavu i pogledao Holideja.

— Hej! Zašto me ne... ne previjete, Holideje? Pogledajte ovo! Nešto se desilo!

Holidej je lagano klimnuo glavom. — Da, mislim da jeste. Verovatno se tane pomerilo u rani... ukoliko pre stavimo zavoj, utoliko bolje.

— O keji. Pocepajte mi košulju ako je potrebno. Ili upotrebite no-
vi iz mojih bisaga. Tamo ima i ne-
što masti u posudi... šta? Zbog
čega odmahujete glavom? — Red-
men se počeo preznajavati i ubr-
zano disati. Krv je iz rane sve ja-
če navirala u ritmu pulsa i sliva-
la se niz telo.

— Nemam nameru da te previ-
jem, Redmene. Ne dok ne završi-
mo razgovor.

— Za ime boga, iskrvariću!

Holidej ga je gledao ne mičući se.

Redmen je prešao jezikom po

suvim usnama. — Čujte, da se do-
govorimo. Zaustavite mi krvarenje,
a ja ću vam reći sve što znam...

— Ukoliko mi brže kažeš, utoliko pre će ti krvarenje biti zaustavlje-
no.

Redmen je zurio u Holideja is-
kolačnim očima i graške znoja sli-
vale su mu se niz lice. Počeo je da
ubeđuje Holideja, ali je Dok mir-
no vratio revolver u futrolu i iz
tabakere izvadio cigaru. Saul Red-
men je odjednom povikao.

— O'kej! Evo šta znam! Daton
i njegova banda prošli su ovuda.
Pre tri dana. Kada sam ih video
u kanjonu Ringo, mislio sam da
su neka potera.

— A šta si ti tražio toliko dale-
ko izvan ovih brda?

— Tražio sam zalutala goveda da
ih pokupim. Nedeljama već nisam
izlazio iz „Jazbine“. Nisam čuo šta
se u poslednje vreme događalo i
kada sam prepoznao Kupa, ja sam
prišao da ga pozdravim. Tek kada
smo malo porazgovarali, ja sam ot-
krio da je on poludeo i da su se
svi okrenuli protiv njega: i pred-
stavnicima zakona, a i oni sa druge
strane zakona.

Holidej je digao obrve. — Tako,
znači, on ima teškoća u skriva-
nju...?

— Da. Niko ne želi da ima bilo
kakve veze sa njim. Ja sam bio
sam i to je naravno sasvim izme-
nilo celu stvar. Jednostavno nisam
imao nikakvog izbora. Želeo je da
prođe kroz „Jazbinu“ i ja sam za-
ključio da ukoliko pre ode što da-
lje iz ovog kraja da će biti utoliko
bolje. Nisam želeo da se čuvari re-
da počnu masovno movati po mom
terenu. I tako sam ga poveo, nje-
ga i ostale, kroz ovaj kraj a onda
jedne noći pobegao. Znam ja Da-
tona. Znao sam da će me, kada bu-
de prošao tamo kuda želi, smaknu-
ti da bi me zauvek učutkao. Zato

sam ga ostavio tamo odakle je lako mogao sam naći put, a ja sam zbrisao i vratio se na moju stranu.

— Tvoju stranu? Šta to znači?

— Vratio sam se ovamo. Njih sam proveo severozapadnim delom „Jazbine”, u kraju gde je blizu Federješén. Iza toga pruža se pustara Orizaba i moje je mišljenje da će otići tamo i da će uz put obići Morn Flets.

— To je neki grad, je li?

— Da. Do pre šest meseci to je bilo zabito mesto bogu iza leđa. Konačno su dobili redovnu liniju dilažanse i telegraf — kiselo je izvio usne. — Kada se to desilo, mnogi su pobjegli. Pretpostavili su da će sledeći potez biti ustanovljenje šerifa. A i telegraf je nešto što im se nikako nije dopalo...

— Zašto misliš da će se Daton uputiti u Orizabu? — zapitao je Holidej.

— Zato što je to za njega najbolje. U ovom momentu on je isto što i usijano gvožđe. Niko ne želi da mu pomogne. Da bi opstao, on mora pljačkati i ubijati, što znači da će za sobom ostavljati trag koji i slep čovek može da prati. Sigurno je da će se okrenuti pustari i skrovištima koja ona pruža. Samo tim putem moći će da se probije do Meksika.

Holidej je lagano zaklimao glavom. To mu je izgledalo logično. Pošto je reka Rio brižljivo čuvana, Kuper Daton će imati grdne muke ako pokuša da je pređe. To sigurno neće uspeti sem ako... da! Taj čovek je bio suviše mudar da bi to pokušao. On će gledati da ostavi utisak kao da mu je prelaz preko reke jedini izlaz. Ali ako skrene dalje na zapad, kad izađe iz pustare, stići će u Nju Meksiko, do granice te države sa Meksikom, i tu će mu biti mnogo lakše da pre-

đe među, jer će vlasti u tim oblastima biti koncentrisane na granicu između Meksika i Teksasa. Izvesno vreme je Holidej ćutao, a onda je zapitao.

— A kako stoji sa namirnicama? Ima li vode? Municije?

— Ima svega toga u izobilju, a sem toga Mort Klajn je ulovio jednog jelena. Snabdeli su se većom količinom svežeg mesa, a namerali su da jedan deo i osuše. Mada niko ne želi da ih primi i skriva, svako je bio voljan da ih snabde onim što im treba samo da bi ih se pre otarasio.

— Uključujući i tebe?

Redmen je samo slegnuo ramenima i podigavši kraj košulje kojom je držao ranu pritisknuo, značajno pogledao Holideja. No, pustolov je izgleda bio zaokupljen svojim sopstvenim mislima.

— To je sve što mogu da vam kažem, Holideje. Časna reč! Pobegao sam čim sam mogao i uputio sam se ovamo, duboko u brda. Izvesno vreme neko me je gonio, ali ja sam se brzo otresao gonilaca i od tada sam stalno na mojoj strani moje granice... a kako bi bilo da me sada previjete...?

Zaćutao je u pola rečenice i iznenađeno digao glavu, jer je Holidej odjednom izvukao revolver iz futrole i okrenuo se ka uzvišenju preko koga se dolazilo do mesta gde su se nalazili.

— Šta je to? — zapitao je Redmen uplašeno.

— Konji — rekao je Holidej udaljavajući se. Sagnuo se da sa zemlje uzme kradljivčevu pušku i zavrtlao je u žbunje. Sišao je do mesta gde ga je u plitkoj jaruzi strpljivo čekao njegov konj, a onda se opet pešice vratio nazad. Obazrivo je bacao poglede preko uzvišenja, a onda ponovo sišao dolje do konja i pojahao ga. Dojahao je

do mesta gde je pun iščekivanja još uvek lezao Redmen, pokušavajući da zaustavi krvarenje.

— Ko je to? — zapitao je.

— Izgleda neka grupa kauboja... pretpostavljam da traže tebe.

Redmen se uznemirio. — Čak ovde gore? Kako su stigli ovamo? Otresao sam ih se daleko odavde...

— Možda ih je privukao odjek pucnjeva — Holidej je stao i ironično pozdravio ranjenika. — Hvala na pomoći, Saule. Došao sam da ti kažem zbogom. Čini mi se da se više nećemo sresti.

Bezizraznog lica, Holidej se ćutke okrenuo na petama, a lica izbezumljenog od straha, Redmen je s mukom pokušao da ustane.

— Kuda idete, do đavola?

Holidej je ćutke pokazao prema severozapadu.

— Ali, ne možete me ostaviti ovde! Dogovorili smo se! Rekao sam vam sve što znam!

Holidej je proverio kolan svog sedla. Pokazao je palcem preko ramena u pravcu uzvišenja na putu. — Ono tamo nisu predstavnici zakona i ne predajem te u njihove ruke. A što se tiče rane... možda će te oni kauboiji previti?

— Oni da me previju! Do đavola, čovče, pa oni će me obesiti! — kriknuo je Redmen promuklo kada je Holidej poterao svog konja. — Holideje, nisam nameravao da vas napadnem iz zasede! Nisam nameravao da vas ubijem... Holideje!

Ali, Holidej je, ne osvrćući se, nastavio da se udaljava.

IV

Andžela Hopkins bila je lepa, bogata i samovoljna, a svega toga imala je u izobilju. Lepotu je nasledila od majke lepoticе Nju Orleansa, koja je umrla donoseći je na svet, bo-

gatstvo joj je stvorio otac poznati bankar i finansijer Hariman Hopkins, čije se bogatstvo procenjivalo na milione dolara, a svojeglavost je bila njena sopstvena osobina, koju nije dugovala nikome. Ali, možda baš zato, ta njena karakterna crta bila je dominantna u njenoj ličnosti. Kada bi nešto uvtrela sebi u glavu, nije bilo te sile na svetu koja ju je mogla odvratiti od ostvarenja te njene zamisli.

Za mladu, lepu i bogatu Andželu Hopkins život je od prvog dana bio šetnja kroz vrt mirisnih ruža. Imala je svega u izobilju, uključujući i veliki broj obožavalaca i udvarača, i izgledalo joj je da joj sve uspeva i polazi za rukom, a najviše poigravanje sa udvaračima koje je odreda sa lakoćom vrtela oko malog prsta. To je bilo tako sve dok jednog dana na zabavi u Dalasu nije srela čoveka koji se razlikovao od njoj dotle poznatih mladih ljudi i koji je kao od šale porušio sve njene predstave o životu, ljudima i njoj samoj. Bio je to Dok Holidej, pustolov i čovek o kome su se mišljenja dijametralno razlikovala, ali koji je nesumljivo bio izrazita ličnost, sposobna da u mlaki društveni život grada unese vatru polemike. Jedni su govorili da je plemenit i pošten, a drugi da je vetropir, kockar i možda čak revolveraš, koji istina ne iznajmljuje svoje revolveraške usluge za novac, mada se šušalo da je bilo i takvih slučajeva, ali ume da potegne revolver suviše brzo za časnog i poštenog građanina. No, svi su priznavali da je nesumljivo hrabar, da je do svoje tridesete godine doživeo daleko više nego što će mnogi drugi doživeti i kada bi živeli tri života, i da se sa njim nije igrali. Iskusne, a i manje iskusne dame, smatrale su jednodušno da je uz sve to Dok Holidej i lep muškarac, i da jedan pogled njegovih sivoplavih očiju može

reći mnogo više nego hiljade reči nekog drugog muškarca. Za njih je Dok Holidej, uprkos svih njegovih spornih osobina i sumnjivog glasa, a možda baš i zbog toga, bio neka vrsta romantičnog junaka. Čoveku sa takvim oreolom nije bilo lako doleteti.

U tu klopku pala je i Andžela. Na jednoj zabavi u vrtu, gde je zakupljala pažnju svih svojih očljivih udvarača, nije uspela da pobudi interesovanje mladog pustolova. Mada je Andžela bila vrlo lepa, on ju je gledao samo sa površnim simpatijama. Pogodene sujete, ona je predložila sve da ga zainteresuje i privuče, ali bez uspeha, i to ju je naipre razbescnelo, a onda dovelo do očajanja. Njen otac, koji je doduše znao sve o investiranju novca i finansijskim transakcijama, ali ništa o psihologiji mlade devojkice, nije mogao da shvati zašto njegova kći bezrazložno besni na sve oko sebe, uključujući i njega, iako bi se, po merilima običnog čoveka, mogla smatrati srećnom. Neke iskrene saznanja doprle su do njegove svesti tek kada se po gradu počelo govoriti da je njegova kći zaljubljena u pustolova Doka Holideja i obrativši malo pažnje, on je sa zaprepašćenjem konstatovao da se od svih ljudi na ovom svetu njegova Endži zainteresovala za onoga koji je njemu lično najmanje odgovarao. On je Holideja smatrao otmenim probisvetom, karakternim bez sumnje, ali ipak probisvetom. Zbog toga je sa izvesnim olakašanjem primio vest da je, goneći razbojnika Datona, Dok Holidej nestao negde u pustari Orizaba. Ako je nekom srećom, mislio je on, taj nepoželjni čovek tamo ostavio kosti, onda bi to bilo rešenje koje je samo nebo donelo.

Ali u tome se gorko varao. Bilo je suđeno da mu Holidejev nestanak

donosi više glavobolje i problema nego što je mogao da sanja.

Počelo je time što je jedne večeri Andžela izgledala tužnija i ćutljivija nego ikada. Naviknut na njenu otvorenu prirodu, njen otac je posle večere pripalio cigaru i pokušao da započne razgovor.

— Endži, mila, čujem da si danas prevazšla samu sebe. U Džokej klubu stigla si prva na cilj od svih takmičarki. Svi su ti pljeskali... — pogledao ju je ispod oka i dodao. — A naročito mladi Lesli Embridž.

— Jeste... dosadan je... kao i ostali — rekla je kratko.

— Dosadan...? — nastavio je bankar bojažljivo. — Endži, mila, zapažam da u poslednje vreme nisi tako vesela kao pre. A trebalo bi da budeš. Sve ti ide onako kako se samo zamisliti može.

— Da, baš tako kako se zamisliti može! Zapravo, baš sve — rekla je reško Andžela. — U stvari, ljutim se kad gledam kako vi ljudi gubite vreme oko nekih nevažnih stvari. Ponikod mi se čini da muškarci ne znaju šta rade!

Hariman Hopkins se zabezeknuo. Nikada do tada nije iz usta svoje kćeri čuo oštrije reči na račun jačeg pola. Digao je iznenađeno obrve.

— Ali, Endži, šta te navodi da tako misliš? U čemu je taj naš greh? — zapitao je stišljivo, jer je finansijski vuk, kao i mnogi drugi veliki uspešni ljudi, strepec pred čudima svoje kćeri, koju je mnogo voleo.

— U čemu? Pa eto, pitam se da li vi poreski obveznici znate zašto plaćate porez? Šta vlasti čine da vas zaštite od kriminala i drugih nevolja?

Bankar je najzad shvatio na šta njegova kći cilja. — Misliš na onaj tragičan događaj sa Kiminsovom porodicom? Da, to je za žaljenje,

poznavali smo ih i sasvim razumem tvoju ljutnju. Ali, nadam se da će zločinac biti brzo uhvaćen i kažnjen.

Andžela je ljutito dunula kroz nos. — Hoće, hoće. Kako stvari stoje, nikada neće biti uhvaćen. Niko čak ne zna šta je sa gospodinom Holidejem, koji je pošao da goni zločince. Niko i ne pita da li je taj čovek živ ili mrtav.

Hopkinsu je konačno puklo pred očima. — Ah, taj! Niko mu nije kriv što je gurao nos u ono što ga se ne tiče.

Andžela je planula. — Razočarana sam što i ti tako misliš, oče. Samo vrlo odgovoran i plemenit čovek pristaje da se izloži opasnosti radi drugih i vlasti bi takvom čoveku morale pomoći. A šta se desilo? Niko i ne haje za njega! To je strašno!

— Endži, dušo, kad smo već kod toga, mislim da bi trebalo da budeš obazrivija u izjavama o tom Doku Holideju. U gradu se već govorka da gajiš neku naklonost prema njemu — nastavio je bankar birajući reči. — A moram ti reći da mi i sama pomisao na to izgleda nedolična.

— Nedolična?! Zar zato što je drukčiji od učmalih dremljivih građana neko treba da bude prokažen? Ako baš hoćeš, Dok Holidej je jedini pravi čovek koga sam do sada upoznala. On je snažna ličnost i što je najvažnije, mislim da je u dubini duše pozitivna ličnost... bez obzira šta se o njemu priča.

Hopkins je molećivo digao ruku i zavrteo glavom. — Endži, dete moje, pazi šta radiš, moraš biti razumna.

— Ne, tata, neću da budem razumna na tvoj način. Ja sam razložna i razumna na svoj, ženski način. Hoću da se ponašam kao žena, makar to značilo da moje sr-

ce bude jače od moje glave. I evo šta hoću od tebe: moraš još sutra preduzeti sve da Dok Holidej bude pronađen. Već deset dana prošlo je od tragične pogibije Kiminsovih, a Dok Holidej još nije stigao u Dallas. Zna se da je pošao u poteru za Datonovom bandom, ali se od tada više nije javio.

— Ali, Endži, šta ja tu mogu. Ja nisam federalni šerif ili zapovednik rendžera.

— Ali, imaš uticajnih veza. Možeš preko njih pokrenuti istragu — navaljivala je i dalje Andžela.

Hariman Hopkins nije uspeo da sasvim obuzda svoje zaprepašćenje. — Šta ti pada na pamet? Šta bi ljudi rekli kad bi čuli da Hariman Hopkins pokreće traganje za jednim problematičnim pustolovom? To ne dolazi u obzir — dodao je energično.

Andžela ga je nekoliko trenutaka gledala u oči i zaustila da nešto kaže, ali se predomislila i oborila pogled. Shvatila je da pritiskom i ljutnjom neće moći ništa da postigne. Ali, morala je nešto preduzeti, bilo šta. Sve je bilo bolje od mučnog, neizvesnog čekanja. Ako ništa drugo, morala je makar sama poći u potragu za Holidejem.

Ta ideja ju je odjednom neodoljivo osvojila. Još čutljivija nego na početku večeri, poljubila je oca za počinak kao obično i povukla se u svoju sobu.

No našavši se u svojoj sobi, nije legla u postelju kao što se normalno moglo očekivati. Sela je na stolicu ispred toaletnog stočića i zagledala se u ogledalo. Posle izvesnog vremena izustila je poluglasno. — Ipak postoji nešto što mogu da učinim bez obzira na sve.

Trgla se od odjeka svojih reči i osetila da joj srce brže kuca u grudima. Zatim je ustala i iz svog ormara izvadila opremu za jahanje:

uzane pantalone, flanelsku košulju, jaknu od jelenske kože, fine mekane čizme i šešir sa koketno zakrivljenim obodom. Dodala je tome još svoju putnu torbu, koju je napunila potrebnim sitnicama. Sutra ujutro poći će na jahanje izvan grada, samo što će ovoga puta njen cilj biti pustara Orizaba. Izjahaće iz Dalasa kao obično, ali će se na prvoj sledećoj stanici ukrcati u voz za Ostin, odatle će uhvatiti dilažansu za Pekos, a tamo će najmiti jednog ili dvojicu ljudi koji će joj pomoći u traganju. Prisetila se da će sutra morati da podigne veću sumu novca iz banke, jer će tragače morati dobro da plati.

Dokazaće svima šta je Andžela Hopkins u stanju da uradi.

*

Stalno stanovništvo Morn Fletsa iznosilo je oko tridesetak osoba. Sada, kada su do malog grada stigli stalna linija poštanskih kola i telegraf, postojala je realna nada da će grad brzo napredovati, ali proći će još dosta vremena pre nego što grad zaista procveta.

U Morn Fletsu bilo je ipak nekih stvari koje su Kuperu Datonu bile potrebne. Na prvom mestu hrana. Tovarni konj koji je nosio celokupnu njihovu zalihu mesa, svežeg i osušenog, stropoštao se sa litice u toku izlaska iz „Jazbine” i tom prilikom zamalo što sa sobom nije povukao Harvija Manipenija, jer ga je tada nekadašnji kockar vodio za povodnik.

Daton je bio toliko gnevan što njegov čovek nije pažljivo čuvao tovarnog konja da je Manipenija lično gurnuo sa ivice u provaliju. Time je broj članova njegove bande bio sveden na četiri, ali Datonu je to bilo svejedno. Čak je iz puške ispalio četiri hica na Harvijevo

polomljeno telo, koje je ležalo samo dva metra daleko od smrskanog tovarnog konja. Zatim se okrenuo ostalima i oštro naredio.

— Morn Flets.

U tako malom gradu nije postojao šerif, a ljudi koji su u njemu živeli bili su uglavnom sitni trgovci i zanatlije. U svakom slučaju, oni nisu bili borci i kada je Kuper Daton sa svojom razbojničkom bandom pucajući i urlajući ujahao u grad, oni nisu bili u stanju da pruže bilo kakav otpor. Daton je preuzeo salun i tamo nastavio da pijanči nekoliko dana, dopuštajući svojim ljudima da sebi priušte sva moguća zadovoljstva koja su želeli. Oni su u toku ta dva dana napastvovani, ubijali uglavnom iz najmanjih razloga a katkad uopšte bez razloga sem jednog jedinog: žeđi za krvlju, nižući sve vreme postupke pune nasilja i najogavnijih gadosti.

Za ta dva dana stanovništvo Morn Fletsa bilo je znatno smanjeno i psi luralice šetali su glavnom ulicom otimajući se o leševe koje Daton nije dopuštao da budu uklonjeni. Na kraju je uništio telegrafsku stanicu, sačekao dolazak poštanskih kola, ubio vozara i čuvara, ranio dvojicu putnika i opljačkao sve što su imali od vrednosti.

Onda je, pošto je prethodno na dva tovarna konja natovarivao hranu, vodu i municiju, zapalio grad, a on i njegova banda odjahali su prema pustari Orizaba, urlajući i pucajući kao i kada su dolazili.

Sledećeg dana u Morn Flets stigao je Dok Holidej i naselje zatekao tako reći zbrisano sa mapom Teksasa. Pomogao je utučenim i ojađenim građanima da sahrane svoje mrtve i sa telegrafistom, koji je srećom ostao živ, pokušao da popravi telegraf. Ali, bez uspeha. Akumulatori koji su uređaje napajali električnom strujom malog na-

pona bili su razbijeni, a rezerve kiseline za njihovo obnavljanje prosuto. Do dopremanja novih akumulatora nije bilo nade da će telegraf proraditi i javiti svetu za još jedan tragičan zločin Kupera Datona. Pa ipak, dolazak u Morn Flats bio je za Holideja od velikog značaja zbog slučajnog saznanja jedne za njega veoma važne novosti. Pre nego što je odjahao iz razorenog grada, telegrafista ga je ispratio rečima zahvalnosti.

— Građani ovog grada uvek će vas se sećati, mister. Posle onih davola vi ste kod nas obnovili veru u ljude. Hoćete li nam bar reći kako se zovete, da znamo za koga da se molimo svevišnjem — rekao je.

Holidej se rezignirano osmehnuo. — Tamo kuda idem molbe svevišnjem neće mnogo pomoći, ali svejedno. Ja sam Dok Holidej.

— Dok Holidej — ponovio je telegrafista. — Prava je sreća da sam to saznao, mister, jer treba da vam prenesem jednu poruku. Vas traže na sve strane.

— Mene — začudio se Dok Holidej. — Ko me traži i zašto?

Telegrafista je živnuo, jer je pričanje sa tim čovekom dalo značaj njegovom poslu i skrenulo mu misli sa nesreće koja je zadesila grad.

— U stvari, neposredno pred dolazak onih ubica stigao je telegram da federalni šerif u Dalasu traži neku Andželu Hopkins koja je, opet, u nekoj vezi sa vama.

Holidej je iznenađeno trepnuo. Zašto je federalni šerif mogao da traži Andželu Hopkins?

— Imate li taj telegram? — zapitao je telegrafistu.

— Na žalost nemam, jer su oni zlikovci sve spalili i uništili, ali znam ga skoro napamet. Glasi: „Nestala Andžela Hopkins”, pa sledi njen opis. „Poslednji put viđena

u Pekosu.” „Pretpostavlja se da traga za Dokom Holidejem.” „Ako neko od njih dvoje bude primećen, javiti” itd. Kao što vidite, nestala je neka devojka koja se dovodi u vezu sa vama.

— Hm, da — rekao je Dok Holidej zamišljeno. Kakva ludost, pomislio je. Tako nešto mogla je napraviti samo Andželina usijana glava. Okrenuo se ka pustari i zagledao se u daljinu. Ako je iz Pekosa pošla da ga traži, kao što u telegramu stoji, onda je u velikoj opasnosti. Žena u pustari! Valjda nije bila luda da pode sama! Naježio se pri pomisli šta joj se sve može desiti.

Njegov plan moraće da pretrpi izmene. Zahvaljujući zadržavanju bandita u razorenom naselju, bio je Datonu bliže nego bilo ko otako je taj zlikovac pošao putem smrti i užasa. Želeo je više nego ikada da Kupera Datona pogleda preko zadimljene cevi revolvera. Ali, Andžela je bila važnija. Morao je najpre naći nju. Mada joj nije ništa dugovao, nije mogao dopustiti da je njena lepa luda glava odnese u smrt.

*

Za samu ženu ulogorenu pod krovom od zvezda noć u pustari mogla je biti neprijatna, pa čak i strašna.

Dnevna žega trajala je vrlo kratko posle zalaska sunca i prelaz od žege u hladnoću bio je vrlo nagao. Vatra je malo pomogla da to ublaži i Andžela je ipak toliko znala da vatru naloži pored jedne stene koja je odbijala nazad deo toplote. Ali, logorska vatra imala je i svoje negativno dejstvo. Ona je doprinosila da tama pustinjske noći bude još izrazitija.

Ta tama je bila tu, odmah iza drhtavog kruga svetlosti logorske vatre. Andželi se činilo da je dovoljno da pruži ruku, pa da je dotakne kao da je u pitanju neka opipljiva stvar. Tama je ličila na zid koji se dizao svuda oko nje, skrivajući od njenog pogleda čuda i stravu noći. Gmizanje reptila sa jedne stene na drugu; sumorno zavijanje pastinskog kojota i urlanje šumskog vuka; kašljivo rezanje jaguara koji se šunjao između stena; sablasni krik sove usmerljene na plen; misteriozno krekanje suvih grančica u žbunju ili pucketanje stena koje su se skupljale od noćne hladnoće.

Noć u pustari bila je puna raznih šumova i oni su delovali na Andželinu maštu. Tog istog dana u podne videla je iza sebe nešto dalje prema severu udaljeni oblak prašine. No, konjanik koji je za sobom taj oblak ostavio mogao je skrenuti sa pravca i videti njenu vatru.

Konjanika je moglo biti i više, i mogli su se nalaziti u blizini, odmah tu negde iza zavese pomrčine očiju otvorenih za svaki njen pokret, vrebajući da se vatra ugasi i da se ona pokrije ćebadima i zaspí. A onda...

— Andžela Hopkins, ti si jedna glupa žena! — rekla je glasno i odjek njenog glasa istog trenutka je delovao umirujuće na njene živce. — Zašto bi neko na ovoj zemljinoj kugli čučao u mraku i posmatrao te čekajući da zaspíš, kako bi te tek onda napao? Glupava, nervozna ženska glavo! Pa, ti si ovde sama! Potpuno sama! Nijedan neprijatelj ne bi se ustezao da nasrne na usamljenu ženu koja pored logorske vatre sprema sebi večeru.

Te glasno izgovorene, logično smišljene reči umirile su je. Noćni

šumovi su se i dalje čuli, ali ona se sada osmehnula i otvorivši konzervu graška, izručila sadržaj na zagrejani tiganj. Ubacila je u tiganj i poslednji odrezak slanine, promešala sadržaj i dodala tome još i dva komada kukruznog hleba. Bilo je to jelo daleko od ukusnih jela serviranih u hotelu u Dalasu, ali ona ga je sa apetitom pojela i zalila sa nekoliko gutljaja podgrejane kafe.

Bilo bi dobro da večeras, pre nego što pođe na spavanje, pregleda svoje rezerve hrane. Traganje po pustari oduzelo joj je više vremena nego što se nadala i namirnice su dobrim delom bile potrošene. No uspela je da prikupi obaveštenja da je čovek Holidejevog izgleda viđen na ivici pustare. Znala je da je u tom pravcu ležao Pekos i da je obilazeći prešla skoro dvostruko veći put nego što je trebalo, ali morala je da iskoristi svaku, makar najmanju mogućnost da Holideja nađe. O Datonu nije bilo pouzdanih obaveštenja, samo nekih govorkanja, a ta govorkanja ona je odmah odbacila jer su taj deo pustare rendžeri već bili pretražili.

Njen dolazak je u mnogim mestima bio praćen začudnim dizanjem obrva, jer sama žena u pustinji nije bila svakodnevna pojava. No za to krivicu nije snosila ona. Iako je pokušala da angažuje ozbiljne i pouzdane pratiocce, to joj nije pošlo za rukom. Svi ljudi koji su joj se nudili nisu joj uivali poverenje i ona je došla do zaključka da će biti daleko bezbednija ako jaše bez njih.

Tek što je zavukla ruku u bisage, Andžela je zastala kao skamenjena.

Kroz noćne šumove na koje je već bila navikla, do njenog una doprio je rzanje konja i zvučan topot potkovanih kopita po kamenom

tlu. Neki konjanik približavao se njenom logoru...

Andžela je ostala kao skamenjena nekoliko sekundi, a za to vreme činilo joj se da joj je srce prestalo kucati. Onda je bacila pogled ka pušci preslonjenoj na stenu pored logorske vatre. Nalazila se dobra tri metra daleko od nje. Andžela je osetila da su joj dlanovi odjednom vlažni od znoja.

Sada je već sasvim jasno čula približavanje konja. Zakoračila je ka pušci, ali ju je zadržao glas iz tame.

— Dobro večer! Imate li možda šolju kafe za umornog putnika?

Bio je to muški glas i zvučao je dosta prijatno, mada umorno. Andžela se pokolebala i u tom momentu došljak je uveo svog konja u krug svetlosti. Motreći ga, ona je koraknula još jedan korak bliže pušci.

Odelo mu je bilo prašnjavo, a brada neobrijana, ali je ispod tih uobičajenih tragova putovanja izgledao dosta mlad. Došljak se osmehnuo otkrivši da mu nedostaje jedan zub i prstima dotakao obod šešira.

— Gle, devojka? Kako ste, gospođice? Već dugo žudim za logorskom vatrom, a miris kafe i hrane me je prosto izludeo. Nisam ništa jeo već dva dana... Imate li nešto protiv da prezalogajim? To jest, ako imate dovoljno hrane na raspolaganju?

— Oh... ovaj, da, sjašite. Dobrodošli ste na večeru... pre nego što nastavite put — rekla je Andžela oprezno, držeći se nepisanog pravila prerijske da treba pomoći putniku koji je dojahao u logor.

Bacila je još jedan pogled do puške, ali se dvoumila da li da je uzme. Za to vreme nepoznati je ukrućer sjahao i počeo otresati šeširom prašinu sa sebe.

— Nastaviću put čim operem posude, gospođice — rekao je.

Andžela se slabo osmehnula i pokazala mu rukom ka vatri i kafi u počađavelom lončetu. — Poslužite se kafom i graškom — ponudila ga je.

Došljak je klimnuo glavom i prišao bliže vatri, a u tom momentu iza nje, skoro kod njenog uha, začuo se neki drugi glas.

— Oh, poslužićemo se mi još mnogo čime, gospođice!

Istog trenutka par snažnih ruku ju je obuhvatio i digao sa tla presekaajući joj dah pre nego što je pustila vrisak koji se instinktivno začeo u njenom grlu.

Andžela se uzaludno otimala i bacakala nogama dok se čovek koji ju je držao grubo smejaio, odmah tu pored njenog uha. Kao kroz maglu videla je da je i pristojni putnik priskočio prema njoj. Njegovo lice nije više izgledalo prijateljski otvoreno. Zatim ju je onaj koji ju je držao grubo bacio na zemlju i ona se, izgubivši dah, skoro otkotrljala u vatru.

Andžela je ostala da leži na zemlji bez daha, na smrt uplašena, kada su napadači prišli i stali iznad nje. Čovek koji ju je dohvatio s leđa bio je stariji od onoga koji je otvoreno dojahao u logor i zavarao joj pažnju. Izgledao je takođe više životinjski zbog kosmatih grudi ispod razdrljene košulje. Taj drugi zažmirio je na jedno oko i izvio debele usne kada je laktom gurnuo svog mlađeg saputnika.

— Rekao sam ti da nas ovde čeka neko slatko mlado meso, Karson — zamumlao je. — Predosećao sam to, a taj me osećaj obično ne vara kada u krugu od dvadeset milja postoji neka ženska. Žene i Indijance mogu nadaleko da namirišem. Verovatno da imaju nešto zajedničko.

— Predimo na stvar — rekao je mlađi i Andžela se sva oduzela pri pogledu na njegovo lice.

No, stariji je stavio ruku mlađem na mišicu. — Bez žurbe. Nisi lagao kada si joj rekao da dva dana nismo jeli. Ako nešto ne preduzmemo, ono jelo će zagoreti — namignuo je značajno i palcem pokazao prema Andželi. — Ona mi izgleda mnogo svežija i bez ikakve muke potrajaće mnogo duže. Nisam li u pravu, slatko mesance?

Zakoračio je jedan korak i sagnuvši se zamotao debele prste u Andželinu kosu. Jednim trzajem ruke upola ju je digao sa tla i izazvao uzdah bola iz njenog grla. Drugim pokretom prodrmusao ju je nekoliko puta.

— Odgovori!

Andžela ga je uhvatila za ruku pokušavajući istovremeno da klimne glavom. Ali, nije mogla. Svaki pokret pričinjavao joj je bol, kao da će joj iščupati kosu sa glave.

— Da! Da, biću dobra! — zajecala je.

— Naravno da hoćeš — stariji nasilnik ju je ponovo gurnuo na zemlju i pogledao je iskolačenim očima. Andžela je zapazila da su mu se nozdrve raširile i pobojala se da će se predomisliti u pogledu onoga što je rekao o čekanju. Ali, on se ipak okrenuo ka mlađem, koji je već čučao pored vatre.

— Hej, Mouse. Ovo što ima u tiganju je odlična hrana! Grašak, suvo meso, kukuruzni hleb... samo što je nema dosta.

Andžela je kriknula, jer ju je stariji grubo udario vrhom čizme.

— Ustani i spremi još — naredio joj je. — U tom tiganju nema dovoljno ni za jedan moj zub. Ustaj!

Andžela je četvoronoške pošla ka vreći sa hranom, a nasilnik ju je

ponovo udario nogom i ona se prucila potrbuške. Obojica su se glasno nasmejali. Andžela je drhteći od straha počela da pretura po vreći sa hranom. Čučajući pored vatre, obojica nasilnika su je pratili pogledom, Mous sipajući kafu, a Karson brišući poslednje ostatke hrane iz tiganja.

Andžela je izvadila iz vreće još jednu konzervu i otvorila je šiljastim otvaračem. Kada je konzerva bila otvorena, ona se uspravila.

— Treba mi taj tiganj — rekla je tiho, nastojeći da kontroliše glas i držeći u jednoj ruci, otvorenu konzervu sa izreckanom kao nož oštrom ivicom.

— Naravno, mala damice... evo — Mous joj je dodao tiganj i kada je Andžela pružila slobodnu ruku da ga prihvati, on ju je drugom rukom pomilovao uz butinu sve do zaobljene čvrste zadnjice.

Andžela je instinktivno reagovala. Okrenula se i zamahnula konzervom. Sadržaj konzerve pljusnuo je Mousu u lice i on se trgao i kriknuvši pokrio lice rukama. Oštra testerasta ivica konzerve posekla ga je po nosu i jagodici lica.

Karson je opsovao i skočio, a Andžela ga je, opet instinktivno, tresnula tiganjom. Metalna posuda pogodila ga je po glavi iznad slepoočnice i tup metalni zvuk priglušio je njegovo stenjanje. Karson se zateturao i zatresao glavom.

Devojka je bacila tiganj i konzervu, i skočila ka pušci. Mous je zaurao i još uvek brišući grašak i krv sa očiju, bacio se glavačke za njom. Jednom rukom dohvatio je Andželu za noge i ona je vrisnula i pala. Razbojnik ju je šcepao za odeću i uspeo da je pritisne telom, udarajući je istovremeno po trbuhu, grudima i glavi.

Osetivši da je ima u vlasti, Mous

joj je rukama razderao bluzu i ona je već ošamućena kao kroz maglu ugledala njegovo požudno lice zamrljano krvlju i zabalavljene usne, i začula skaredne, vulgarne reči.

Iza njega Karson se još uvek teturao trudći se da povrati ravnotežu. Andžela je zakopala prstima suhu zemlju i punu šaku prašine bacila Mousu u lice. Ovaj se trgao unazad i žestoko zatresao glavom.

Andžela je uspela da se upola izmigolji, ali ju je Mous opet pritisknuo svom težinom i udario je po licu. Njegova pesnica odbila se od vrha njene brade, ali je devojka uspela da prstima napipa pušku i ne gledajući šta je to što je dohvatila, zamahnula njome i zadala napadaču udarac od koga se ovaj otkotrljao sa nje. Udarac nije bio jak i napadač je odmah ustao sa „koltom“ u ruci.

Anžela je munjevitio ubacila metak u cev i opalila. Mous je stajao ni pola metra daleko od cevi puške. Videla je jasno kada je tane izbio prašinu iz njegovog odela negde na sredini grudi i kada se, ispuštivši „kolt“, zateturao unazad.

Dok je ona ponovo ubacivala metak u cev, Karson je priskočio i rukom odgurnuo cev puške. Puška je planula i napadač se bacio u stranu pritiskujući šakom obraz oprljen barutnim plamenom. Andžela je iskoristila svoju šansu. Okrenula se i preokotivši vatru, potrcala iz logora. Skočila je na jednu stenu i bacila se na gola leđa svog konja. Životinja je kratko njisnula i ona je zakopala prste u grivu. Konj je počeo da se trza i poskakuje, i tako otkačio uzde koje su bile omotane oko jednog kamena.

Devojka je petama podbela konja u bokove i skoro vrisnula u načuljene konjske uši. Konj je ponovo njisnuo i jurnuo iz logora u noć.

Za njom je odjeknuo nasumce

ispaljen pucanj iz puške praćen sa još nekoliko. Vetar joj je brisao oko lica i nosio kosu, vraćao joj dah u grlo i sušio suze na licu. Ona je još čvršće uplela prste u konjsku grivu, mucajući nejasne molitve, nerazgovetne i isprekičane, bodreći povremeno konja na još brži trk.

Prošlo je dosta dugo vremena pre nego što je životinja sama od sebe usporila, odbijajući da ponovo pređe u trk bez obzira na njeno žestoko bodrenje petama. To je i Andželi vratilo razumu. Ona se postepeno ispravila na konju i zadihana obrisala znoj sa lica osluškujući tutani krvi u ušima. Podbočivši ruku na kuk, osvrnula se za sobom.

Nije imala pojma u kom pravcu se nalazio logor. Nije videla odsjaj vatre i tek tada je shvatila da je pucnjava za njom davno prestala.

Uspela je da pobegne. Ali, jahalala je konja bez sedla i nije imala ni trunku hrane niti kap vode.

V

Kada je Holidej konačno prispeo u Pekos, njegov zvezdasti zelenko pokazivao je znake dugog, napornog putovanja. To nije bilo ništa čudno jer ga je gonio brzo i bez dužih odmora, ali drukčije nije mogao jer je hitao da u kratkom vremenu obiđe najveći deo predela oko tog grada, gde je Andžela poslednji put viđena. No, ma koliko da se raspitivao, nije saznao ništa. Stoga je odlučio da krene od početka, to jest od Pekosa.

Kada je pustolov na umernom konju ušao u glavnu ulicu u Pekosu, bila je već noć i svetlosti su gorele samo u dva saluna, nekoliko pansiona za izdavanje soba, u jednom hotelu i obe štale. Štala Hajrama Šoa bila je sveže obojena

svetlim bojama i sa pregradama u unutrašnjosti na kojima su stajala čak i imena stalnih korisnika štale. Šo je očigledno svoju štalu iznajmljivao imućnijim ljudima u okolini grada, koji su bogatstvo stvorili prodajući zemlju pri gradnji željeznice.

Holidej je Šoa površno poznavao i taj čovek mu se nije svidao. Bio je snob, priglup i pohlepan. Ali, u svakom slučaju u njega se čovek mogao pouzdati. Pružao je brojne usluge mušterijama koje su mogle da plate dobru cenu.

Dežurni momak u štali prihvatio je Holidejevog konja. — Pobrini se da konj bude dobro smešten, istimaren i nahranjen — rekao je Dok skidajući bisage. — Ja idem da se okupam i prenoćim u hotelu. Bide ovde tačno u osam i hoću da me čeka drugi odmoran konj. Ali, orvoklasan konj jesi li me razumeo?

— Da, gospodine — odgovorio je momak hvatajući u letu novčić koji mu je Holidej dobacio. — Što se tiče drugog konja, moraćete da pričekate gazdu. On će doći ujutro, ali tek oko deset.

Holidej je prebacio bisage preko ramena i uzeo pušku iz futrole. — Vreme je da prekine sa tom navikom. Neka bude ovde u osam.

— Probudiću ga sa zadovoljstvom — rekao je štalni momak i zadovoljno se osmehnuo.

Holidej je izašao iz štale ostavljajući momka da uživa u činjenici da će svom gazdi pokvariti jutarnji san.

Idući ka holetu, Holidej je prešao na drugu stranu ulice i prošao pored druge gradske štale. U toj štali bili su smešteni uglavnom konji kauboj koji su se mogli pojaviti u svako doba dana i noći. Štalni momak je hrlao na stolici naslonjenoj na zid, a pored njega na zemlji ležala je ispražnjena boca. Konji su nemično trpkali no-

gama u pregradama. Bio je to sušti kontrast redu i izgledu štale Hajrama Šoa.

Holidej je uzeo sebu u hotelu, naredio da bude probuđen u sedam časova i zastao da inu pripreme kupatilo. Poručio je doručak za pola osam i časno noćnog portira jednim dolarom tako bi njegove naredbe bile na vreme izvršene.

Sve je išlo kao što je naručeno, i nešto posle osam časova ujutro Holidej je išao ulicom ka štali Hajrama Šoa. Sance je veselo sijalo, on se osećao odmoran i svež, a putne torbe bile su mu opet pune potrebnih stvari. Stigavši do vrata štale u kojoj su kauboji držali svoje konje, bacio je pogled unutra pitajući se da li štalni momak još uvek spava na svojoj stolici puštajući goste da se sami posluže.

Nije ugledao štalnog momka, ali je ugledao nešto što ga je mnogo više zainteresovalo.

Neki visok rđavokos čovek sa niskom pripasanim revolverom vukao je konja iz pregrade najbliže štalnim vratima. Konj je bio vranac sa biber-so tačkicama na sapima. Čovek je grdio skidajući sve zvezde, s neba, jer se životinja propinjala i opirala da se povinuje želji svog gospodara.

Ali, Holideja nisu zainteresovali ni konj ni njegov vlasnik. Njega je interesovalo sedlo na konjskim leđima.

Elno sedlo denverske izrade sa crtežima vinove loze i lišća utisnutim i ugravirani u široke kožne površine, bilo bi možda samo jedno od retkih skupocenih komada opreme da izmedu izumirućih vinovih orana na vidnom mestu u mekanoj koži nisu bila utisnuta slova A. H. Takvo sedlo se tim izlojalima bilo je sigurno uništeno u Teksasu i Holidej ga je slučajno ranije video i znao je kome pripada. Sedlo je pripadalo Andželi Hopkins i ona ga je

dobila od svog oca za dvedeseti rođendan, nepunih mesec dana ranije.

Jedini razlog što je primetio sedlo bio je što je ridokosi uzalud pokušavao da pritegne kolan pre nego što se konj uznemirio, pa je sedlo slučajno skliznulo pod konjski trbuh. Ridokosi je kajasma udario konja po glavi i životinja se onda uplašila, počela da se propinje i rže.

Holidej je ušao u štalu i spustivši svoje bisage i pušku, prišao i dohvatio konja za vodice sasvim blizu konjskih usta. No, konj je trgao glavu i skoro ga digao sa tla, tako da je Holidej imao dosta muke da ga malo smiri. No tek što ga je umirio, ridokosi je ponovo počeo udarati konja pesnicama i nogama, i gurati ga u pregradu, gde je imao manje prostora za otimanje. Pošto je na kratko svezao vodice za stub, pokušao je ponovo da sedlo namesiti na leđa konja koji je podrhtavao.

— Prokleta mrcina! — promrm-ljao je baciivši kratak pogled do Holideja. — U ovoj jazbini nemaju zobi, a on ne može da se nahrani samo senom... Stoj mirno, stoko!

Ridokosi je digao sedlo na konjska leđa i pružio ruku pod trbuh da dohvati kolan.

— Fino sedlo — rekao je Holidej i naslonjen na stub pregrade, počeo zamišljeno da miluje konja po glavi da bi ga umirio.

Ridokosi ga je oštro pogledao. Pogled mu je kliznuo do Holidejevih grudi, kao da je očekivao da će na njima videti šerifsku značku. Onda je njegov pogled došao do Holidejevog lica.

— Da — rekao je učtivo, petljajući rukama ispod konjskog trbuha.

— Sviđa mi se ornamentika slova. Gde ste ga nabavili?

— Poklon — rekao je čovek kratko.

— Tako? Imao sam jednu pozna-

nicu koja je imala takvo sedlo. Isti inicijali i sve...

Ridokosi se brzo okrenuo. Mora biti da je otkopčao kolan umesto da ga zakopča kada je Holidej počeo da ga ispituje, jer je odjednom sa sedlom u rukama jurnuo iz pregrade. Zaurlavši iz sveg glasa, naleteo je na Holideja i ne nadajući se takvom nasrtaju, pustolov je odbačen u stranu, gde je pao sa sedlom na sebi.

Napadač je istrčao iz pregrade i jurnuo ka dvostrukim štalskim vratima, vadeći istovremeno „kolt“ iz futrole. Kada je Holidej batrgajući se odbacio sedlo sa sebe, on se okrenuo i opalio. Tane je diglo prašinu i komadiće slame pored Holidejevog lica, i pustolov se otkotrljao sa tog mesta potežući svoj „kolt“.

Ljudi na ulici su se razbežali jer je ridokosi ispalio još dva hica prema Holideju, a onda koliko ga noge nose potrčao sredinom ulice. Holidej je skočio na noge i sa teškim „koltom“ u ruci jurnuo do vrata. Na izlazu je zastao i ispalio jedan metak na napadača u trenutku kada je ovaj zamicao za ugao zgrade blok kuća dalje. Kuršum je otkinuo nekoliko iverki i begunac je nestao iza kuće. Holidej je potrčao za njim i izbijajući iza ugla, sapleo se na neravan trotoar. To mu je spaslo život. Ridokosi ga je čekao na kraju ulice i videvši, ga, ispalio dva hica. Kuršumi su zviznuli Holideju pored glave i on se pručio u prašinu i otkotrljao iza bureta za kišnicu.

Treći kuršum pogodio je bure i voda je potekla. Holidej je ispalio jedan metak i begunac se zaklonio iza ograde, a onda ponovo počeo da beži. Holidej je skočio i jurnuo za njim preskačući sanduke koje je ridokosi obarao i razbacivao bežeći niz ulicu.

Pustolov je dotrčao do ograde i zadihan provirio između dve daske. Osmehnuo se pobeđonosno. Ridokosi je bio u klopci jer je utrčao u ćorsokak; zid se pružao sa jednog do drugog kraja ulice, a zaključana vrata zatvarala su prolaz.

Begunac se okrenuo i naslonivši se leđima na zid, digao revolver na Holideja, koji je izašao iza ograde.

— Baci oružje — rekao je Dok.

Begunac je besno izvio usne i nanišanio. I on i Holidej opalili su istovremeno. Njegov kuršum skoro da je opekao pustolova po licu, a Holidejev metak pogodio je napadača u rame i ponet kuršumom, on je pao na koleno, ali je, odbijajući da se preda, ponovo pokušao da nanišani na Holideja. Holidejev revolver je poskočio u ruci i ridokosi se trgao, pao na stranu i stenjući ispuštio revolver iz ruke. Klečeći na kolenima, držeći i pritiskujući jednom rukom ranu na boku iz koje se slivala krv, on je još jednom pružio ruku da dohvati ispušten „kolt“.

Holidej je potrčao i stao mu nogom na šaku. Ridokosi je kriknuo od bola kada su pod tvrdom štiklom zapucketale kosti šake. Jaučući, skljkokao se pored zida i cvileći pritisnuo ranu na boku.

Pustolov se osvrnuo i ugledao gomilu radoznalih ljudi koji su izvirivali iza ograde na kraju ulice. Kleknuo je pored ridokosog, digao mu glavu i zagledao se u njegovo bolom izobličeno lice.

— Gde si nabavio ono sedlo? — zapitao je hladnim, ali pretećim glasom.

— Idi do đavola!

— Otići ćeš ti do đavola, čoveče, i još mnogo gore od toga ako mi ne kažeš ono što želim da znam!

— Dosta! Prekinite!

Na naredbu izgovorenu zapovedničkim glasom Holidej se okrenuo. Stajao je oči u oči sa lokalnim šerifom,

koji je u rukama držao za petu pušku.

— Predajte mi taj revolver, mister — rekao je šerif pružajući levu ruku.

Umesto da šerifu pruži revolver Dok ga je mirno pogledao i spustio „kolt“ u futrolu. — To neće biti potrebno, šerife. Bio sam napadnut i morao sam da se branim.

Šerif je nabrao obrve i neodlučan bolje zagledao Holideja. Onda je tiho zviznuo. — Gle, gle, ovo ne bih očekivao da vidim! Ako se ne varam, to je Dok Holidej, samo u drugom izdanju — rekao je i obuhvatio pogledom Holideja od glave do pete.

Holidej je zaista izgledao drukčije nego obično. U „levis“ pantalonama, čizmama, debeloj košulji i kožnoj jakni ni najmanje nije ličio na džentlmena Holideja koji je šetao ulicama gradova na Divljem zapadu. Prijijsko odelo, mnogo prikladnije za kretanje po teškim terenima, sasvim je izmenilo njegov izgled i nije bilo čudno što ga šerif nije odmah prepoznao.

— Tačno tako, šerife Spensere — rekao je Dok Holidej. — To sam zaista ja i pretpostavljam da ćete prihvatiti moju verziju događaja.

— Svakako, mister Holideje, ne sumnjam da je on prvi potegao, što vas opet ostavlja sa ove strane zakona... kao i obično — dodao je kriveći kiselo glavu. — Samo, da niste malo prekoračili nužnu odbranu? No, recite šta se desilo.

— Odmah ću vam reći, ali najpre udaljite gomilu. Ovaj čovek ima sedlo koje pripada nestaloj Anđeli Hopkins, šerife.

Šerif je ponovo zviznuo i pogledavši ridokosog, mahnuo rukom okupljenim radozalcima da se udalje. Za to vreme na lice mesta stigao je lekar i odmah pregledao ranjenika. Kada je završio, Holidej je kleknuo pored revolveraša posive-

log u licu i oblivenog hladnim znojem.

— Lekar treba da te odnese u ambulantu da bi ti izvadio kuršum... ali pre nego što odeš, reci ćeš mi ono što želim da znam. Ukoliko više odugovlačiš, utoliko će lekaru biti teže da te spase. Upravo mi je rekao da je kuršum vrlo blizu pluća.

Lekar je zaustio da porekne da je tako nešto rekao, ali mu je šerif stavio ruku na mišicu i upozorio ga je pokretom glave da ćuti. Iznenadeni doktor je konačno zatvorio svoju torbicu i udaljio se vrteći glavom.

Ridokosi se tek sada uplašio. — Šerife! Ne možete mu dozvoliti da me ovako muči!

Šerif je slegnuo ramenima. — Ako je tačno ono što mister Holidej kaže, onda moramo da saznamo sve u vezi sa tim sedlom.

Revolveraš je još više pobledelo. — Ali... može se desiti da umrem!

— Nećeš, ako budeš dovoljno pametan da mi kažeš gde i kako si došao do tog sedla — rekao je Holidej.

Ridokosi je klimnuo glavom. — O kei, našao sam ga. U pustari Orizaba.

Holidej je zažmirio očima. — Našao? Našao si ga u pustari!

— Čujte, verovali ili ne, zaista sam ga našao. Ako je vlasnik tog sedla nestao i ako mu se nešto desilo, ja sa tim nemam nikakve veze.

— Nemaš nikakve veze? Nećeš me ubediti da ovakva sedla leže razbacana u pustari i da samo treba proći i kupiti ih! Čoveče, ne misliš valida kako smo toliko ljudi da to poverujemo?! — rekao je Holidej pokazujući prve znake ljutnje.

— Kunem se da je to tačno! Čujte, pozovite lekara da me pre-

vije — zavapio je ridokosi. — Umreću.

— Za takvu hulju neće biti nikakva šteta — izustio je Holidej resko, ozbiljno ljut. Priča o nadeanom sedlu nije mu bila verovatna i hteo je po svaku cenu da sazna nešto više. — Slušaj, čoveče — nastavio je unevši se ranjenom lupežu u lice. — Umrećeš ovde kao pas ako mi ne ispričaš sve što znaš u vezi sa sedlom... i njegovom vlasnicom!

— O vlasniku nemam pojma, poнавljam — uplašen Holidejevim izgledom, lica, žurno je nastalo. — Evo kako je bilo, sve ću vam reći. Na dva dana jahanja odavde natrapao sam u pustari na napušten logor. Našao sam pepeo logorske vatre, prazne konzerve, tragove više osoba i konja i... to sedlo. I još nešto: našao sam i tragove krvi na zemlji i nekoliko komada krvavog platna... kao da je tu neko bio ranjen. Malo dalje našao sam u žbunju jednu pušku, koju nisam uzeo. Ali, sedlo sam uzeo. Eto, to je sve.

Holidej ga je gledao ledenim očima. Priča je bila neverovatna. Ali, s druge strane, nije imao nikakvih dokaza da lupež ne govori istinu. Sem toga, nešto mu je govorilo da ridokosi zaista priča sve što zna. — A zašto si onda bežao od mene? Zašto si potegao oružje?

— To vam ja mogu reći — oglašio se šerif. — Sinoć je poslednjom poštom stigla i gomila poternica za novim zločincima. Jedna od njih odnosi se i na ovog čoveka. On je menjao dosta imena, ali pravo ime mu je Benbou i traži se zbog krde konja i nekog ubistva u Amarilu.

— To nisam ja — progundao je ridokosi. — Zamenili ste me sa nekim drugim čovekom.

— Ne bih rekao da je tako — bio je neumoljiv šerif. — Na poternici

je slika koja mnogo liči na tebe. Ti si Benbou, to je sigurno.

— Ne interesuje me ko je on i zbog čega je učenjen — rekao je Holidej. — Interesuje me samo šta je sa devojkom koja je jahala na tom sedlu — pogledao je oštro uplašenog nevaljalca. — Nacrtaćes mi mapu mesta gde kažeš da si sedlo našao. Ako ne utvrdim da je sve tako kao što si rekao, vratiću se po tebe. Zapamti dobro, ako si kojim slučajem nešto skrivio prema vlasnici sedla, ništa na ovom svetu neće te spasti. Zažalićeš što si se rodio i prizivaćeš smrt da te oslobodi muka. Jesi li me razumeo?

Ridokosi je liznuo suve usne. Ruke su mu podrhtavale od straha.

VI

Kada je došao dan i kada je mogla da osmotri pust predeo oko sebe, Andžela Hopkins je obeshabreno klonula.

Mesto gde je prenoćila nalazilo se negde u sredini pustare, ali su se tu i tamo mogla videti retka kržljava drveta i nešto polusuvog žbunja koje je raslo pored stena napuklih od sunca.

Na sve u svemu, predeo je podsećao na deo nekog izgubljenog sveta. Stene nisu bile iste kao stene na nekom drugom mestu, već su izgledale oštre, testeraste, kao da tu počivaju čitavu večnost, i dizale su se prstasto prema nebu parajući njegovo nehajno plavetnilo. Tlo je bilo od pepeljastog slanog peska, dubokog koliko i kopite njenog konja, i prašina koja se dizala prodirala joj je u nozdrve, usta i grlo. Kosa joj je bila puna prašine, jer je bila bez svog šešira, i prodrila joj je ispod okovratnika košulje, nadražujući već crven vrat. Ta sitna prašina bila joj je prodrila u čizme i između prstiju.

Bila je gladna, žena i umorna, i

prsti su je boleli od grčevitog stiskanja grube konjske grive. Donji deo leđa bio joj je nažuljen, a butine su je bolele od neprekidnog stiskanja neosedlanih konjskih bokova.

Ali kada je već morala, sve bi to i mogla podneti. Izdržala bi dane jahanja po žegi, mada je bila bez šešira na glavi i mada bi joj bilo teško. Budućnost je ne bi tako mnogo plašila da nije bila svesna jedne činjenice.

Činjenice da je zalutala u pustinji.

Više puta u toku noći, dok je na golim konjskim leđima sedela i dremala, pokušala je da izračuna gde se u odnosu na njen bivši logor nalazi njen sadašnji položaj. Ali, u toku noći je mnogo puta skrenula i obilazila, i konj je sam više puta skretao pravcem kojim je hteo, tako da nije imala ni približnu sliku puta kojim je pobešla.

Bila je zalutala. Uz to, bila je toliko zbunjena da, kada je sunce izašlo, nije pomišljala na to da odredi svoj položaj. Sada je sunce bilo visoko i bleštavo, tako da nije mogla odrediti njegovu trasu preko neba. Kasno poslepodne znaće gde se nalazi zapad, ali šta se na zapadu nalazi, to je opet bilo pitanje. U taj kraj je došla vođena pričama da su Kuper Daton i njegova banda viđeni negde u blizini granice Nju Meksika, ali ona se sada pitala nije li pošla tragom obične laži. Niko joj nije rekao da je video Holideja, ali pitala se ne bi li i o njemu čula neku laž samo da je uporno istrajala u raspitivanju, i to naravno potkrepljivala nagradom od deset dolara, koji su za lažove oduvek predstavljali iskušenje.

No, za takva razmišljanja bilo je kasno. Pošupila je glupo i sada je plaćala tu grešku. Pomišljala je da je i Holidej morao čuti o Datonu i da će se i on uputiti ka granici Nju Meksika. Možda je prošle noći

bila prevarena jer je, nadajući se da će sresti njega, bila neoprezna, ali to nije htela sebi da prizna.

Sada ni to više nije bilo važno, jer se našla u ozbiljnoj nevolji. Žega ju je tukla kao teški čekić i ona se pitala koliko dugo će još njen konj izdržati. Pocepala je potkošulju i napravila neku vrstu improvizovane kape kojom je pokrila glavu i iznenadila se kako se skoro odmah osetila bolje.

To joj je podiglo moral, te je kliznula sa konjskih leđa i držeći ga za uzde, lagano pvela prema zapadu.

Kada je pao mrak, ona je bila na granici snage i bez predstave o tome kuda ide. Dok je zgrčena u klupko ležala na sve hladnijoj prašini, sve više ju je obuzimalo neko čudno osećanje ravnodušnosti, iza koga je nastupio grozničav dremež sličan bunilu.

*

Kuper Daton je pogrešio.

Nije to bilo prvi put da pogreši i sama ta činjenica dovođila ga je do ludačkog besa. Nije voleo da pravi greške, bilo kakva greška da je u pitanju. Najviše je mrzeo da pravi greške onda kada su drugi mogli da ih uoče.

Njegova grupa bila je manja nego ranije. Daton je jahao ispred Indijanca i Morta Klajna, ali Dusa Vordela nije bilo nigde na vidiku. On se verovatno mučio negde u prostranom kanjonu sa umornim konjem. Daton se ne bi čudio ako je ta životinja bila blizu izdisaja. Pre dan i po doživela je gadan pad i u prvom momentu izgledalo je kao da je samo ugruvana, ali od tada kljuse nikako nije bilo dobro. Sada mu je na usta izbijala krvava pena i disalo je teško i hrapavo, kao lokomotiva na teškoj uzbrdici.

No, Vordel je Datonu bio pos-

lednja briga. Računao je da će bez mnogo teškoća moći da se provuku u Nju Meksiko na skupini planina zvanih Tauer. Bio je to jedan od najudaljenijih delova teksaške granice i on je smatrao da će straže, već jako razvučene, na tom delu granice biti sasvim proređene. Ali, grešio je.

Neko je bio dovoljno mudar da pretpostavi kako će on pokušati da pređe u Nju Meksiko baš na tom mestu, pa je tu postavio dosta jaku patrolu.

Šćućuren iza stene na brdskom prevoju, primeo je durbin očima, podmio dioptriju i pogledao logor upravo u podnožju planine Tauer. Jasno je video šator, vezane konje i piramidu od pušaka. Iz šatora su izvirmala dva para nogu, ali bilo je četiri puške, ne nego pet. Bilo je isto toliko konja, tačnije šest konja ako se uračuna i jedna tovarna životinja. Pitao se gde mogu biti ostali rendžeri...

— Dakle, šta da radimo, Kupe? — zapitao je Mort Klajn zatvarajući cilindrični magacin šestometka koji je upravo podmazao. — Da sačekamo Dusa i pokušamo da se probijemo?

Kuper Daton je opsovao. — Vraški je teško reći! Na onom svom bangavom konju Dus bi nas sve mogao odvesti u smrt.

Klajn je slegnuo ramenima. — Okej. Izgleda da ih dole ima petorica, a nas ovde smo trojica. Ja lično ne volim baš kad sam u manjini.

— Ni ja — rekao je Indijanc nameštajući prevez preko oka. — Ja mislim da bi bilo bolje da se vratimo nazad, da malo skrenemo na jug, a onda da pođemo na sever dok ne stignemo do onih oštih stena u pustari.

Daton je nabrao obrve. — Na jug, pa na sever? Šta to, do đavola, pričaš?

— Pa dobro, mislio sam jugozapad, a onda sever. To bi nas do-

velo ispod one krivine na granici Nju Meksika i onda bismo mogli da pređemo južno od Farlsbada. Tamo imam prijatelje, ali prave prijatelje. Oni bi nas sigurno sakrili, garantujem.

— Meni to zvuči dobro — rekao je Mort Klajn. — Ovaj prelaz ovde ionako nije pogodan.

Odjednom se u kanjonu iza njih razleglo štektanje pucnjeva.

Zatim se začuo topot konja u trku, još pucnjeva, prodoran jauk pogođenog čoveka, pobedonosno klicanje, a onda i dalje topot konjskih kopita i žestoka, brza revolver-ska i puščana paljba. Posle toga nastala je tišina.

Isturen nešto napred, Indijanac je shvatio da su dva para čizama isturenih iz šatora u stvari prevara. Petorica ljudi sa puškama pojavili su se iz stenjara i nanišanih osuli plotun, seiujući kuršume po stenama oko bandita.

— Zaseda! — zaurao je Indijanac i potrčao ka svom konju.

Odjednom obliven ledenim znojem, Daton se vinuo u sedlo svog konja i sipajući bujicu psovki, potegao šestometak. Polegnut uz konjski vrat, Mort Klajn je već grabio prema kanjonu, odakle su tutnjeći dolazila dva konjanika pucajući iz pištolja. Treći se približavao sa brdskog prevoja, sa kundakom puške prislonjenim uz rame.

Banditi su se udalžili od ivice visoravni i tako su eliminisali potencijalnu opasnost od dvojice rendžera u šatoru. Ivica visije zaklanjala ih je od njihovih kuršuma.

Trojica konjanika, koji su im dolazili u susret, bili su im glavna opasnost.

Računajući i konjanika koji im je dolazio sa brdskog prevoja, rendžeri su ih imali kao na dlanu, izložene

ne unakrsnoj vatri i osetivši to, Daton je svoju paljbu okrenuo prema tom pojedincu. I Mort Klajn ga je uzeo na nišan i konjanik je odjednom zamlatarao rukama i pao na stranu iz sedla. Pao je svom težinom za zemlju i otkrljao se nekoliko puta pre nego što je nekako uspeo da se dočeka na noge i ustane držeći se za grudi.

Kuper Daton ga je hladno dokrajčio još jednim metkom i uvukao glavu u ramena kada mu je vrelo tane prosviralo pored lica i okrnulo uho. Zatresao je glavom i pogledavši levo od sebe, ugledao Indijanca pleglog uz bok svog konja sa levom rukom zakačenom o jabuku sedla. Sa jednom nogom u uženigiji, on je visio sa strane svog konja i pucao ispod konjskog vrata. Njegovi meci pogodili su jednog rendžera u prsa i rendžer je ispuštio revolver, ali nije pao sa konja. Držeći se grčevito za sedlo, pokušao je da skrene na stranu, a treći iz grupe se pokolebao.

Mort Klajn i Daton su pripucali i oborili konja ispod njega, a kada je oboreni rendžer ošamućen ustao iz prašine, Daton je naleteo na njega i pregazio ga. Tri puta je prešao konjem preko njega, sve dok rendžerovo telo nije postalo bezoblična masa krvavog mesa.

Do tada je i Indijanac završio sa trećim rendžerom.

Sakupivši se u grupu, nastavili su da jašu zadihani, očiju sjajnih od borbenog žara. Odjednom su začuli topot kopita rendžerskih konja koji su jurili nizbrdo. Ne izmenivši ni reč, okrenuli su konje i pojahali nazad u kanjon sa jednim jedinim zajedničkim ciljem: da se što pre dočepaju udaljene pustare iza izlaza iz kanjona.

Uz put su prošli pored zgrčenog beživotnog tela Dusa Vordela.

Kuper Daton je izustio glasnu kletvu. Njegova banda se polako ta-

njila, smanjivala. Pa dobro, izgleda da će i on sam morati da se stanji pre nego što zauvek napusti Tek-sas.

— Do vraga — zaklinjao se da će ga zauvek napustiti.

*

Red Benbou je nacrtao dosta preciznu mapu terena gde je po njegovom tvrđenju našao Andželino sedlo.

U sumrak prvog dana jahanja u pustari Orizaba, Holidej je u daljini ugledao znake opisanog predela. Nastavio je da jaše do duboko u noć, ali morao je da čeka do sutrašnjeg jutra kako bi utvrdio da se nalazi na pravom mestu. Onda je počeo da pretražuje teren, sve dok nije naišao na nešto što je moglo biti nekadašnji logor. Nekoliko lešinara je uzletelo sa vrha suvog drveta kada se on približio.

Našao je ostatke vatre, samo nekoliko ugljenisanih komada drveta na pocrnelom pesku i dve upela zardale prazne konzerve zasute prašinom. Tragova nije bilo jer ih je vetar izbrisao. Ali je zato, posle dužeg traganja, u gustom žbunju pored proplanka našao pušku sa kratkom cevi, jednu od onih kojima se služe ljudi koji po pravilu nemaju potrebu da uvek nose oružje. Takva puška lako je mogla pripadati nekom žitelju grada. Tragove krvi, ako ih je i bilo, nije mogao naći. kao ni komade platna koje je Benbou pomenuo. Sve u svemu, bar deo priče koju je taj lupč ispričao bio je istinit.

Ali, šta je sa ostatkom onoga što je rekao? Holidej je seo i naslonio se na stenu pored koje je tri dana pre toga sedela Andžela. Hopkins, ali on to nije mogao da zna. Zapalio je cigaru i zagledao se u suncem ispečen predeo. Sunce je pržilo tlo užarenim zracima i nepod-

nošljiva vrelina odbijala se od stena i tla. Zmireći očima, Dok Holidej je digao glavu i pogledao ka suncu. Odjednom je poskočio, jer je cigara u njegovoj ruci dogorela i opekla ga.

Nije primetio da je vreme tako brzo prošlo.

Pretresao je ponovo u mislima svaku pojedinost Benbouove priče i došao do zaključka, da, uprkos svojoj skoro smešnoj naivnosti, ipak mora biti istinita. Priča je bila toliko jednostavna i besmisleno neverovatna da bi svaki lažljivac smislio nešto bolje. Prema tome, ma koliko neverovatno zvučala, bio je spreman da u nju poveruje. Ali, to je onda nametalo niz drugih pitanja i tražilo odgovore koje nikako nije mogao da pronađe.

Ako je Benbou zaista našao sedlo na tom mestu postavljalo se pitanje kako je ono tu dospelo? Da li ga je neko doneo ili je dojahao na njemu? Nije bilo logično da je neko doneo sedlo samo zato da bi ga tu ostavio. To je upućivalo na mogućnost da je do tada nekome bilo potrebno. Pretpostavka je da je taj neko bila Andžela. Ali, ako je tako, gde je onda konj, koga je jahala i gde je ona. U blizini nije bilo humke niti ostataka leševa ili oglodanih kostura. Ako je neko bio na tom proplanku, on je i otišao. Dakle, ili je Andžela stigla dotle i otišla odatle živa i zdrava, ili uopšte nije bila tu, što bi značilo da ju je neko skinuo iz sedla, to jest da je najverovatnije mrtva. Ako bi ovo drugo bilo tačno, onda je Benbou lagao i mogao je biti ubica. Ali, to se nije podudaralo sa onim što je Holidej instinktivno verovao.

No, nešto je ipak bilo realno: Benbou, sedlo i logor. Te tri činjenice povezivale su se u klupko iz kojeg je neka nit vodila do Andžele: žive li mrtve. Trebalo je naći u kom pravcu vodi ta nit i doći do is-

tine. Nevolja je bila u tome da se iz logora moglo krenuti u hiljadu pravaca, a niko sem možda Benboua, nije znao koji je pravac onaj pravi.

Vinuo se na konja i neko vreme ostao nepomičan u sedlu, razmišljajući šta da radi. Mogao se vratiti u Pekos i ponovo preslišati Benboua, ali nije verovao da bi mu to donelo neka nova saznanja. Lupež nikada neće priznati da je ubio Andželu Hopkins, jer bi mu to namaklo omču na vrat. S druge strane, povratak u Pekos značio bi gubitak od najmanje dva dana, a to vreme moglo je za Andželu da znači život ili smrt... ako je još živa.

— Ne zavaravaj se, Holideje — promrmljao je za sebe. — Ne postoji ni jedan procenat verovatnoće da je Andžela živa.

Ali, nije bio ni stopostotno siguran da je mrtva. Pogledao je prema jugu. Tamo se nalazio Pekos. Ako se Benbou držao istog pravca, onda je došao sa severa. Možda tamo leži rešenje zagonetke.

Poterao je konja petama i okrenuo ga ka severu. Prošlo je tako nekoliko časova, ali nije naišao ni na kakvu potvrdu svoje pretpostavke.

Hitac kao da je odjednom došao niodkuda i Holidej je zategao vođice čim je začuo zlokobni fijuk kuršuma. Ispred njega pružala se miljama široka ravnica koja je podrhtavala u jari. Iza njega bilo je nekin stena, ali kuršum je došao spređa.

Pucani je ponovo prasnuo, a odmah mu se pridružio i drugi. Holidej je skočio iz sedla i povukavši svom težinom vođice na dole, zavukao nogu između konjskih prednjih nogu i oborio ga na zemlju. Izvukao je pušku iz futrole i čučnuo iza konja znajući da će proći samo nekoliko sekundi pre nego što se konj dignu.

Ovaj drugi put ugledao je blesak barutnog plamena kroz drhtavu jaru. Izgleda da je tamo napred postojala plitka uvala i da su busijaši pucali iz nje. Holidej je za tren oka brzom paljbom ispraznio magacin puške, prateći efekat kuršuma koji su odbijali komadiće krečnjačkih stena sa ivica uvale. Odbacivši pušku, potegao je revolver i potrčao. Trebalo mu je da pretrči oko tridesetak metara i nadao se da će toliko vremena proći dok napadači očiste prašinu iz očiju.

No, jedan ga je ipak ugledao kada je bio na desetak metara daleko. Revolver je opalio, a odmah zatim i drugi pištolj se oglasio. Holidej je pogrešno proračunao vreme i bio je uhvaćen na čistini. Trebalo mu je još samo desetak stopa do ivice i već je video dvojicu ljudi sa naperenim puškama. U magnovenju, ispalio je metak iz svog „kolta” i udar taneta podigao je jednog busijaša sa tla i bacio ga nekoliko stopa dalje na zemlju.

Drugi busijaš je munjevitom digao pušku i opalio, ali je zbog brzine promašio. Holidej je jedan za drugim ispalio dva metka napadaču u prsa. Ovaj je pao kao gromom pogođen, ali još uvek živ.

Zadihan od trčanja, Holidej je sišao u uvalu i letimice osmotrio čoveka koga je prvog pogodio. Odmah je znao da je mrtav, ali je hteo da mu vidi lice. Mogao je jedino da konstatuje da je sredovečan i da ga ne poznaje.

Ranjenik je ležao nekoliko metara dalje i Holidej je čučnuo pored njega izbacujući prazne čaure iz magazina revolvera. Ubica je okrenuo bolom izobličeno lice ka njemu i trgao se.

— Gospode bože! — izustio je. — Dok Holidej!

Holidej ga je ozbiljno pogledao i zatvorivši magacin revolvera, vratio ga u futrolu.

— Ti me poznaješ? Ko si ti?

— Zek Karson — odgovorio je ranjenik.

— Karson? Zek Karson? Čuo sam za tebe. Priča se da si najogavniji pljačkaš mrtvih ljudi koji postoji na svetu.

Karson je zastenjao i okrenuo se na leđa, ali se zadihao od tog napore. Ispod skrame prašine lice mu je bilo sivo.

— Pretpostavljam da je ono Mous Rihter — rekao je pogledavši ubijenog busijaša. — Pa lepo, dobili ste što ste zaslužili.

Karson ga je netremice gledao i posle nekoliko sekundi prošaputao. — Pomozi mi, Holideje.

— Nemam čime da ti pomognem.

— Bisage — jedva je izustio Karson i rukom pokazao mesto gde su stajali njegov i Rihterov konj.

Holidej se dvoumio. Pretpostavljao je da bandit ne može da preživi. Ali ipak, do Pekosa nije bilo daleko a i on, takav kakav je, bio je čovek. Nije to značilo da bi Karson bio neki gubitak za društvo, on i Rihter bili su pustinjiski pacovi koji su godinama napadali i pljačkali usamljene putnike. Obično im je plen bio lak. U pustari putnici obično nisu bili dovoljno opremljeni i ubrzo bi ostali bez vode ili bi zalutali. Za ovu dvojicu bio bi to tada lak posao da ih pobiju iz zasede i opljačkaju.

No ipak, osećaj čovečnosti nalagao mu je da nešto preduzme. Pretresao je bisage i našao nešto odeće koju je mogao iskoristiti, a zatim zavukao ruku dublje ne bi li našao višija koji bi mu poslužio kao antiseptik. No, odjednom je nabrao obrve i ponovo pogledao veš koji je bio izvadio.

Laganim pokretom ruke Holidej je digao jedan ženski kombinezon. Bila je tu i jedna bluza i podsuknja. Ruka mu je zadrhtala kada je pročitao oznaku na okovratniku

bluze. Na etiketi je pisalo: „L bižu, Dalas, Teksas.”

Bila je to vrlo ekskluzivna prodavnica ženske odeće. Holidej je to znao: u njoj su kupavali samo vrlo bogati ljudi.

Holidej je žurnim korakom prošao uvalu i još jednom kleknuo pored Karsona. Njegove oči već su bile staklaste. Disanje mu je bilo usiljeno i isprekidano, a na uglovima usana skupljale su se kapljice krvi pomešane sa pljuvačkom.

— Karson! — prodrmusao ga je grubo. — Karson, čuješ li me! — zamahao je bluzom ispred njegovih očiju. — Kako si došao do ovoga? Odgovori mi, ništarijo, ili ćeš umreti tako da ćeš moliti đavole da ti otvore vrata samog pakla!

Karson je pokušao da progovori, ali nije mogao i Holidej ga je zgrabio za ramena.

— Govori, prokletinjo! — viknuo je Holidej.

Karson je s mukom skrenuo pogled do bluze. Usne su mu se pomakle, ali je odmahnuo glavom. Holidej ga je zgrabio za prsa košulje i zategao mu okovratnik oko vrata. Karson je klonuo crven u licu, pokušavajući slabim rukama da skloni Holidejevu ruku. Pustolov je popustio stisak.

— Devojka... pre nekoliko... dana — prokrkljao je busijaš.

— Gde? — prasnuo je Holidej.

Karson je neodređeno mahnulo rukom. — Tamo...

— Je li moje visine? Ima smeđu kosu do ramena? Ovalno lice i ožiljak na vrhu brade?

Karson je zurio u njega i konačno klimnuo glavom.

— Jeste li je ti i Mous ubili? — zapitao je stiskajući vilice.

Karson je žurno odmahnuo glavom. — Ne. Ona je... pobegla. Ranila je Mousa... pobegla... na golom konju.

— Na golom konju! — uzviknuo

je Holidej i odjednom mu je bilo jasno kako se desilo da Benbou nađe sedlo. Pošto im nije bilo potrebno, Karson i Mous su ga ostavili. Bacio je pogled preko pustare zamagljene treptanjem jare. Pomislio je na Andželu bez hrane i vode.

Karson se grčevito zakašljao i kapljice krvi poprskale su Holideja. On se izmakao korak dalje od Karsona, koji je umirao. Od njega ništa više neće saznati; ni mesto gde je Adžela napadnuta.

A ona je po pljačkaševim rečima već nekoliko dana lutala pustarom.

Njeni izgledi da preživi nisu bili veliki.

VII

Takvu paklenu žegu Andžela Hopkins nikada nije doživela. I do tada je bivala u pustinji, a ni njen Teksas u toku leta nije bio zemlja sa najprijatnijim klimatom, ali ovo joj se činilo kao hodanje kroz užarenu peć.

Konj joj je posrtao i spoticao se i ona je više išla pešice, vukući konja za sobom, nego što je jahala. Vrućina ju je preko dana iscrpljivala, a preko noći hladnoća ju je ujedala do samih kostiju. Počela je da kašlje i pomislila je da će, ukoliko ne umre od gladi i žeđi, sigurno umreti od zapalenja pluća.

S vremena na vreme želudac ju je boleo od gladi, ali su vremenom grčevi bili sve slabiji. Znala je da to nije dobar znak, iz prostog razloga što je to značilo da se želudac već navikao da živi bez hrane na koju je već duže vremena bio naučen. Osećala se sve slabijom i jednom kada se oslonila na vodiće, kajasi su joj kliznuli iz ruku i ona je pala na prašnjavo tlo. Ostala je tada da leži skoro jedan čas pre nego što je smogla snage da opet ustane.

Druge večeri otkako se našla u pustari Andžela je naišla na ostatke nekih kola. Točak se očigledno bio polomio i kola su tako ostavljena. Mada je na njima bilo ostalo samo malo nepoderanog platna, ona su ipak pružala nešto zaštite. U toku noći platno je koristila za pokrivanje, a preko dana kao suncobran.

U olupini je našla jedan ulubljeni limeni vrč sa nekom tečnošću u njemu. U prvom momentu pomislila je da su njene muke sa žeđu na kraju. Ali, na žalost, bila je to samo posuda u kojoj su nekad stajale konzervirane breskve i tečnost je bila skoro neupotrebljiva, sa gorco-slatkim ukusom. No, sledećeg jutra, pre izlaska sunca, na spoljnoj strani konzerve otkrila je sitne kapljice rose. Vrhovima prstiju pokupila je kapi, a onda dala konju da ispije ostatak.

Shvatala je da je svakog časa sve bliže smrti. Povremeno je padala u neku vrstu bunila. Sunce kao da je skakalo sa jednog mesta na drugo i ona je izgubila osećaj za pravac. Pokušala je to da ispravi i da pođe ka zapadu, mada je zaboravila zašto je htela da ide u tom pravcu... No, kasnije se opet našla na sasvim drugom smeru.

Onda je došlo popodne, kada je sunce postalo neizdržljivo.

Pritiskalo je nju i konja kao ogroman teg i ona je konačno pala na kolena i spoznala da više nema snage da ustane. Ostala je da kleči izvesno vreme, a onda je lagano polegla na stranu i nastavila da leži široko otvorenih očiju.

I konj je takođe ležao na zemlji, sa sasušenom penom na lepljivoj gubici. Povremeno bi kratko frknuo, očigledno nemajući dovoljno snage da njisne. Konačno je sasvim legao na tlo i Andžela se dovukla do njega da bi potražila koliko-toliko zaklona u senci konjskog tela.

Nakašljala se nekoliko puta i

čela da drhti, mada je temperatura bila kao u peći.

Visoko iznad njih, koristeći toplu vazдушnu strujanja, već su kružila dva lešinara spremajući se da izbliza pogledaju te objekte koji će im možda kasnije poslužiti kao hrana.

*

Bila je to klopka i Kuper Daton to nije shvatio sve dok nije bilo kasno, baš kao što ni zasedu na granici nije procenio kao klopku. Time se broj njegovih grešaka popeo na dva i on je pretpostavljao da Indijanci i Klajn nisu zadovoljni njime, no to ga u tom momentu nije mnogo brinulo. Trenutan problem mu je bio kako da se izvuku iz klopke koju su rendžeri postavili.

Pre toga su jahali ivicom pustare do jednog udaljenog ranča za koji je Daton znao, gde su se nadali da će se snabdeti hranom i vodom za prelaz preko pustare. Ranč je izgledao dosta normalno, a dvojica ljudi radili su svoje uobičajene poslove.

Iz opreznosti Daton je ipak podelio svoje ljude i prišao ranču sa različitih strana.

Ništa se nije desilo. Došli su do dvorišta i dvojica ljudi su ih pogledali, radoznalo, ali prilično prijateljski.

Oni su egzistenciju crpeli ovde na ivici pustare, hvatajući divlje konje koje su dalje prodavali rančerima. Bio je to težak život, život usamljenika, i uvek je postojala opasnost da će se odnekuda pojaviti nekaj begunac pred zakonom i sikon oružja uzeti ono što mu je potrebno.

U tome je Daton upravo i pogrešio. Ljudi su izgledali malo previše prijateljski i pri sebi nisu imali oružja, niti ga je bilo u blizini mesta gde su radili. Sama ta činjenica trebala je da kod Datona pobudi sumnju, ali zbog napora i muka u

pustari oni su bili mrtvi umorni i mislili su samo na vodu i hranu.

Na poziv dvojice ljudi oni su sjahali i zagnjarili glave u korito sa vodom. Kada je obrisao lice rukavom, Daton je rekao.

— Treba nam hrane i municije.

Rančeri su se trgli. — Pa, nešto hrane bismo mogli odvojiti — odgovorio je visoki — ali za municiju... i mi je imamo vrlo malo.

— Potrebna nam je! — naglasio je Daton i preteći spustio ruku na dršku revolvera.

Na taj njegov pokret iz kuće je planuo plotun. Kao da su unapred znali da će doći do pucnjave, rančeri su pobegli prema staji. Trojica ubica bili su zatečeni na čistini. No, strelci u kući bili su očigledno previše nervozni i njihov prvi plotun je potpuno promašio i samo jedno tane je okrnulo korito sa vodom.

Daton i Indijanc su skočili iza korita. Mort Klajn se bacio u sedlo i pojurio preko dvorišta. No, kada je stigao do kraja staje, jedan hitac iz kuće pogodio je njegovog konja. Konj je pao kao da mu je neko povukao noge unazad i Klajn je poleteo preko njegove glave i otkotrljao se kroz prašinu.

Dvojica rančera bili su stigli do štalskih vrata kada je Daton nanišao na njih. Jednoga je pogodio i on se pružio u unutrašnjost štale. Onaj drugi pokušao je da ga uvuče unutra, ali ga je Datonov metak oprljio po leđima i on je zamakao u rabatnu zgradu. Nekoliko trenutaka kasnije pripucao je iz skrtačene dvocevke i snop tanadi razneo je komad drvenog pojila.

— Moramo da kidamo, Kupe — rekao je Indijanc puneći revolver. — U kući ih ima petorica i kladim se da su svi do jednog rendžeri. Uz onog nitkova u staji uhvatili su nas u unakrsnu vatru.

— Verovatno da im je to bio

plan — primetio je Daton i škripnuo zubima. — One proklete rage pobegle su iza staje. Hoćeš li da pokušamo da se probijemo?

— Ne vidim šta bismo drugo mogli da učinimo — odgovorio je Indijanac pognuvši glavu, jer je jedno tane okrenulo pojilo i palo na tlo pored njih.

— Napred!

Uvučene glave u ramena, Daton je ispalio dva hica prema kući i potrčao ka staji. Trčeći u cik-cak, pogledao je Indijanca, koji ga je prestigao grabeći krupnim skokovima. Mali bandit je ubrzao trk. Jedan metak odneo mu je šesir s glave. Drugi kuršum probušio mu je prsnik. Rančer sa teškom dvocevkom pojavio se na vratima staje i prineo dvocevku ramenu.

Indijanac se okrenuo, spazio ga i opalio. Kuršum je pogodio rančera u srce i na mestu ga ubio. On je pao, još uvek držeći neispaljenu dvocevku. Daton je priskočio, vratio „kolt“ u futrolu i dograbio kratku dvocevku. Zategao je obarače i obe cevi ispalio ka vratima kuće, koja su se upravo otvorila.

Vrata su nestala u oblaku sitnih iverki i prašine, i Daton je začuo krik nekog čoveka i lomljenje stakla. Odbacio je praznu pušku i zamakao za ugao staje.

Indijanac je već gonio svog konja iz dvorišta ka pustari. Bilo je to jedini otvoren put. Penjući se u sedlo, Daton je video da je Indijanac krenuo ka mestu gde je Mort Klajn, ošamućen i prašnjav, očajnički mahao rukama tražeći pomoć. Daton je podbo konja mamuzama i polegnut po konjskom vratu, praćen kišom metaka, jurnuo iz dvorišta. No, uglom oka video je kad je Indijanac pružio ruku i ne zastavljajući se, jednim pokretom bacio Klajna na konja iza sebe.

Trojka na dva konja odtutnjala je ponovo ka pustari.

Rendžeri su krenuli u poteru za njima i gonili su ih ceo dan, ali u toku noći begunci su zametnuli trag, nastavili da jašu sve do sva-nuća, a onda se pritajili u jednoj pećini za koju je Indijanac znao. Prespavali su dnevnu žegu u pećini i u sumrak nastavili bekstvo. Usporavao ih je Mort Klajn, budući da nije imao konja, zbog čega je, da bi teret bio pravilno raspoređen, u približno podjednakim intervalima prelazio sa Indijančevog konja na Datonovog i obratno, ali sva trojica su dobro znali da bi odmicali znatno bržim tempom da je Klajn jahao sam na svom konju.

— Zatvorili su nas kao u praznu bocu — rekao je Daton odjednom. — To je njihov govnerski plan! Da nas drže pričepljene u pustari i da nam ne dopuste da se dočepamo državne granice. Računajući da ćemo umreti od gladi i žeđi, ili da ćemo se predati. — Gnevrim očima pogledao je jednog pa drugog svog saputnika. — Ali, ja ni pod kojim uslovima ne nameravam da se predam!

— Ni ja — složio se Indijanac! — Tamo bi me čekala omča... pokušaću sreću radije ovako.

— Ti, Morte?

Klajn je slegnuo ramenima. — Kakav drugi izbor imam?

Daton se lukavo osmehnuo. Ipak dakle ne misle da je on kriv što su upali u klopku. Dobro, vredi jahati sa ortacima kao što su oni...

— Šta je ono tamo? — pitao je Mort Klajn promuklo prosečenim glasom kada se pred zalazak sunca popeo na jednu nisku stenu pokušavajući da osmotri kakav ih predeo očekuje za sutra. — Liči mi na mrtvog konja.

Indijanac se popeo kraj njega i zažmirio svojim jednim okom. —

Miče se — izneo je svoje mišljenje.

— Gluposti — odgovorio je na to Klajn. — Senka je nepomična kao stena. Ma šta da je tamo sigurno je mrtvo. Sve vreme dok sam gledao tamo nije se pomerilo.

— Nešto se miče — rekao je Indijanac nepokolebivo.

Daton se popeo na stenu, progurao se između njih i primeo durbin očima. Izvesno vreme pažljivo je posmatrao predmet.

— Liči na konja. Na zemlji. Ma da je tamo jahač a možda i nije. Indijanac je u pravu. Pomerio je malo glavu. Samo ju je malo digao sa zemlje i opet spustio.

Klajn je pogledao jednookog Indijanca i sa divljenjem začuđeno digao obrve. — Kakav si ti tek morao biti sa oba oka.

Indijanac je nešto progundao i skočio sa stene. Daton je spustio durbin i zamislio se.

— Ako bismo mogli da dignemo tog konja na noge, ti bi možda mogao da jašeš, Morte.

Klajn se iznenadio. — Vraga, možda je slomio nogu!

— Možda — složio se Daton. — Možda ima zubobolju, ili mu je možda kamen zapao ispod potkvice. Činjenica je da stojeći ovde nećemo znati šta je tačno. Ako je pao i leži zbog gladi i žeđi, možemo izdvojiti malo hrane i vode pa ćemo sva trojica opet imati konje

— A onaj tamo biće moj!

Daton je hladno pogledao Klajna. — Tvoj konj je ubijen, je li tako? Ti nas zadržavaš, Morte. Mogao sam ti prosvirati kuršum kroz glavu, a moglo se desiti i da te Indijanac ostavi. Ali, mi to nismo učinili i stigao si dovde, i zato ćeš pribaviti sebi konja... ako odeš tamo po njega.

— Ja? Sam?

Daton ga je, ne trepćući, i dalje

prodorno gledao. — Indijanac i ja ostaćemo ovde. Dosta nam je rendžerskih klopki. Pošto smo te sve vreme vukli dovde, najmanje što možeš da učiniš to je da odeš i vidiš šta se tamo događa.

— Pešice!?

— Naravno. Mi ćemo te odavde štititi.

— Da me štitite! Sa ovolikog rastojanja!?

Odjednom, Mort Klajn se našao pred uperenom cevi Datonovog šestometka.

— Pođi, Morte. Uzmi onu upola ispražnjenu čuturu i stavi malo zobi u džepove. Ako u tom konju ima još života, ti ga prihrani i dovedi ga ovamo. Ako se vratiš pešice, prosviraću kuršum kroz tebe. Us-treliću te u stomak, Morte, i ostaviću te da lagano umreš. Neću da me više niko zadržava.

Klajn je stisnuo vilice i usne su mu se stegle u tanku crtu. Njegov pogled preleteo je sa Datonovog surovog lica ludačkog izraza do Indijanca, koji je mirno posmatrao ne trepćući jednim zdravim okom.

— Pseto! — škripnuo je zubima Klajn. — Ti si nas odveo na onaj ranč...!

— Napred, kreći!

Klajn je sa Datonovog sedla uzeo zob i čuturicu sa manje od pola litra mlake vode. Preleteo je pogledom po licima dvojice ljudi, a zatim ka pustari okupanoj rume-nilom zalazećeg sunca.

— Biće mrak kada se vratim. Bilo bi dobro da zapalite logorsku vatra.

— Nema vatre dok se ne vratiš ovamo, ili...

Klajn je izustio kletvu i pogledavši još jednom obojicu svojih ortaka, spustio se sa stene i uputio se ka udaljenoj tamnoj silueti konja opruženog na zemlji, ispunjen sumnjom da će poslužiti kao ma-

mac. Izgledalo je da su rendžeri svuda i na svakom mestu. Bilo je moguće da je ovo još jedna njihova zamka...

Kao i uvek, u pustari posle zala-ska sunca za horizont sumrak je trajao vrlo kratko. Noć je došla brzo i zvezde su se iznenadujućom brzinom počele pojavljivati na nebu.

Indijanac je sedeo na ravnoj ste-ni i držao pušku u naručju leve ruke. Kuper Daton je sedeo pored stene, leđima naslonjen na nju i žvakao komad žilavog suvog mesa koji je našao na dnu svojih bisaga. Puška mu je bila naslonjena pored njega.

Vreme je prolazilo. Došla je noć, dovoljno tamna da je milijarde zvezda osvetlela svojim slabim sja-jem.

— Pitam se šta se tamo događa? — pitao je Indijanac tiho.

— Sačekaćemo još desetak mi-nuta, a onda ćemo se pomeriti na drugo mesto... za svaki slučaj — odgovorio je Daton.

No, pre nego što je deset minuta prošlo, Indijanac je u preriji zapa-zio kretanje i pozvao Datona da se popne na stenu pored njega. Po-kazao mu je rukom pravac kreta-nja i Daton je napregao oči do krajnjih granica da bi razabrao ne-jasnu senku koja se lagano kre-tala, senku samo malo tamniju od crne pozadine noći i slabe beline slanog peska.

Oslušnuvši pažljivo, začuli su spor, ujednačen topot konjskih ko-pita.

Onda se iz mraka začuo doziv Morta Klajna. — Spustite oružje, to sam ja, Mort. Nije bila u pita-nju klopka. Konj je ležao jer mu je trebala hrana i voda. Ali, konja-nik je u još gorem stanju, treba mu lekar jer mislim da je u groz-nici.

— Zar si doveo ovamo i konja-nika, glupane? — zaurao je Da-ton.

— Naravno... to je neka devoj-ka.

Daton nije rekao ništa i sišavši sa stene, on i Indijanac su sače-kali da se Klajn približi.

Onda je Indijanac zapalio malu vatru i Klajn je pustio da jahače-vo telo klizne sa konjskih leđa. De-vojka se skljkala na zemlju i Da-ton je, podjarivši vatru, prineo jed-nu zapaljenu grančicu licu Andžele Hopkins, rumenom od groznice.

Stajao je izvesno vreme zureći u to lice, a onda se lagano ispravio i pogledao ostale. Usne su mu bile razvučene u širok, pobedonosan osmeh.

— Ne znam ko je ova devojka, ali po njoj se vidi da je fino odgo-jena. Imam predosećaj da nije ma-kar ko — rekao je trijumfalno. — No, bilo ko da je, biće naš talac i... možda naša propusnica za Meksiko.

VIII

Tražiti nekog u pustari kao što je Orizaba, bilo je isto toliko bes-misljeno kao tražiti iglu u plastu sena. Andžela Hopkins mogla se nalaziti bilo gde na milju, pedeset ili sto milja daleko, jer nije posto-jala ni najmanja indicija kojim pravcem je otišla. Na konju bez sedla, bez hrane i vode, nije mogla stići daleko, ali na terenu kao što je pustara Orizaba uspeh takvog traganja mogao je biti samo plod čiste slučajnosti. Možda je u tom trenutku ona ležala bespomoćna u nekoj od stotine jaruga koje su presecale pustaru, bez snage da vi-kne i da znak svog prisustva. U takvom stanju mogla se nalaziti tako reći nadohvat ruke a da je čo-

vek ne zapazi. Tako razmišljajući, Holidej je po ko zna koji put došao do zaključka da su Andželine šanse da preživi skoro ravne nuli.

No, nije imao srca da to sebi prizna. U retkim trenucima optimizma prisećao se živahne dinamične devojke neutojljive žeđi za životom i ponekad mu se pričinjalo da čuje njen zvonak smeh i gugutav, zvučan, mekan glas. Zbog toga je, iako bez mnogo nade, ostao uporan i za dva dana prešao skoro pedesetak milja, zavirujući u svaku dubodolinu, jarugu i pećinu, iza svake stene i žbuna na koje je naišao. Ali, bez rezultata. Od Andžele nije bilo ni traga. Obzirom da su mu se rezerve hrane i vode brzo smanjivale, računao je da će u pustari izdržati još dva do tri dana, a da će onda morati da se vrati u Pekos. To bi praktično značilo da je Andželu otpisao. No, instinkt mu je govorio da treba da se vrati do mesta gde je Benbou našao sedlo i da pokuša sa traganjem zapadno odatle. Pošto je skoro dva dana jahao širokim lukom, on se u stvari nalazio blizu tog mesta i drugoga dana od sudara sa Karsonom on je jahao kroz prohladnu pustinjsku noć ka proplanku gde je traganje započeo.

Došavši na domak cilja, ugledao je svetlucanje vatre i ostavivši konja vezanog, pošao da ostatak puta pređe pešice. U predelima gde je ubojica i pljačkaša bilo napretek, valjalo je znati ko je u blizini i sa puškom u ruci Holidej je prešao preko ruba plitke jaruge i pogledao u leđa čoveka koji je nagnut na vatru pripremao kafu. Stisnuo je vilice i pošavši tiho niz blagu kosinu, zastao samo nekoliko metara iza čoveka koji je sada pržio suvo meso u tiganju. Cvrčanje masti priгуšilo je šum Holidejevih koraka.

— Ko ste vi i šta tražite ovde, mister?! — resko je rekao Holidej.

Nepoznati se trgao i brzo okrenuo, ali je pri tome prevrnuo tiganj i buknuvši, naglo od prosute masti, plamen vatre je bleštavom svetlošću obasjao stene. Čajnik sa kafom se prevrnuo i suv pesak žedno je popio tamnu tečnost.

Nepoznati je zastao zgrčen, sa rukom skoro na dršci revolvera. No, videvši pušku u Holidejevoj ruci, nije učinio dalji pokret. Holidej mu je dao znak puškom i ovaj se uspravo dižući ruke do iznad ramena.

— Što ste me preplašili — rekao je. — Pretpostavljam da ste vi Dok Holidej?

— A ko to pita?

— Roj Marni. Šerif Spenser iz Pekosa poslao me je da vas nađem. U stvari, rekao mi je da biste sigurno dobro platili da dobijete poruku koju sam doneo.

— Poruku? — upitao je Holidej spuštajući pušku, posle čega je Marni lagano spustio ruke. — Ipak, držite ruke dalje od oružja, za svaki slučaj — dodao je Holidej gledajući ga oštro. — A sada, recite mi kakva je to poruka koju treba da mi predate?

— Čekajte malo — rekao je Marni sada već okuražen. — Šerif mi je dao samo pet dolara, tvrdeći da ćete mi vi platiti bar dvostruko više. Da nije toga, ne bih se mučio da pođem za vama.

Holidej je kiselo izvio usne i zavukao ruku u džep jakne. Dobacio je Marniju zgužvanu novčanicu. — Lešinarska posla — primetio je za sebe. — Da čujem.

Marni je zgrabio novčanicu i gurnuo je u džep. — Život je težak, mister Holideje — nastavio je pravdajući se i zagnjurio prste u džep košulje, odakle je izvukao jednu kovertu. Holidej je uzeo

omot, otvorio ga i prišao bliže vatri. U omotu su bila dva papira: kratko pismo od šerifa i kopija jednog teleograma.

U šerifovom pismu je stajalo: „Mister Holideje, ovaj telegram će vam objasniti mnogo toga. Pretpostavljam da je vaša poznanica Andžela Hopkins u rukama Kuperata Datona, mada on verovatno to ne zna. No, rezultat je isti. Donosilac ovog pisma Roj Marni dobar je tragač i možda će vam koristiti. Borg Spenser.”

Telegram je glasio: „Štabu rendžera. Obustavite potere. U protivnom ubiću devojkicu koju držim kao taoca. Kuper Daton.”

Lica punog iščekivanja, Marni je nestrpljivo čekao da pustolov završi sa čitanjem.

— Jesu li potere obustavljene? — zapitao je Dok Holidej.

— Koliko znam, jesu — odgovorio je Marni. — Telegram sa naredbom rendžerima poslat je iz štaba u sve telegrafske stanice.

Holidej je klimnuo glavom. — A šta je mislio Spenser kad je napisao da ste dobar tragač? — zapitao je Dok.

Marni je slegnuo ramenima. — Mislio je da umem da gledam i da ću uz put prikupiti neka obaveštenja, koja ćete vi biti voljni da platite.

— Kao na primer?

Marnijeve oči su pohlepno zasijale. — Mogao bih vam reći gde je otišao čovek koji je poslao telegram.

Holidej ga je oštro pogledao. — Dogovoreno. Znaté li gde je on?

Marni je klimnuo glavom. — Naravno — liznuo je usne i pružio ruku. — Ovaj... najpre novac... deset dolara?

Holidej je nestrpljivo izvukao iz džepa još deset dolara i pružio ih učenjivaču. — Pričajte!

— Nije daleko oдавде. Lako sam ga pratio i on me uopšte nije primetio. Ja sam nekada, za vreme indijanskih ratova, bio pridodat konjaci u tvrđavi Bridžer. Živeo sam kod Komanča i kod Čejena.

— Odlično! I gde je taj čova?

Marni je neodređeno mahnuo rukom u pravcu jugozapada. — Poslednji put sam ga video kada je jahao prema jednom velikom stenovitom brdu, koje ovde nazivaju Pankinhed. Nije tamo mogao da stigne pre zalaska sunca i moja je pretpostavka da je sada tamo ulogoren i da namerava da sutra ujutru nastavi put. Možda će nastaviti istim pravcem prema jugozapadu, a možda će skrenuti starim putem koji vodi u napušteni grad...

— Čekajte malo. Pomenuli ste neki napušteni grad? Ovde, u ovom kraju? Nikada nisam čuo da je neko pomenio nešto slično!

Marni ga je pogledao, pomalo iznenađen Holidejevim nepoznavanjem kraja. — Da, možda, ali ipak postoji jedan takav. Nekada je nosio ime Hedstoun, zbog toga što je zarazna groznica koju je donela grupa naseljenika zbrisala skoro ceo grad. To je bilo pre nekih pedeset godina. U mapama ovog kraja nije upisan, verovatno zbog toga što bi neki putnik možda mogao da pomisli kako je to neki grad u kome ima života i što bi se onda mogao uputiti ka njemu. Takav put mogao bi se i pogubno završiti za tog putnika. Ali, ako bih ja bio na mestu Kupa Datona, ja bih se uputio baš tamo.

— Da, da...

— Bar tako ja mislim. Kad bih ja bio na Datonovom mestu i kad bih u rukama imao Hopkinsovu kćer kao taoca, ja bih se prikrivio baš u nekom takvom mestu kao što je Hedstoun. Ne mislite li mo-

žda da to moje obaveštenje vredi više od deset dolara?

— Deset dolara i još jednu rundu pića — rekao je Holidej zadovoljno i pružio još pet dolara tražuću. — U svakom slučaju, hvala vam, Marni. Zahvalite i šerifu Spenseru u moje ime. Recite mu kako se nadam da ćemo se uskoro opet videti i da ću imati prilike da mu se lično zahvalim.

Rekavši to, Holidej se lagano udaljio ka mestu gde je ostavio svog konja. Marni je pogledao za njim pre nego što je Holidej nestao u pomrčini.

— Hej, kuda ćete? Nameravate li možda da još noćas odjašete u pustaru? — zapitao je Marni.

— Ako pođem iz ovih stopa, mogao bih do tog stenovitog brda stići negde pred izlazak sunca. Vi mi samo recite pravac i ja ću naći put uz pomoć zvezda.

Marni ga je žmireći pogledao. — Da niste možda i vi živeli sa Komancima?

Holidej je zastao i osmehnuvši se, zavrteo odrečno glavom.

— Sa Apačima — rekao je mirno.

*

Pri sivom polusvetlu pred izlazak sunca, koje tek što se nije pojavilo iza ruba pustinje na istoku, Hedstoun je zaista ličio na napušteni avetijski grad u svakom smislu te reči.

Zbog jutarnje retke izmaglice i prelamanja svetlosti, činilo se da grad u sebi ima nečeg nezemaljskog. Izgledalo je da pliva iznad pustinje kao fatamorgana. Zgrade su bile trošne, upola razrušene i neke od njih nisu bile ništa više nego samo skelet nosećih i bočno postavljenih greda, koji je još odoljavao nevremenu i posetama pustinijskih posetilaca koji su tu povremeno nailazili. Prozori bez okna li-

čili su na prazne očne duplje. Sunčani zraci odbijali su se od malog broja još čitavih prozorskih okana na nekim većim zgradama, na kojima je još uvek bilo čitavih stakala.

Ispred pojedinih nekadašnjih radnji i trgovina na vetru su lepršali polutruli komadi platnenih nadstrešnica, koje su izbledele i dronjave podsećale na dane nekadašnjeg prosperiteta, a široke daske postavljene na praznu burad od viskija, po kojima su nekada gazile noge stotina ljudi šetajući po salama kockarnica i saluna, njihale su se razlabavljene i rasklimane na svojim ležištima. Loptastog semena pustinijskih puzavica nije bilo, jer ta biljka nije rasla u tom delu Teksasa, ali su zato tu i tamo pacovi cičeći pretrčavali preko ulice, zaplićući se u noge konjima koji su lagano išli nekadašnjom glavnom gradskom ulicom, sada ispunjenom gomilama vetrom donekog peska.

Hladan vetar je zavijao kroz nahaerene skelete trošnih kuća. Pod njegovim naletom negde je tupo odjeknulo lupanje razvaljenog prozorskog kapka.

Na odjek tupog lupkanja Kuper Daton se okrenuo u sedlu i pokretom ruke vešto repetirao ručicu puške i ubacio metak u cev.

Svezanih ruku, nogu pričvršćenih konopcom ispod trbuha njenog konja, koga je Daton povratio u život, ali koji je još uvek lagano hodao, Andžela Hopkins je osetila da joj je iz suncem opaljenog lica nestalo poslednje kapi krvi.

To mesto bilo je zaista puno avetijske atmosfere i ona se tresla od jeze pri pogledu na ogromnog pacova koji je pretrčao ispred njih preko ulice. Trgla se i poskočila u sedlu kada je Daton opalio iz puške i kada je životinja šmugnula

žurno među polutrulje daske poda ispred jednog starog magacina, ostavljajući za sobom sveže crvene mrlje krvi. Ali, matori iskusni pacov ipak je uspeo da hramajući zamakne u mračnu unutrašnjost zgrade.

Daton je ubacio drugi metak u cev i okrenuo konja ka Andželi, nateravši je da malo uzmakne u sedlu. Ubica je izvio usne u gadnu režeću grimasu.

— Za tebe, curo, bilo bi bolje da komanda rendžera što pre odluči. Postavio sam im ultimatum: ne nameravam da u ovoj paklenj rupi provedem više vremena nego što moram. Ako ne prihvate i ako mi brzo ne pošalju odgovor, počeću da im te vraćam, i to ne u celosti, već komad po komad.

— Kako biste mogli to da učinite? — zapitala je Andžela usiljeno pribranim glasom, mada u sebi već jako uplašena idejama tog ludog čoveka. — Poslali ste čoveka koji im je odneo ultimatum i to je sve. Ako on ne sačeka odgovor, možete li znati kakav će njihov odgovor da bude?

Daton se usiljeno osmehnuo i otario zube. — Rekao sam Mortu da pošalje prvu poruku i da se izmakne iz grada kao da odlazi, a da se u stvari prikrije u blizini jednog brda koje se zove Pankinhed. Trebalo je da tu provede noć. Zatim je trebalo da se vrati u grad i pošalje drugu poruku, u kojoj bi bilo naznačeno šta će se tebi desiti ako potere i straže ne budu uklonjene. Trebalo je da Mort sačeka odgovor i ako onaj glupavi šerif u Pekosu bude toliko glup da ga zadrži i da Mort ne stigne dovesti do zalaska sunca, onda će za početak jedno tvoje uho biti poslato rendžerima kao opomena da ozbiljno mislimo.

Nasmejao se grubim, promuklim

glasom i Andžela je protiv svoje volje napravila grimasu straha. Onda je Daton namignuo Indijancu, koji je ćutke išao pored Andželinog konja, šepajući zbog žulja na nozi, jer je Mort Klajn na njegovom konju odjahao u Pekos.

— Ti ćeš to srediti, je li? — obratio se Indijancu.

— Bez brige — promrmljao je Indijanac pogledavši usjaktelim okom. — Bilo šta da radim u vezi sa tom curom, biće mi zadovoljstvo.

Kada je pogledala Indijančevo lice, Andžela se sledila.

— Za to ima dosta vremena, kada budemo prošli pored rendžera i izmakli iz Teksasa — rekao je Daton i Andžela je odjednom shvatila šta je to čega se u dubini duše sve vreme bojala.

Bez obzira šta se bude desilo, ona sigurno nikada više neće videti svog oca. Čim pobegn timer iz Teksasa, oni će je ubiti, ubiće je pošto je prethodno budu silovali i nauživali se njenog tela.

Klonula je u sedlu, obuzeta osećanjem da joj se u glavi ljulja, jedva sposobna da kao iz daljine čuje grubi promukli smeh Kupera Datona, suludi smeh koji se kao pakleni cho odbijao od polutruljih zidina napuštenog avetinjskog grada.

IX

Dok Holidej je izgubio dosta dragocenog vremena na tom noćnom putovanju do Pankinhed brda.

U jednom momentu za vreme jahanja počeo je da duva dosta jak vetar i da diže oblake alkalne prašine koji su sakrili zvezde. Peščana oluja trajala je više od jednog časa i kada je konačno prestala, Holidej je primetio da je dosta skrenuo s pravca. Trebalo je da prede nekoliko milja da to ispra-

vi i tako se desilo da je dan već bio uveliko odmakao kada je ugledao Pankinhed brdo. Pankinhed se dizao iz pustare obavijene izmaglicom jare kao neki koščati palac. U istom trenutku kada je spazio brdo, Holidej je ugledao i nekog konjanika koji se baš izdvajao iz senke u podnožju.

Holidej je bio zatečen na čistini, u punoj meri obasjan suncem koje ga je škropilo blistavim zracima. Prilazi brdu bili su ravni kao sto i skoro bez ikakvog zaklona ili rastinja. To je verovatno bio razlog što je Daton baš to mesto izabrao za skrovište svog glasnika, jer je trebalo da ovaj motri na prilaze kako bi imao dovoljno vremena da pobegne ili preduzme nešto drugo ukoliko bi neko pokušao da mu se približi.

Pustolova je zbunilo to što se konjanik nije uputio ka pustari, ka avetinjskom gradu o kome mu je Marni pričao. Umesto toga konjanik je jahao u pravcu Pekosa. Holidej nije mogao da shvati zbog čega i zaključio je da za sada o tome ne lupa glavu.

No, bio je primećen.

U to nije bilo sumnje. Konjanik je odjednom zaustavio svog konja i zagledao se u pravcu odakle je Holidej dolazio. Bili su suviše daleko da čuju paljbu jedan na drugoga i da prepoznaju jedan drugog, ali konjanik sa Pankinheda nije hteo ništa da rizikuje.

On je odjednom okrenuo svog konja i jurnuvši punom briznom ka podnožju ogromnog palca, ubrzo nestao u njegovoj dubokoj senci.

Holidej je glasno izustio kletvu. Konjanik je jahao crnog konja i pri blesku sunca nije mogao da ga vidi odraženog na senci brdskog podnožja. Nije znao kojim putem je begunac odjahao. Mogao se sakriti negde i sačekati ga u zasedi

čim je zašao za brdo, mogao je postaviti da jaše oko brda, a mogao je čak poterati konja uzbrdo i sakriti se među stenama.

Jedno je samo bilo sigurno, a to je da je bio u povoljnijem položaju od Holideja. Na beličastom peščanom tlu mogao je jasno da vidi pustolova, dok Holidej njega nije mogao da vidi.

Holidej, naravno, nije imao izbora. Morao je da jaše dalje, dok ne dođe nadomak puške. Kada stigne na domašaj metka, pak, moglo mu se desiti da ga pogodi prvi metak koji bandit bude ispalio.

Holidej je nastavio da jaše sa puškom u levoj ruci. Držao je čvrsto ručicu za repetiranje i osećao kako mu na dlanovima izbijaju sitne kapi znoja i klize niz drvo i metalnu cev. Svakog momenta moglo se desiti da bude pogođen.

Prvi hitac došao je iznenada, sa dosta velike udaljenosti, i gruvanje puške između položenih ravnih stena odjeknulo je i pronelo se kroz pustaru. Holidej je uhvatio sebe da je instinktivno uvukao glavu u ramena, ali je skoro istog trenutka shvatio da je to bilo nepotrebno. Tane je moglo dobaciti tako daleko, ali je samo jedna u hiljadu postojala mogućnost da bude pogođen. Na toj udaljenosti preciznost hica iz obične „vinčesterke“ bila je veoma mala; tane je posle određenog rastojanja padalo skoro okomito dole i ako bi čak i pogodilo cilj, rana od takvog pogotka bila bi samo nešto opasnija od običnog uboja.

Drugi hitac nije se čuo i Holidej je ponovo izustio kletvu. Strelac je očigledno shvatio da ga na tom rastojanju ne može pogoditi, ali on što je pustolova brinulo, bila je činjenica da bi drugi hitac otkrio mesto gde se strelac nalazi, što pri

prvom hicu nije bilo moguće jer je došao iznenada.

Holidej je skrenuo na levo i po-jahao paralelno sa podnožjem brda, a onda, skupivši uzde i stegnuvši sedlo kolenima, poterao konja pravo ka jednoj dubokoj senci. Kada je prešao u trk, shvatio je da se sa penjanjem sunca senka pomera. Tek što je prešao nekoliko desetina metara, puška je ponovo plaula.

Metak se odbio od stenovitog tla koje je prštalo pod kopitama Holidejevog konja i on je pustio životinju da sama bira put, da skreće levo ili desno, kako joj već bude zgodno, a on je zmireći digao pogled uvis uz vremenom i bujicama izbrazdanu liticu brda koje se dizalo iznad njega. Ta strana brda još je bila u senci i kada je skriveni strelac poslao smrtonosni metak u njegovom pravcu, on je ugledao tanak bledocrven vatreni plamčak.

Ubica se nalazio samo dvadesetak metara iznad njega, ali još daleko i skakao je sa jedne gomile na drugu kako bi svaki put kad bi opalio imao jasniji pogled na cilj, obzirom da se Holidej brzo približavao. Ciljao je dosta dobro, ali je Holidejev zvezdasti zelenko bio brz i spretan kao mačka.

Do tog trenutka Holidej nije ispalio ni jedan metak. Bio je stigao do blagog uspona na samom podnožju brda i tek tu je njegov ždrebac pokazao da je u penjanju uzbrdo sigurniji i od same planinske koze. Jedan metak odbio se od jabuke na sedlu i koža se kratko zadimila. Holidej je sračunao da je vreme da skoči na zemlju ako ne želi da njegov konj ne rizikuje neku povredu. Istog trenutka bacio se u stranu i okrenuvši se u vazduhu pao ledima na jedan komad tla pokriven debelom naslagom pe-

ska. Udar je bio toliko jak da je skoro izgubio dah ali je Holidej ipak kao panter odskočio i bacio se glavačke u zaklon iza jedne stene. Olovno tane odbilo se od zaklona i komadić kamena ogrebao ga je po licu. Holidej je opalio držeći pušku jednom rukom. Bilo mu je svejedno kuda će kuršum odleteti, želeo je samo da se napadač uplaši i zagnjuri glavu. Trčao je uz brdo pognut, pucajući kao mahnit. Napadač sa brda digao se iza stene i princevsi pusku ramenu nanišanio. Holidej je zastao, ukopao noge u zemlju i sa vinčesterkom na kuku munjevito ispalio četiri hica repetirajući munjevitim pokretima ručicu za ubacivanje metaka. Četiri hica odjeknuli su kao produžena grmljavina i sva četiri metka zarili su se u napadačev zaklon ili zviznuli iznad njega kao roj razljučenih osica.

Busijaš je sagnuo glavu i nestao iza zaklona a Holidej je pošao napred ali malo u stranu. Zaklonjen iza jedne uzane kamene nadstrešnice on je kopajuć petama tvrdo tlo kao divokoza hitro nastavio da se kreće licem kosine sve do kraja kamene nadstrešnice. Došavši do kraja oprezno je izvirio iz zaklona i krajičkom očiju ugledao busijaša kako sa puškom oslonjenom na rame nišani u pravcu mesta gde se Holidej maločas nalazio. Nije slutio da mu je nesuđena žrtva izmakla.

Holidej je sada bio mnogo bliže i zveket metalnog okova puške pri dodiru sa stenom glasno je odjeknuo i naveo napadača da pogleda u pravcu odakle je šum dolazio. Videvši Holideja okrenuo je pušku i opalio pre nego što je nanišanio, i samo delić sekunde pre Holideja. Holidejev metak pogodio je strelca u rame i on je ispustio pušku, zateturao se od udara kuršuma koji ga je izbacio iz ravnoteže i bacio

na bok stene iza koje je stajao. Napadač iz busije grčevito se uhvatio rukom za stenu da ne bi skliznuo niz strmu kosinu. Tako zakačen, ostao je da visi iznad okomite padine, jedne ruke krvave i bespomoćno opuštene uz telo, lica zgrčenog od napora da održi ravnotežu i ne sklizne dole.

Holidej je lagano primeo pušku ramenu, pažljivo nanišanio i još jednom pritisnuo okidač.

Ubica se trgao i užasnuto kriknuo, jer ga je udar kuršuma odvojio od njegovog dragocenog uporišta. Odbačen od stene, pao je desetak stopa niže, odbio se od tla i nastavio da se kotrlja i kliza u oblaku prašine sve do podnožja, gde je, bolno stenjući, ostao da leži.

Za tren oka Holidej se stvorio iznad njega i prislonio mu cev uperene puške u potiljak.

— Nemoj se pretvarati, mister — rekao je pustolov dubokim, zvučnim baritonom. — Znam tačno gde te je pogodio ovaj drugi metak... Tačno u butinu. Bićeš doživotno bogalj, ali si još uvek daleko od toga da si mrtav. A sad, okreni se ka meni lagano, sasvim lagano, ili ću ti napraviti rupu u potiljku toliko veliku da će kroz nju moći da prođe cela dilžansa. Jesi li me razumeo?

Nekoliko sekundi ranjeni napadač se nije ni pomakao, a onda je stenjući počeo lagano da se okreće na leđa. No, odjednom se uz prodoran bolan krik naglo okrenuo ka Holideju i ispod sebe potegao revolver koji mu je u padu iskliznuo iz futrole. Holidej mu je udarcem noge lako odbio u stranu cev revólvera, koji je skoro istovremeno planuo i poslao metak daleko od Holidejeve glave. Sledeći udarac čizme pogodio je busijaša u vrh brade.

Ubica je muklo zastenjaio i pao na leđa, jedva još malo pri svesti.

Holidej je seo na jedan kamen u blizini da sačeka da napadač dođe sebi. Prepoznao ga je po potpeticama koje je povremeno viđao u gradovima kroz koje je prolazio. Taj čovek zvao se Mort Klajn i bio je ubica sitnog kalibra.

Za nekoliko minuta bandit je ponovo došao svesti, ali je ostao da leži na zemlji, podnadule i na vrhu pomodrele vilice, lica zgrčenog od bola koji je trpeo zbog ranjene butine, iz koje je obilno lopila krv.

— Dok Holidej! — izustio je u jednom dahu.

— Kao što vidim, poznaješ me — rekao je Dok Holidej. — Pa i ja tebe znam, po čuvenju... sa poternica. Otuda znam i čime si se uglavnom bavio... sem što u poslednje vreme jašeš sa Datonom bandom.

— Jeste li poludeli? — izustio je Klajn mučno. — Ja da jašem sa Datonom? Do vraga, ja sam od onih koji uvek rade sami, mister Holideje. Da ste se malo raspitali, to biste lako saznali.

Pustolov je odmahnuo glavom. — Za poslednje dve do tri godine jahao si u raznim razbojničkim bandama. Iako me nisi zanimao, nije bilo teško da o tebi ponešto čujem, jer se u krčmama i na sličnim mestima prepričavaju svi zanimljivi događaji, pa naravno i oni koji se odnose na lupeže tvog kova. Pre izvesnog vremena bio si u društvu sa Manipenijem i Vordelom, a oni su nedavno pobijeni od strane grupe rendžera... jer su bili sa Datonom. Ti si čovek koji mi treba, Morte. Ti si za Datonov račun poslao jednu poruku komandi rendžera... u vezi sa taocem koga Daton drži. E vidiš, hoću da znam gde je ona i, čoveče, upozoravam te jer nemam dovoljno vremena za

razgovor u rukavicama. Pazi šta radiš. Ako mi brzo ne odgovoriš ono što te pitam, znaj da ćeš imati dve polomljene butne kosti.

Da bi potkrepio svoju pretnju Holidej je vrhom puščane cevi čuŕnuo razbojnika u zdravu butinu i od tog udara Klajn je jauknuo kao da ga je dotaklo usijano gvožđe.

Holidej se nadneo nad njega i uneo mu se u lice. — Kako sada stvari stoje, ti si svestan da ćeš, ukoliko ne iskrvariš, ostati hrom do kraja života. Ići ćeš hramajući, a možda će ti jedna noga ostati kraća od druge. Ali ako brzo ne propevaš, znaj da nikada više nećeš hodati svojim nogama — začuŕtao je za trenutak i dodao. — U svakom slučaju, naći će se već neko ko će te odneti na vešala.

Klajn je izgledao vrlo jadno.

Prešao je jezikom po suvim ispućalim usnama. — Biću obešen... u svakom slučaju.

Holidej je slegnuo ramenima. — Reci mi ono što želim da znam, pa ćemo onda videti. Rekao sam ti već da nemam vremena za razgovor u rukavicama. Nemam takođe vremena da te odavde vraćam u Pekos. Možda ću ti previti ranu i možda ću ti ostaviti i tvog konja. Ako pobegneš pre nego što se ja vratim ovim putem, onda neka ti je sa srećom.

Nada je blesnula u Klajnovim očima.

— Vreme prolazi — rekao je Holidej i zategao okidač puške.

— Nemojte! — kriknuo je Klajn i digao okrvavljenu ruku ispred lica kao da se brani. — Čekajte! Daton je odveo devojku u jedan stari... napušteni grad...

— Hedstoun? — upitao je Holidej i ranjenik se iznenadio.

— Da... tačno. Otkud znate...?

— Nije važno. Ko je s njim? Indijanac?

Klajn je klimnuo glavom. — Samo Indijanac. Mister Holideje... dobri čoveče... moja butina...

Holidej ga je strogo gledao, ne obraćajući pažnju na njegovu molbu. — Još nešto... je li neko maltretirao devojku? — glas mu je postao tiši, a oči su mu preteći sevnule.

Klajn je zatreptao. — Ne, svega mi na svetu. Niko je nije ni dirnuo, a najmanje ja, kunem vam se. Ali, nisam siguran šta je bilo kasnije. Daton je lud... i ne znam da li će hteti da Indijanca drži na uzdi.

Holidej se uspravio i procedio kroz zube. — Previću ti ranu i pušću te. To je čak više nego što bi jedan savestan čovek smeo da učini za zlikovca kao što si ti. Ali, obećao sam ti i održaću reč. Ako pobegneš, utoliko bolje po tebe. Ali zapamti, ako se Andželi nešto desilo goniću te do na kraj sveta.

*

Daton je odlučio da se ulogori u zadnjem delu nekadašnje trgovine mešovitim robom.

Stara teška tezga od borovine još uvek je bila na svom mestu i drveni pod iza nje bio je čvrst. Prazne police za robu, sem jedne na kraju, stajale su pričvršćene za zidnu konstrukciju. Namestivši nekoliko dasaka i vrata koja su palisa šarki, Daton i Indijanac su izgradili mali zaklon iskoristivši tešku tezgu umesto jednog zida. Krov trgovine bio je srušen, a komadi drvene pokrivke, slučajno zaostali na polurazvaljenoj krovnoj konstrukciji, još uvek su povremeno padali. Ali, unutra je bilo dovoljno hladovine i Andžela je dovedena i svezana za jednu gvozdenu alku za koju je nekada, kada je trgovina poslovala, obično bilo vezivano bure sa naftom. Nafta je na Zapadu uvek bila vrlo tražena roba, naroči-

to u vreme procvata gradova, i bilo je uobičajeno da bure sa naftom bude preko noći čvrsto privezano.

Andžela se bojala Indijanca. Sve češće i sve duže gledao ju je požudno svojim jednim okom. Dok je gradio primitivno sklonište za njih, on je u jednom momentu zastao pored nje i dugo zurio u nju, a onda na kraju tiho rekao.

— Nadam se da Mort Klajn neće doći do zalaska sunca. Iskreno se nadam — nasmejao se kada je ona uplašena skrenula pogled i postavio je sa obavljanjem svog posla tiho zviždućući kroz žute zube.

Kuper Daton se za nju kao ženu malo interesovao i ona mu je za to bila vrlo zahvalna. Banditski vođa je u njoj gledao samo propusnicu za slobodu koju je želeo. Naravno, kada jednom bude daleko od Teksasa, šerifa i rendžera, on će je sigurno ubiti, on je toga bila svesna, ali dotle će se verovatno starati da je ne zadesi neko preterano veliko zlo. Pokušala je da sebe uveri kako Indijanac i njegove zlokobne poglede koristi samo kao pretnju, ali to joj nije sasvim polazilo za rukom. Nije bila sigurna koliko je Daton u stanju da vlada tim krvozednim i beskrupuloznim čovekom.

Nečija senka je pala na nju i Andžela se trgla i digla glavu. Pored nje stajao je Daton i gledao je, sa čuturicom vode u rukama. Posle nekoliko sekundi on je odjednom čučnuo, otčepio čuturicu sa vodom i pružio joj je. Veze na njenim rukama bile su taman toliko popuštene da je mogla da prihvati čuturicu i prinese je usnama tako da iz čuturice poteče voda u njena usta. No, jedva je stigla da proguta dva gutljaja pre nego što je Daton otrgao čuturicu sa njenih ispućalih usana.

Začepio ju je gledajući Andželu u oči. — Držaću te živu dok ne do-

bijem odgovor iz komande rendžera. Ako odgovor bude povoljan, živećeš još malo duže. Ako ne bude onakav kakav želim... — okrenuo je lagano glavu i pogledao prema Indijancu.

— Ako me ubijete — rekla je Andžela jedva uspevajući da prikrije strah — nećete više imati čime da se pogađate.

Daton se zlobno osmehnu. — Stvar je u tome što rendžeri neće znati da li si živa ili mrtva... Za početak, poslaću im tvoj prst ili uho, sa malo tvoje kose i odeće. Reći ću im da ću sledeći put, ukoliko ne obustave potere, poslati tvoju glavu. To će ih verovatno urazumiti.

Andžela je lagano odmahнула glavom. — Može biti da će obustaviti potere i skinuti zasede, ali će vas u svakom slučaju motriti. Ako ne budu videli da jašem sa vama, oni će vas napasti. Zato bi za vas bilo bolje da me sačuvate živu, Datone.

Daton ju je snažno ošamario po licu i krik iznenađenja i bola sleteo je sa njenih usana. Udarac je povredio unutrašnju stranu usne i ona je u ustima osetila ukus krvi. Od snage udarca izgubila je ravnotežu i pručila se na pod. Daton ju je surovo udario čizmom u rebra.

— Nemoj mi govoriti šta je za mene bolje da učinim, a šta da ne učinim, kućko! — razdrao se. — Živa ili mrtva, jahaćeš sa nama. Vozaću te za konja! Podupreću ti očne kapke drvenim iglicama, učvrstiću ti leđa granom, ako budem morao. Ali iskoristiću te. Živu ili mrtvu... da se probijem iz Teksasa! A to ću uspeti i bez tvojih saveta!

Udarao ju je ponovo rukom, a zatim ustao, zadihan, dišući šumno kroz raširene nozdrve kao zver.

Primetio je da ga Indijanac zainteresovano posmatra.

— Prokleta devojčura me zavitala! — progundao je.

— Daj mi je samo na pola sata — predložio je Indijanac. Andžela je na Datonovom licu primetila da se bandit koleba. No ipak je odrečno zavrteo glavom i pogledavši prema nebu, kratko odmahnuo rukom.

— Sačekaj dok vidimo šta će nam Mort reći.

— U redu, ja sam strpljiv čovek. Ali, moraće da bude sa mnom neko vreme pre nego što svršimo s njom.

Daton je lagano klimnuo glavom. — Dogovoreno.

Indijanac je nastavio da radi i Andželu je uprkos toplote uhvatila drhtavica. Ležeći na podu, osluškivala je kako Indijanac monotonno zvižduće kroz krnjave žute zube. S naporom je uspela da se uspravi u sedeći položaj i obratila se Datonu koji se u međuvremenu udaljio od nje.

— Pre dosta vremena pitala sam vas da li ste sreli Doka Holideja i ako jeste, šta je bilo s njim, ali na

to pitanje još mi niste odgovorili. Osmehnuli ste se kao da je u pitanju šala. Sada vas opet pitam, Datone. Molim vas, recite mi. Ja sam u ovu pustinju u stvari došla samo zbog njega! Htela sam da ga nađem i kad već nisam uspela, želim da znam šta se desilo sa njim.

Kuper Daton je seo na ivicu tege i napučivši usne, počeo da zavija cigaretu.

— Pretpostavimo da vam kažem kako sam ga ubio?

Andžela se zgrčila i podnadula brada joj je zadrhtala kao da će zaplakati, ali je prikrila svoje očajanje i zapitala, — Pa... jeste li to učinili?

On je samo namignuo i ne odgovorivši, nastavio da zavija cigaretu.

— Molim vas!

On je vrhovima prstiju vratio trunčice duvana koje su virile iz zavijene cigarete, kritički pogledao svoju tvorevinu i onda kresnuo palidrvce o tezgju. Kada je pripalio, otpiknuo je prstom palidrvce u pravcu ispuštenog dima.

— Možda jesam, a možda nisam.

DRAGI ČITAOCI!

Od juna meseca 1987. godine DOK HOLIDEJ će izlaziti dva puta mesečno i to svakog 7-og i 21-og u mesecu.

NE ZABORAVITE!

Od 4. aprila 1987. godine nova vestern edicija „KOLT” izlazi svakog 4-og u mesecu.

CITAJTE „KOLT”.

To je nešto o čemu ćeš imati da razmišljaš.

Okrenuo se i udaljio, i Andžela je klonula. Daton se poigravao sa njom, to je bilo jasno. No, Holidej je svakako morao biti mrtav, ona je to duboko u sebi znala. Ako nije bio mrtav, gde je onda? Kako je došlo do toga da se nigde nije pojavio?

Nije više mogla da zadrži i priguši jecaj koji joj se oteo iz grla i obojica zločinaca zastali su i radoznalo je pogledali. Andžela je okrenula glavu od njih, a niz obraze slile su joj se dve suze ostavljajući za sobom trag na njenom sitnom, alkalnom prašinom pokrivenom licu.

*

Dok Holidej je izvesno vreme jahao svog zvezdastog zelenka, vodeći za sobom vranca koga je Mort Klajn jahao. Nije ga grizla savest što je Klajna ostavio bez konja. To mu nije ni obećao, a u svakom slučaju, konj bi Klajnu bio beskoristan. Sa slomljenom butnom kosti, jahanje bi za njega bilo nemoguće. Klajn mu je rekao da vranac pripada Indijancu, a da je njegov konj bio pogođen i ubijen u sukobu sa rendžerima. Kada ih je napustio i pošao da preda telegrafsku poruku za štab rendžera, devojka je jahala svog konja, Indijanac je pešice išao pored nje, a Daton je jahao ispred njih vodeći ih ka starom napuštenom gradu.

Holidej je nameravao da svog zelenka sakrije negde u blizini avelinjskog grada i da po mraku nastavi dalje na Indijančevom konju. Znao je da će jednooki Indijanac biti toliko pametan i da će sigurno razabrati njemu poznati topot kopita svog konja.

Klajn je rekao da će ga u gradu očekivati u zalazak sunca, ali

Dok Holidej je računao da će tolerisati još jedan čas pre nego što učine neki energičan potez.

Holidej je nameravao da taj jedan čas iskoristi.

Napušteni grad nalazio se na rubu jedne prostrane tepsijaste dolje, iskopane vekovnim dejstvom prerijskih vetrova. Holidejev plan bio je jednostavan. Nameravao je da se u grad prišunja iz te dolje, dok bi Indijančevog konja pustio da sam bira svoj put, pa bi se životinja u grad vratila iz pravca prerije. Nadao se da će šum približavanja konja privući Indijančevu i Datonovu pažnju i da će ih držati zaokupljene dovoljno dugo dok se on uvuče u grad i nekako im doskoči.

Zastao je u ravnici iza nekih stena, pošto je pre toga bio dovoljno pažljiv da pri dolasku ne diže mnogo prašine. Te stene bile su poslednji zaklon do ostataka nekadašnjeg grada. Sunce se brzo spuštalo ka horizontu i Holidej je ležao između stena, lica okrenutog gradu, i posmatrao. Posle izvesnog vremena njegovo strpljenje bilo je nagrađeno kratkim zasteppljujućim bleskom nekog malog predmeta na krovu, jedne od građevina. Odmah zatim blesak se ponovio. Pretpostavio je da je to odsjaj zalazećeg sunca na sočivima durbina. Neko je sa krova kuće posmatrao predeo, verovatno očekujući Morta Klajna. Taj neko nije mogao da vidi Holideja u njegovom zaklonu i Holidej se spustio još malo niže da bi bio siguran u to i da bi mogao na miru da skuje plan o svom sledećem potezu. Rešio je da svog konja ipak ne ostavi tu. Bio bi suviše daleko od grada da bi mu mogao koristiti. Pokušaće stoga da ga povede oko uvale, u nadi da neće pričiniti šum koji bi Indijanac mogao čuti.

Sada je bar znao da se u Hed-

stounu neko krije. To je mogao biti samo Daton. Jedini način, naravno, da se u to uveri bio je da ode tamo i vidi.

Čim se dovoljno smračilo, Holidej je izašao iz zaklona pazeći da stene uvek budu iza njega kako se ne bi na nebu ocrtala njegova silueta. Ništa nije ukazivalo gde se u avetinjskom gradu banditi nalaze. Ali, Holidej je znao položaj zgrade sa koje je video odblesak durbin-skih sočiva.

Na stotinak metara daleko od prvih građevina pustio je vranca i životinja je skoro istog trenutka zarzala, čuvši verovatno nešto što ljudsko uho nije moglo da razabere. Holidej je odmah stavio šaku na zelenkovu gubicu i poveo konja za sobom. Nije hteo da ga jaše. Išao je pešice ceo polukrug oko predgrađa Hedstouna, vodeći oprezno životinju ispod ivice depresije, sve dok nije stigao do mesta skoro suprotno od onoga gde je pustio vranca. Do tada su Daton i Indijanac verovatno već uhvatili životinju i svakako su se pitali šta se moglo desiti sa Mortom Klajnom...

Holidej je zastao da proveri je li mu revolver pun i da li se lako vadi iz futrole. Otvorivši magacin, opipao je puna ležišta metaka u cilindričnom magacinu i uzdahnio pri pomisli da će se uskoro sukobiti sa dvojicom opasnih, bezobzirnih protivnika. Uz to, oni su imali još jedno dodatno oružje: Andželu. Srce mu se steglo pri pomisli šta joj se može desiti, ako ne bude dovoljno pažljiv.

Od sada će morati da nastavi pešice, možda će satima morati da se šunja po ulicama i da pretresa polurazrušene kosture nekadašnjih kuća. Svezao je svog konja i nečujno kliznuo preko ruba uvale osluškujući napregnutim ušima svaki šum iz avetinjskog grada. A taj

grad zaista je izgledao avetinjski. Slaba svetlost nakrivljenog meseca, tek ocrtanog na tamnom nebu, sablasno je osvetljavala naherene zidove i prazne otvore prozora koji su podsećali na iskopane oči. Lelujanje istrulelih platnenih nadstrešnica na slabom noćnom vetru ličilo je na belasanje utvara. Ceo grad odisao je prohladnom jezom zapuštenog groblja.

Korak po korak, počeo je da se šunja preko tamnog ravnog terena. Iz samog grada do njegovih ušiju nije dopirao nikakav šum. Stigao je do prve polurazrušene zgrade, prašnjavih zidova, obrasle tu i tamo sasušenom puzavicom, i šćućurio se iza raskovanih dasaka koje su se njihale na vetru. Od tog njihanja škripali su zardali ekseri na kojima su se daske držale. Negde je lupnuo otvoreni prozorski kapak i Holidej se trgao. Još malo pa kao u pričama strave, kojima su ih plašili kada su bili deca. No, sada su mu ti neprijatni šumovi koristili. Računao je da će prikriti šum njegovog približavanja. Bacio je pogled kroz otvor i zakoračio da pođe dalje, ali se odjednom sledio.

Prodoran ženski vrisak začuo se kroz noć i Dok Holidej je shvatio da to može biti samo Andžela Hopkins.

Indijanac se glasno nasmejao i njegovo jedno oko uhvatilo je odblesak male vatre koju je Kuper Daton zapalio na popločanom delu poda u jednom uglu njihovog sklopa ništa.

Plamen je takođe poigravao i na oštrici noža koji je držao u desnoj ruci. U prstima leve ruke držao je pramen Andželine kose. Vezana Andžela sedela je na podu zgrčena uz tezu.

— Šta nije u redu? — zapitao je Indijanac cereći se. — Mislila si da ću da te skalpiram.

Andžela nije ništa odgovorila. Drhtala je celim telom. Kada je Indijanac odjednom ustao, skočio do nje sa nožem u ruci, zgrabio je za kosu i zabacio joj glavu unazad, čime je otkrio i zategao njen vrat, ona je zaista tako mislila. Trenutak pre nego što je instinktivno kriknula, dve stravične misli prostorele su joj svest: pomislila je da će joj prerezati grlo ili da će je živu skalpirati.

— Evo, Kupe — rekao je Indijanac držeći u prstima pramen Andželine kose. — Ovo bi trebalo da bude dosta za komandanta rendžera. Pogotovo ako taj pramen bude namotan na prst ili uho.

Andžela je osutila da gubi svest od mučnine kada je Daton ustao i pošao ka njoj. Uzeo je pramen kose iz Indijančeve ruke i pogledao devojkicu. — Ne znam šta misle ti lupeži rendžerski, ali sigurno nešto smeraju. Mortov konj vratio se praznog sedla. Ne verujem da je Mort tek tako pao s konja. Sigurno da te nećemo ostaviti ovde da bismo to saznali. Ali, rendžeri će dobiti ovo i još jedan deo tebe da bih im pokazao kako se ne šalim. Mislim da će onda ukloniti straže i obustaviti potere.

Klimnuo je glavom Indijancu i devojkica je glasno zajecala kada je ovaj ponovo zamahnuo nožem. Oštrica sjajna kao brijač preseklala je konopac koji ju je držao vezanu za stub. Drugi potez noža prerezao je veze na njenim rukama. Ona je imala samo toliko vremena da iznenađeno digne glavu i pogleda ih, a onda ju je Daton uhvatio za levu ruku, silom je pritisnuo na pod i raširio joj prste. Ona je ponovo vrishnula kada je Indijanac uzeo nož u zube, namestio njen mali prst u

položaj koji je želeo, a onda ponovo uzeo nož u ruku i zamahnuo, ciljajući očigledno na zglobov najbliži šaci.

Andžela je ponovo kriknula u trenutku kada je iz tame planuo revolver i kada je tane izbilo nož iz Indijančeve ruke. Jednooki Indijanac je reagovao neverovatno brzo. Bacio se unazad, izvio u vazduh pre nego što je dodirnuo pod, otkotrljao se dalje već sa revolverom u ruci i pripucao u mrak prema jedinom ulazu u nekadašnju trgovinu.

I Daton je reagovao sličnom brzinom, ali on je dograbio Andželu za ruku i privukao je uz sebe povlačeći se u mrak, dalje od svetlosti male vatre. Ispalio je dva hica na neviđenog napadača.

Indijanac je još jednom opalio iz revolvera i odgovorila su mu dva gromka bleštava pucnja. On je nešto promumlao kad se olovo zari-
lo u dasku pored njega i zategnuvši obarač revolvera, bacio se u zaklon iza masivne tezge.

Pri blesku revolverskih pucnjeva Andžela je ugledala Doka Holideja i srce joj je zaigralo od nade i straha. Pustolov je uskočio kroz vrata i iz neposredne blizine ispalio dva hica u tezgicu, tamo gde se nalazio Indijanac. Grmljavina revolverskih pucnjeva zaglušila je lomljenje raskomadanih dasaka i Indijančev krik. Istog momenta, kao bačeno nekom džinovskom rukom, Indijančevo telo je poletelo iz zaklona iza tezge do zida, gde je ostalo da leži kao skrhanu.

Na drugom kraju Daton je vu-
kao Andželu držeći je ispred sebe. Nije više pucao iz revolvera i ona je pretpostavila da je to zbog toga što nije hteo da otkrije svoj položaj. Holidej je sada čučao poguren pored ulaza, tražeći pogledom bandita. Andžela je otvorila usta da

dozove Holideja, ali joj je bandit pritiskao usta šakom i prigušio njen glas. Ona je počela da se otima i bacaka nogama u nadi da će pričiniti buku i tako upozoriti Holideja gde se Daton nalazi.

Ali Daton ju je odigao od zemlje i provukao se kroz neki otvor u zidu za koji ona nije znala. No, morala je znati da čovek kao što je Daton uvek ima još jedan izlaz za bekstvo. Našli su se u mraku i osetivši miris konja, shvatila je da je sigurno imao konja osedlanog i spremnog za svaki slučaj.

A onda se skoro onesvestila kad je začula poznat glas.

— Stani, Datone!

Daton je stao kao skamenjen. Andžela je s nevericom pokušala da se okrene.

— Mister Holideje! — kriknula je oslobodivši usta od pritiska Datonove ruke.

— Holidej, sto mu gromova! — kriknuo je Daton režećim glasom i odgurnuvši devojkicu, okrenuo se ka Holideju, čija se tamna silueta opružena na zemlji jedva nazirala pri bleđoj svetlosti zvezda.

Daton je opalio dva puta i poskočio u nameri da promeni mesto i ponovo pripuca. Ali, poskočio je

ne samo zbog toga što je to hteo već i zbog strahovitog udara kuršuma teškog kalibra. Pre nego što je on ponovo opalio, Holidejev revolver je planuo i ispalio smrtonosni metak. Još dok je lebdeo u vazduhu, pogodio ga je i drugi, a zatim i treći metak, a kada je pao na tlo zgrčen kao bezoblična ružna masa, poslednji, četvrti metak doneo mu je smrt. Kuper Daton se još jednom trgao, a onda se opružio, licem okrenut nebu.

Holidej je bez reči ustao i vratio revolver u futrolu.

Onda je odjednom osetio nečije ruke oko svog vrata i toplo drhtavo telo čvrsto priljubljeno uz njegovo. Andžela je jecala na njegovim prsima skoro skrhanu od pretrpljenog straha, ali i izbezumljena od radosti.

Dok Holidej ju je zaštitnički prigrlio. Dodir njenog toplog tela naveo ga je na pomisao da uprkos svojeglavosti Andžela Hopkins zaslužuje da se o njoj razmisli. Prigrlio ju je čvršće i jače osetio dodir njenih oblina. Da, možda je do sada grešio: Andžela zaista zaslužuje da joj se posveti više pažnje, zaključio je i osmehnuo se u sebi.

KRAJ

HOGAR STRASNI

by
DICK BROWNE

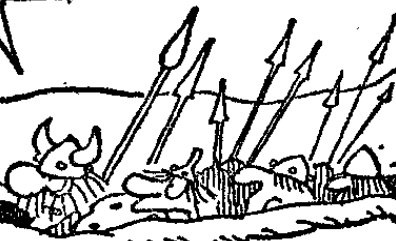
SVAKOG MESECA-ISTA
STVAR!... MI PLJACKA-
MO FRANCUSKU!

ONDA ONI
PLJACKA-
JU NAS.

PA, ONDA
MI PLJAC-
KAMO
NJIH!

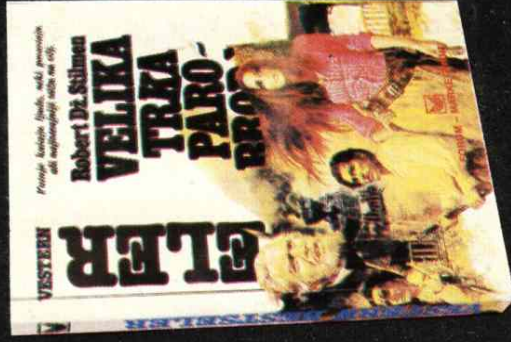
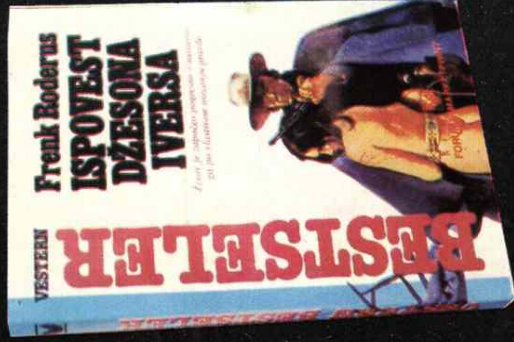
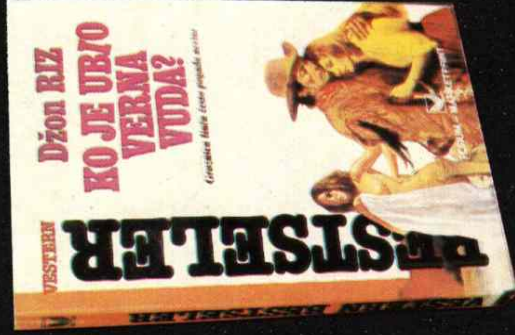
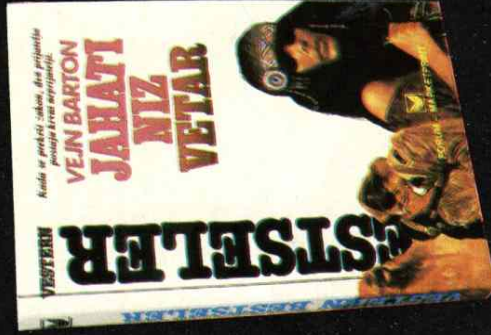
DA ŠIZNEŠ OD
ZABAVE! TRLA BABA
LAN...

DICK
BROWNE
B-20

WESTERN BESTSELLER

NOVA EDICIJA WESTERN ROMANA

Potražite na svim kioscima 4 uzbudljiva romana nove edicije